

Sport w Lubinie

Muzeum Historyczne w Lubinie

Sport w Lubinie

Muzeum Historyczne w Lubinie

SPIS TREŚCI

WSTĘP DYSCYPLINY

5

AEROKLUB	6	LEKKOATLETYKA	68
AKROBATYKA	12	ŁYŻWIARSTWO	74
AMICO	18	MMA	78
BADMINTON	22	MOTOCROSS	82
BILARD	28	PIŁKA NOŻNA	86
BOKS	34	PIŁKA SIATKOWA	94
BRYDŻ	42	PIŁKA RĘCZNA KOBIET	98
FC KACZOR	44	PIŁKA RĘCZNA MĘŻCZYZN	104
FUTBOL AMERYKAŃSKI	48	RUGBY	108
KARATE GOJU RYU	52	SPORTY SIŁOWE	112
KARATE KYOKUSHIN	56	STRZELECTWO	116
KOLARSTWO	60	SZACHY	120
KOSZYKÓWKA	64	SZERMIERKA	124
		TAEKWON-DO	128
		TENIS STOŁOWY	132
		TENIS ZIEMNY	138
		TRIATHLON	142
		WSPINACZKA	146

SYLWETKI

JACEK BODYK	152
NATALIA CZERWONKA	156
BOŻENA DEMCZENKO-GRZELAK	160
WALDEMAR DOLECKI	166
BOGDAN GRYGOROWICZ	170
ROMUALD KUJAWA	174
IRENEUSZ KURAŚ	178
JANUSZ ZARENKIEWICZ	182
KATARZYNA ŻOŁĘDZIEWSKA-JĘŻAK	185

WYDARZENIA

EUROPEJSKIE PUCHARY	192
MECZE REPREZENTACJI POLSKIEJ W PIŁCE NOŻNEJ	200
MEJ 2015	204
MEJ 2016	208
MEDM 2017	212
POLSKA – AUSTRIA W KOSZYKÓWCE	216
POLSKA – FINLANDIA W PIŁCE RĘCZNEJ	220

KALENDARIUM

224

SPORT W LUBINIE

Serdecznie dziękuję wszystkim moim rozmówcom, którzy znaleźli czas i ochotę, by podczas spotkań – czasem wielokrotnych – opowiedzieć o swoich sportowych historiach.

Dziękuję trenerom i zawodnikom zarówno byłym, jak i obecnym. Dziękuję lokalnym działaczom sportowym i pasjonatom lubińskiego sportu, którzy – wykazując życzliwość – pomagali mi w pozyskiwaniu informacji.

Składam wyrazy wdzięczności również tym wszystkim, którzy udostępnili pamiątki i zdjęcia z klubowych oraz prywatnych archiwów.

Jeszcze raz dziękuję, ponieważ bez Państwa pomocy nie powstałaby ta publikacja.

Justyna Karlińska

Sport w Lubinie odgrywał od początku funkcjonowania miasta bardzo istotną rolę. Można to nazwać truizmem, ale gdy weźmiemy pod uwagę fakt budowy nowoczesnego miasta w latach 1960–1980 i przewinięcie się w tym czasie przez nie ponad stu tysięcy ludzi to już jest nie tak bardzo względne pojęcie.

Zacznę więc jeszcze raz. Sport w Lubinie odgrywał od początku funkcjonowania miasta bardzo istotną rolę. Z perspektywy obecnego nasycenia punktów, gdzie można go uprawiać trudno nam zrozumieć, że w latach 60. XX w. wszystkie te inicjatywy były odgórnie aranżowane. Wielokroć trafiali się ludzie, którzy zaangażowali się w to ponad miarę. Bo to była ich pasja. Dzięki temu sport lubiński odniósł wiele sukcesów.

Najistotniejszym według mnie sukcesem jest różnorodność sportowej oferty i objęcie całej chętniej młodzieży szkoleniem. Jak zauważycie Państwo wczytując się w tę książkę, nie tylko młodzieży.

Historia sportu w Lubinie ma na swoich kartach wielkie chwile. Dla mnie chyba największym i najbardziej ekscytującym z punktu widzenia kibica jest mecz Zagłębia Lubin z Ruchem Chorzów 1 listopada 1974 r. Wygrana z ekipą naszpikowaną gwiazdami Mistrzostw Świata w Niemczech, drużyną ze Śląska, to była naprawdę wielka niespodzianka. Każde porównanie tutaj będzie subiektywne. Dramatyczny finał piłkarzy ręcznych z Wisłą Płock to też była wielka sprawa. Zaliczyłbym do niej również mistrzostwo piłkarzy nożnych uzyskane w tym samym roku.

Trudno porównywać rywalizacje w latach 70. XX w. z obecnymi. Wystarczy rzucić hasło boks, hala na ul. Składowej i starsi mieszkańcy Lubina, przede wszystkim płci męskiej zaczną opowiadać, opowiadać, opowiadać... Można także zapytać o kilka innych dyscyplin i wielce utytułowanych ich przedstawicieli, by zauważyć, że pamięć ludzka jest ulotna. Zapominamy o osobach dających nam radość, nieraz również oni sami nie chcą o tym pamiętać.

W swojej książce, będącej po części opowieścią biograficzną – tutaj od razu można zastrzec, że nie wszystkie postacie zostały uwzględnione, zarówno z powodu ram niniejszej publikacji, braku dostępnych źródeł, jak i subiektywnej oceny autorki – a po części encyklopedycznym opisem historii dyscyplin, jakie pojawiły się w Lubinie, Justyna Karlińska przeprowadza nas przez dzień powszedni sportu w naszym mieście. W mieście budowanym niemal od podstaw, w którym było wiele problemów społecznych i infrastrukturalnych, ale zawsze było miejsce na sport. I popatrzcie Państwo jak zróżnicowany – od sportów lotniczych po lyżwiarstwo. Od lekkiej atletyki po futbol amerykański. Wielokroć, a właściwie zawsze, początki były trudne. I właściwie zawsze się udawało.

Dziś Lubin to znaczący ośrodek na mapie polskiego sportu. Mam nadzieję, że publikacja Justyny Karlińskiej przyczyni się do rozbudowywania wielu wątków, dziejów poszczególnych dyscyplin, biografii. Liczę, że praca ta nie zadowoli ambicji działaczy sportowych i doprowadzą Oni do powstania monografii swoich, mających już słuszny wiek, klubów.

Prace nad tą książką trwały kilka lat, były długie i żmudne, dlatego też wielkie słowa uznania dla autorki oraz zespołu, który wspierał ją w tym dziele. Niewątpliwie publikacja prezentowana czytelnikom będzie znaczącym przewodnikiem, uzupełniając wystawę jaka znajduje się w Muzeum Historycznym w naszym mieście. Może nawet inaczej. Mam nadzieję, że będzie samodzielny bytem na półkach wielu kibiców i sympatyków sportu w Lubinie.

I na pewno nie tylko.

dr Marek Zawadka
Muzeum Historyczne w Lubinie

AEROKLUB

HISTORIA LUBIŃSKIEGO LOTNICTWA ROZPOCZĘŁA SIĘ
W 1962 ROKU, GDY NA BYŁYM LOTNISKU, KORZYSTAJĄC
Z POMOCY AEROKLUBU JELENIOGÓRSKIEGO,
ORGANIZOWANE BYŁY LOTY DLA GÓRNIKÓW.

ROK 1964

WZKRM w Lubinie i RKM będącą hangar
na południowym skłaju lotniska.
Podjęta technia hangaru 14x20 m.

tak wyglądają początki budowy
hangaru

Aeroklub Zagłębia Miedziowego powstał 21 stycznia 1968 roku. Wówczas odbyło się pierwsze walne zgromadzenie członków lubińskiego oddziału Aeroklubu Jeleniogórskiego. Prezesem nowo powołanego zarządu został Tadeusz Zastawnik, ówczesny dyrektor naczelny Kombinatoru Górniczo-Hutniczego Miedzi.

Historia lubińskiego lotnictwa rozpoczęła się jednak nieco wcześniej, bo w 1962 roku, gdy na byłym lotnisku, korzystając z pomocy Aeroklubu Jeleniogórskiego, organizowane były loty dla górników. Pierwsza powstała sekcja szybowcowa pod przewodnictwem Henryka Sienkiewicza – górnika, pilota samolotowego i szybowcowego, miłośnika lotnictwa. Początkowo Aeroklub Zagłębia Miedziowego przemienne był filią Aeroklubów – Wrocławskiego i Jeleniogórskiego, samodzielną jednostką stał się w chwili powołania zarządu. Kolejno powstawały sekcje: samolotowa, spadochroniarska i modelarska, do których należało wielu mieszkańców Lubina. W latach 70. w aeroklubie zrzeszonych już było ponad 130 pilotów szybowcowych, samolotowych i skoczków spadochronowych.

chronowych.

Działalność sekcji samolotowej sprowadza się do lotów instrukcyjnych dla sekcji szybowcowej, spędzających czas do lotów przepauzujących.
Sekcja dysponowała samolotami - PZL-101 "Gromy" będący własnością PROR w klubie i rozpoznawczych z Cessura CPD-13

na szkodliwych "Gromach".

7. po porównaniu danych egzaminacyjnych
licencję uzyskała szkoła podstawowa

W gabinecie Zdziana p.l. Kazimierz Targulnierz
i inel. p.l. Elgizze Nawgyniak

które przedstawiają się następująco:

- I miejsce - klub ŁKS
- II miejsce - Arka Gdynia
- III miejsce - klub ŁKS

Od lewej: pilet 1st Jan Ka-
sprzyski i Eugeniusz Rakow-
ski 10.000 zł a m. panikiem
zabijającym Marszałka
na starce kawodant.

12-30.08. Między narodowe Klucze Katedry Sympozjów
w Alex. P.D.
Katedry cięło się w ramach sympozjów między narodowych.
W tygodniu starali się na jej.

- Leonard Hszurkiewicz
- Leonard Gonssek
- Herman Hufnag
- Jacek Kipinski
- Lech Kopsrowicz

1.12. 2008

*1.12. W dzienniku w. Jerzego Łęke "zamiłosci XVII wiek"
miejscach kasydaj. Wydzawczosci o Almonia. Kynardis
Zimera nasza pialna. Eugenia Krakowska nasza
46 meze, oray miedzietyja se jynkie narowadaj filozofy.*

najbliżej poniejszy
młody człowiek / pisał
kiedyś 1940 roku -
Eugeniusz Krawczak

Obecnie (2018) do Aeroklubu Zagłębia Miedziowego należy blisko 100 osób aktywnych w trzech sekcjach: samolotowej, szybowcowej i modelarskiej, w której powstają zdolne do oderwania się od ziemi i unoszenia w powietrzu modele. Zainteresowani mogą zdobywać licencję szybowcową, samolotową oraz uczestniczyć w szkoleniach lotniczych w ramach poszczególnych sekcji. W roku 2018 po raz ósmy odbył się Wiosenny Obóz Przelotowy, podczas którego piloci doskonalą umiejętności przelotowe, zdobywają warunki do licencji oraz odznak szybowcowych, podnoszą kwalifikacje czy podejmują próbę ustanowienia życiowego rekordu. Aeroklub jest także organizatorem innych imprez sportowych o charakterze lotniczym, w tym pokazów oraz zawodów. Na przykład w maju 2015 roku zorganizował on po raz pierwszy Ogólnopolskie Rajdowe Zawody Samolotowe Zagłębia Miedziowego (w formule latania rajdowego Air Rally Flying), w których udział wzięła załoga kadry narodowej. Podczas zawodów lubinianie mieli także okazję obejrzeć wyczyny ówczesnych mistrzów Europy i świata. Od kilku lat na lubińskim lotnisku organizowane są także Mistrzostwa Polski F3K modeli szybowców RC wyrzucanych z ręki oraz Ogólnopolskie Zawody do Pucharu Polski F3K modeli szybowców wyrzucanych z ręki.

Aeroklub posiada 18 szybowców (9 używanych bieżąco) oraz 3 samoloty, które startują z pasa asfaltowego o długości 1000 m i szerokości 30 m z oświetleniem nawigacyjnym umożliwiającym wykonywanie operacji lotniczych w nocy. Jako jeden z nielicznych w Polsce jest właścicielem i jednocześnie zarządzającym lotniskiem o międzynarodowym kodzie EPLU. Lotnisko Lubin posiada własną stację paliw, gdzie można zatankować zarówno benzynę lotniczą, jak i paliwo do samolotów odrzutowych. Aeroklub współpracuje z różnymi organizacjami prowadzącymi działalność lotniczą dzięki czemu nad lotniskiem oprócz samolotów, szybowców i modeli zobaczyć można także spadochrony i paralotnie.

Ostatnie konsultacje przed startem na trasę podczas II Wiosennego Obozu Przelotowego, Lubin 2012 r., fot. Dariusz „Air Daro” Deptuła

Karty z Kroniki Aeroklubu Zagłębia Miedziowego w Lubinie

15-30.08. Miedzynarodowe Klubowe Zawody Szachowe
w Kłix 1940.
Zawody odbyły się w ramach rozgrywek miedzynarodowej.
W zawodach startowali nasi piłkarze:
- Aleksander Ajszurmiejewicz
- Aleksander Gonsiek
- Roman Hudała
- Aleksander Kominowski
- Leon Kosiński

*1.12. W dzienniku w. Jerzego Łęke "zamiłosci XVII wiek"
miejscach kasydaj. Wydzawczosci o Almonia. Kynardis
Zimera nasza pialna. Eugenia Krakowska nasza
40 meze, oray miedzietyja se jynkie narowadaj filozofy.*

najbliżej poniejszy
młody człowiek / pisał
kiedyś 1940 roku -
Eugeniusz Krawczak

Od kwietnia 2018 roku funkcję prezesa zarządu pełni Andrzej Onitsch, który wcześniej był wiceprezesem.

Najbardziej utytułowaną pilotką lubińskiego aeroklubu jest Bożena Demczenko-Grzelak, mistrzyni Europy kobiet (1995), siedmiokrotna mistrzyni (1981, 1982, 1983, 1990, 1994, 1995, 2012) i wicemistrzyni Polski kobiet (1998) oraz dwukrotna wicemistrzyni Polski (1977, 1994). W styczniu 2017 roku ponownie powołana do szybowcowej kadry narodowej kobiet.

Z nieistniejącej już sekcji spadochronowej do historii przeszedł zdobywca tytułu mistrza Polski – Łukasz Stasiak, natomiast w modelarstwie laury dla Aeroklubu Zagłębia Miedziowego w przeszłości zdobywali: Tadeusz Kamiński – wicemistrz Polski w kierowaniu modeli latających z rozpięciem elektrycznym (1993), Jacek Baziuk – złoty medalista mistrzostw świata w modelarstwie w klasie C-7A (1998) oraz jego brat Wojciech Baziuk – srebrny medalista tychże mistrzostw. Obecnie (2018) niekwestionowanym liderem jest Jarosław Grzesica, zdobywca 3. miejsca (2015) oraz tytułu wicemistrza (2016) podczas mistrzostw Polski modeli szybowców zdalnie sterowanych, wyrzucanych z ręki F3K, uczestnik mistrzostw świata F3K na Ukrainie (2015) oraz w Chorwacji (2017).

Uczestnicy II Wiosennego Obozu Przelotowego z Sebastianem Kawą (stoi szósty od lewej) wielokrotnym mistrzem świata, Lubin 2012 r., fot. Dariusz „Air Daro” Deptuła

[illegible]

Powstanie aeroklubu poprzedził pięcioletni okres tworzenia podstaw sportu lotniczego w Lubinie. Po tym, okresie na pierwszym walnym zgromadzeniu — 21 stycznia 1968 r. — wśród 126 osób — założycieli klubu zapisanych było 79 pilotów i skoczków spadochronowych. Rozpoczęano więc działalność klubową,

AEROKLU

[illegible]

W okresie 18-letniej działalności klubowej w Lublinie wykonał 13 500 skoków ze spadochronem. Aeroklub Warszawski w okresie nowojennym wykonał 34 000 skoków. Na szybowcach i samolotach w Lublinie wylatano ponad 20 000 godzin, gdy tymczasem piloci samolotowi i szybowcowi AW w okre-

[illegible]

Ważnym elementem polityki społecznej państwa jest polityka w zakresie świadczeń emerytalnych. W tym celu należy przede wszystkim zwiększyć liczbę ubezpieczonych, co jest możliwe dzięki zwiększeniu liczby pracowników w przedsiębiorstwach państwowych i spółkach państwowych. W tym celu należy przede wszystkim zwiększyć liczbę pracowników w przedsiębiorstwach państwowych i spółkach państwowych.

UB w blasku

[illegible]

nadskoki i szareńskim powodzie-
niom jest współpraca z zachodnimi,
natomiast wyznika koleżeńskich
czków — ze Związkiem Radzieckim,
Jugosławia, Czechosłowacja, Austria
i Finlandia. Skryżowanie współpracy
z klubami czechosłowackimi i
NRD, a także utrzymywanie kontaktów
ze sportowcami Jugosławii i Węgier.
Organizowane są zawody i obciz-
niowe. Coraz częściej zacho-
dnie startują w zawodach i
międzynarodowych. Ten fakt przestaje
być już wyjątkiem w klubie, stał
się natomiast zjawiskiem natural-
nym, leżącym w codziennym pra-

[illegible]

U miedzi

[illegible]

Działalność AZM opiera się na źródłach finansowych. Azorci muszą sobie sam wypracować. Muszą być jednak w tym zakresie samodzielnymi. Pomoc i nakłady pracy APRIL muszą być tak rozpostawiane, aby nie tylko utrzymać działalność AZM na dotychczasowym poziomie, ale stopniowo zwiększać. Realizację tego planu angażowanie do pracy wszystkich członków klubu, szczególnie instruktorów społecznych oraz racjonalne wykorzystanie każdej zio-

Polityka aeroklubu zakładała rozwój w różnym rozumieniu tego słowa przynajmniej dwóch prądów efekty. Niemal w tym samym czasie pracowników Kombinatu i część członków AZM, którzy chcieli równoległe z rozbudową przemysłu rozwijać się lotnictwo sportowe.

Mają więc sameśmiślnie aerokluby, nad których działalnością patrolował obejmą dużej składowej. Jednak muszą być spełnione dwa warunki: potrzebni są ludzie cymy oraz patrolnik, który nie może być tylko w formie dokumentu.

TADEUSZ MALINOWSKI

P. S. Kierownikiem AZM jest instr. pól. Stanisław Sojka.

AEROKLUB w blasku miedzi

[illegible]

wanie atmosfery: czesty kontakt z dziećmi, które są skłonne najbardziej do wyrażania swoich potrzeb i skądś kłoda. Skazano im na stałe miejsce, gdzie mogą być. Fakt ten nie tylko nie przeszkadza, wręcz przeciwnie, pomaga, gdyż dzieci, które są zadowolone z miejsca, nie chcą się przemieszczać, a więc nie przeszkadzają innym. W tym celu, w szpitalu, w sali, w której przebiegały zabiegi, wstawiono w narożniku łóżko, na którym leżała matka, która była zadowolona z miejsca, w którym przebiegały zabiegi. W tym celu, w szpitalu, w sali, w której przebiegały zabiegi, wstawiono w narożniku łóżko, na którym leżała matka, która była zadowolona z miejsca, w którym przebiegały zabiegi.

ZOBACZĄCI:

Pracę AISM zap. inf. Władysława Weso-
łowskiego w Bibliotece Uniwersyteckiej KULIMA
stała się materiałem KULIMA
zobaczycie w bibliotece AISM zap. inf.
Władysława Wesołowskiego

Pracę zawieszoną w Łukowie.

Władysław Wesołowski

[illegible]

NA ZDZIĘCIACH:

1. Prezes AZM mgr inż. Włodzisław Wesołowski - dyrektor naczelny ECHM.
2. Członkowie AZM w czasie spotkania z okazji 10 rocznicy istnienia stowarzyszenia.
3. Filon artystyczny i dźwiękowy AZM mgr inż. Elżbieta Wawrzyniak.
4. Na jarmoku stowarzyszenia w Lublinie.

Szybowce gotowe do startu podczas II Wiosennego Obozu Przelotowego, Lubin 2012 r., fot. Dariusz „Air Daro” Deptuła

AKROBATYKA

Teatr Ocelot w Lubinie

TEATR OCELOT JEST NIEZWYKŁĄ SZKOŁĄ,
W KTÓREJ ROZWIJAJĄ SIĘ AKROBATYCZNE TALENTY.
JEGO PRZEDSTAWIENIA TO ZAPIERAJĄCE DECH
W PIERSIACH WIDOWISKA I POKAZY ARTYSTYCZNE
WYSTAWIANE NA CAŁYM ŚWIECIE.

Prowadzenie teatru eksperymentalnego, którego głównym elementem
jest ruch, należy do najważniejszych zadań
Fundacji Wspierania Kultury Ocelot.

Gdański Teatr Szekspirowski, spektakl w reż. Beaty Zając pt. „Sen nocy letniej” Williama Szekspira, scena: Orszak królowej elfów

Prowadzenie teatru eksperymentalnego, którego głównym elementem jest ruch, należy do najważniejszych zadań Fundacji Wspierania Kultury Ocelot. Teatr Ocelot jest niezwykle szkołą, w której rozwijają się akrobatyczne talenty. Jego przedstawienia to zapierające dech w piersiach widowiska i pokazy artystyczne wystawiane na całym świecie. W roku 1999 Ocelot po raz pierwszy zaprezentował się poza granicami kraju (Targi IFA w Berlinie) i od tego czasu zespół regularnie gości na międzynarodowych scenach teatralnych, estradach czy halach widowiskowych, często towarzysząc niezwykle prestiżowym wydarzeniom o charakterze artystycznym.

NAPRZECIW POTRZEBOM

W roku 2010 Teatr Ocelot, szukając nowych talentów akrobatycznych oraz wychodząc naprzeciw zaspokajaniu potrzeb ruchowych dzieci spoza Legnicy, rozszerzył działalność i rozpoczął treningi w Lubinie. Początki były trudne, zespół borykał się z problemami lokalowymi. Pierwsze próby odbywały się w Szkole Podstawowej nr 10, po dwóch latach przeniesiono je do pustej niecki basenu przy ul. Komisji Edukacji Narodowej. Od roku 2015 młodzi lubinianie trenują już w wyremontowanej sali gimnastycznej Zespołu Szkół Zawodowych i Ogólnokształcących w Lubinie.

Obecnie lubiński zespół liczy około 150 osób. Są to dzieci i młodzież, którzy trenują we wszystkich kategoriach wiekowych: przedszkolaki od lat 4, dzieci ze szkół podstawowych, gimnazjalnych oraz średnich. Wśród lubinian jest sporo uzdolnionych dzieci, kilkanaście występuje w pierwszym składzie. Do wyróżniających się wychowanków Teatru Ocelot, objętych indywidualnym szkoleniem, należą: Mariusz Nguyen, Mariusz Bochniarz, Joanna Zajączkowska, Mateusz Przybyśławski, Hanna Czuban oraz Zuzanna Wróblewska. Niektórzy z nich są także stypendystami Ocelota.

Treningi odbywają się od poniedziałku do piątku. Prowadzą je: Mariusz Bochniarz, Marlena Bulak, Sniezana Gavrilić, Viktor Gavrilić, Jacek Wyskup oraz mistrzowie świata w akrobatyce sportowej Wojciech Świecik i Bogdan Zając, który jest założycielem fundacji, trenuje i jednocześnie opracowuje unikalne układy sztuki ruchu. To trzykrotny mistrz świata w akrobatyce sportowej, uznany artysta i solista Cirque du Soleil (Kanada, USA). Ponadto jest dyplomowanym lekarzem medycyny sportowej oraz konsultantem akrobatycznym największych światowych produkcji Franco Dragone i Cirque du Soleil. Choreografią, scenariuszem oraz reżyserią widowisk zajmuje się – pełniąc funkcję dyrektora artystycznego fundacji – Beata Zając.

1. Teatr Polski we Wrocławiu, spektakl w reż. Beaty Zając pt. „Opowieść wigilijna” Charlesa Dickensa, scena: Wspomnienie Scrooge
2. Gdański Teatr Szeński, spektakl w reż. Beaty Zając pt. „Sen nocy letniej” Williama Szekspira, scena: Królowa elfów Tytania i jej orszak
3. Teatr Palladium w Warszawie, spektakl w reż. Beaty Zając pt. „Sen nocy letniej” Williama Szekspira, scena: Elfy w ateńskim lesie
4. Gdański Teatr Szeński, spektakl w reż. Beaty Zając pt. „Sen nocy letniej” Williama Szekspira, scena: Zabawy elfów

...szukając nowych talentów akrobatycznych oraz wychodząc naprzeciw zaspokajaniu potrzeb ruchowych dzieci spoza Legnicy, rozszerzył działalność i rozpoczął treningi w Lubinie.

WYDARZENIA I SUKCESY

Wydarzeń artystycznych, w których lubinianie brali udział, jest wiele. Najważniejsze z nich to: spektakl plenerowy promujący Dolny Śląsk (Jelenia Góra, Karpacz), pokaz z okazji 100-lecia hiszpańskiej firmy Rocka, 4F – pokaz kolekcji olimpijskiej RIO 2016 (Expo Wrocław), spektakl L'Observatoire cetelem 2017 – BGŻ BNP Paribas, spektakl Bolero wystawiany podczas Międzynarodowej Konferencji Medycznej „Stronger Together in Central & Eastern Europe” dla Johnson & Johnson, spektakl w Opera House w Wiesbaden, *Opowieść wigilijna* w Teatrze Polskim we Wrocławiu, uroczystość otwarcia Afrykarium i nowej bramy ZOO we Wrocławiu, Aerial Dance – oprawa święta piłki ręcznej „Mistrzowie w Krakowie” (2015), 50-lecie wyścigu kolarskiego Szlakiem Grodów Piastowskich (2015), występ z okazji V finału Turnieju Orlika o Puchar Premiera RP na warszawskim Torwarze (2014), pokaz dla Deutsche Bank w Berlinie oraz dla KGHM Polska Miedź SA podczas Centralnych Obchodów Barbórkowych.

Gdański Teatr Szekspirowski, spektakl w reż. Beaty Zając pt. „Sen nocy letniej” Williama Szekspira, scena: Elfy w magicznym lustrze

Teatr Polski we Wrocławiu, spektakl w reż. Beaty Zając pt. „Opowieść wigilijna” Charlesa Dickensa, scena: Przyjęcie

SALEZJAŃSKIE CENTRUM SPORTOWE AMICO LUBIN

AMICO LUBIN TO NIE TYLKO WSPANIAŁE
OSIĄGNIĘCIA SPORTOWE, ALE RÓWNIEŻ SUKCESY NA POLU
WYCHOWAWCZYM, TO NAUKA, Z KTÓRĄ MŁODZI
WYCHOWANKOWIE KLUBU WKACZAJĄ
W DOROSŁE ŻYCIE.

1

2

3

4

5

6

Salezjańskie Centrum Sportowe Amico Lubin powstało w październiku 1991 roku z inicjatywy ks. Piotra Dziubczyńskiego, pierwszego prezesa. Amico Lubin należy do Salezjańskiej Organizacji Sportowej Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie (SALOS RP), dzięki czemu lubińskie drużyny Amico biorą udział, i to z powodzeniem, w corocznych Igrzyskach Salezjańskich zarówno w kraju, jak i za granicą. Centrum jest też członkiem Polskiego Komitetu Olimpijskiego.

Salezjańskie Centrum Sportowe Amico jest sportowo-wychowawczą organizacją, która przez lata ukształtowała tysiące młodych sportowców. Do jej wychowanków należy wielu wspaniałych sportowców. Są wśród nich m.in. kadrowicze i gracze ekstraklasy: Wojciech Olszowiak (Zagłębie Lubin), Filip Jagiełło (Zagłębie Lubin), Damian Dąbrowski (Zagłębie Lubin, Cracovia Kraków), Mateusz Szczepaniak (Zagłębie Lubin, Podbeskidzie Bielsko-Biała, Cracovia Kraków, AJ Auxerre), Mateusz Magdziak (Zagłębie Lubin, Lech Poznań), Grzegorz Wan (Zagłębie Lubin, Śląsk Wrocław), Łukasz Soszyński (Zagłębie Lubin), czy siatkarz Szymon Romać, uczestnik Turnieju Ligi Europy, dwukrotny mistrz Polski (z Czarnymi Radom).

Do 2015 roku umiejętności sportowe, ale też charaktery szlifowali w Amico młodzi piłkarze, koszykarze, siatkarze i tenisiści stołowi. Obecnie w salezjańskim klubie trenuje blisko 220 młodych zawodników w wieku od 6 do 17 lat, którzy uprawiają wyłącznie piłkę nożną.

Do zespołu trenerskiego Amico należą: Damian Pieńko (prowadzi najstarsze roczniki 2000/2002, junior), Grzegorz Jach (roczniki 2003/2004 trampkarz oraz 2010/2011 Żaki F2), Krzysztof Górski (2005/2006 Liga Młodzik), Marcin Dudziak (rocznik 2007, Liga Turniejowa Orlik E1), Przemysław Ziarnik (rocznik 2008, Liga Turniejowa Orlik E2) oraz Przemysław Zatwarnicki (rocznik 2009, Liga Turniejowa Żaki F1).

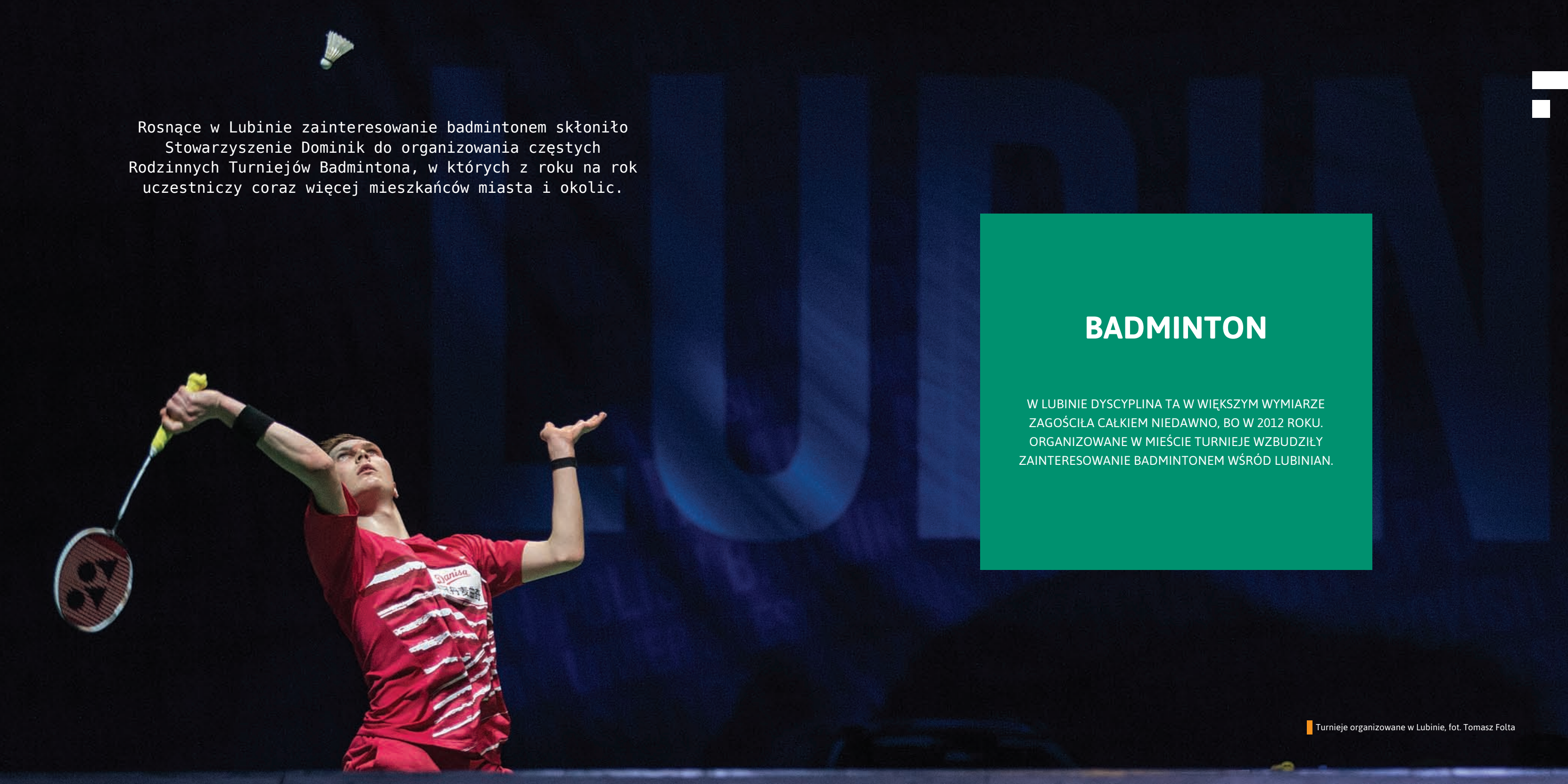
Treningi Salezjańskiego Centrum Sportowego Amico odbywają się na lubińskich boiskach (orlik przy ul. Szpakowej, balon przy ul. Wierzbowej, boisko przy ul. Komisji Edukacji Narodowej, boisko Regionalnego Centrum Sportowego przy ul. Norwida), a także w salach (balon przy ul. Wierzbowej, Szkoły Podstawowe – nr 8 i nr 9) oraz w hali Regionalnego Centrum Sportowego przy ul. Norwida.

Amico Lubin to nie tylko wspaniałe osiągnięcia sportowe, ale również sukcesy na polu wychowawczym, to nauka, z którą młodzi wychowankowie klubu wkraczają w dorosłe życie. W dowód uznania w 1999 roku podczas halowych igrzysk we Wrocławiu, Amico Lubin nagrodzone zostało Pucharem Fair Play. Natomiast w 2000 roku od Ministra Sportu i Turystyki otrzymało list gratulacyjny Klubu Fair Play Polskiego Komitetu Olimpijskiego.

W roku 2017, jubileuszowym dla Salezjańskiej Organizacji Sportowej Rzeczypospolitej Polskiej, w 25. rocznicę działalności, w siedzibie Ministerstwa Sportu i Turystyki z rąk ministra 15 działaczy SALOS RP otrzymało odznaki „Za Zasługi dla Sportu”. Wśród nich byli trzej lubinianie – Jan Dzik i Kazimierz Dziubczyński, którym wręczono srebrne odznaki oraz ks. Piotr Dziubczyński odznaczony odznaką brązową.

Salezjańskie Centrum Sportowe Amico jest organizatorem wielu imprez sportowych, w tym o randze ogólnopolskiej, jak np. I Ogólnopolskie Igrzyska Młodzieży Salezjańskiej dla 350 uczestników (1993) czy z okazji 10-lecia istnienia klubu – V Ogólnopolskie Igrzyska Młodzieży Salezjańskiej dla 700 uczestników (1997). Rokrocznie Amico udaje się zorganizować przedsięwzięcia ogólnopolskie, regionalne oraz kilkanaście imprez okręgowych i miejskich, w które angażują się często całe rodziny zawodników. Klub jest także organizatorem corocznych letnich wakacji dla blisko 100 uczestników.

1. Turniej w Gubinie, 2014 r., rocznik 2005 z trenerem Waldemarem Brockim
2. III Ogólnopolskie Igrzyska Młodzieży Salezjańskiej, Kraków 1995 r., drużyna siatkarzy SCS Amico w obronie, fot. ks. Wiesław Pindel
3. Sekcja piłki nożnej gr. trampkarzy starszych, trener ks. Kazimierz Dziubczyński, fot. ks. Wiesław Pindel
4. Turniej w Gubinie, 2014 r., rocznik 2005
5. Sekcja tenisa stołowego, 1992 r. z trenerem Jerzym Florczakiem, fot. ks. Wiesław Pindel
6. Światowe Igrzyska Młodzieży Salezjańskiej, Warszawa 1997 r., finałowy mecz zawodnika SCA Amico Wojciecha Korbasa, fot. ks. Wiesław Pindel

Rosnące w Lubinie zainteresowanie badmintonem skłoniło Stowarzyszenie Dominik do organizowania częstych Rodzinnych Turniejów Badmintonu, w których z roku na rok uczestniczy coraz więcej mieszkańców miasta i okolic.

BADMINTON

W LUBINIE DYSCYPLINA TA W WIĘKSZYM WYMIARZE ZAGOŚCIŁA CAŁKIEM NIEDAWNO, BO W 2012 ROKU. ORGANIZOWANE W MIEŚCIE TURNIEJE WZBUDZIŁY ZAINTERESOWANIE BADMINTONEM WŚRÓD LUBINIAN.

1

2

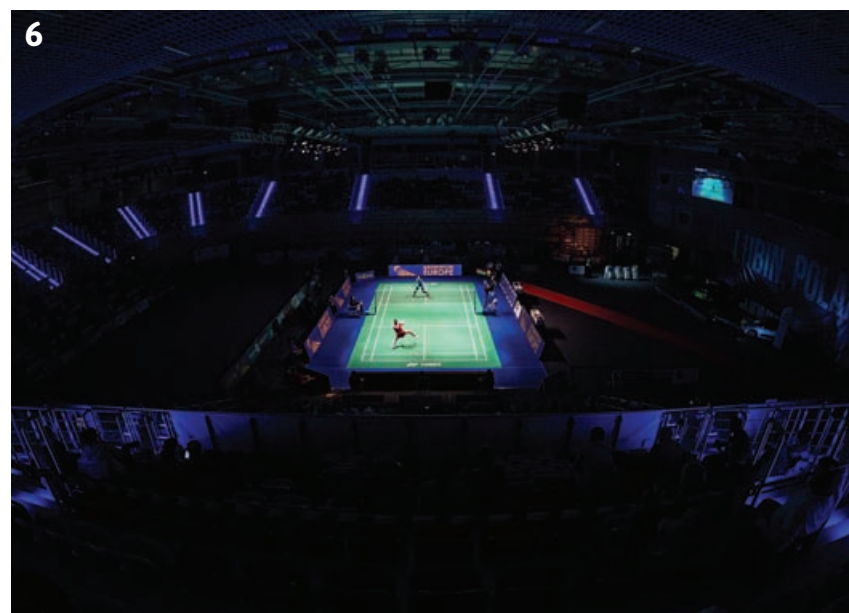
3

4

5

6

W ramach cyklu Badminton World Federation w Lubinie zorganizowano po raz pierwszy Międzynarodowe Mistrzostwa Polski – Polish International Championships 2013.

Rok 2012

Gra w badminton ma ponad dwutysiącletnią historię. W Lubinie dyscyplina ta w większym wymiarze zagościła całkiem niedawno, bo w 2012 roku. Za sprawą Marka Zawadki, entuzjasty i działacza sportowego, po raz pierwszy zorganizowany tu został turniej badmintonu – Grand Prix Polski (2–3.03.2012). Po udanym debiucie, już niespełna pół roku później, odbył się kolejny, tym razem międzynarodowy turniej Polish Open 2012 (30.08–2.09.2012), podczas którego w szranki stanęło 140 zawodników i zawodniczek z 20 krajów.

Rok 2013

W następnym roku w ramach cyklu Badminton World Federation w Lubinie zorganizowano po raz pierwszy Międzynarodowe Mistrzostwa Polski – Polish International Championships 2013 (19–22.09.2013). Był to turniej międzynarodowej elity, na który przybyło 190 zawodników i zawodniczek z ponad 20 krajów. Z Polski uczestniczyli w nim m.in. zawodnicy i zawodniczki ze szkół mistrzostwa sportowego z Jeleniej Góry, Białegostoku czy Suwałk. Finały tego turnieju po raz pierwszy transmitowane były na żywo przez TVP Sport.

Rok 2014

Międzynarodowe Mistrzostwa Polski Juniorów – Polish Junior International Championships (17–19.01.2014) były kolejnymi, które odbyły się w Lubinie. Rywalizowało w nich 177 młodych zawodników i zawodniczek reprezentujących 21 krajów z całego świata. Jeszcze w tym samym roku, w hali Regionalnego Centrum Sportowego (poprzednie turnieje odbywały się w halach Szkoły Podstawowej nr 14 oraz II Liceum Ogólnokształcącego w Lubinie) rozegrany został kolejny Polish International 2014 (18–21.09.2014). Uczestniczyło w nim ponad 200 zawodników i zawodniczek z 30 krajów zarówno z Europy, jak i ze świata.

Rok 2015

W hali Regionalnego Centrum Sportowego w Lubinie gościliśmy także najlepszych badmintonistów do lat 19, którzy przyjechali z 23 krajów, w tym z Peru oraz Surinamu na międzynarodowy turniej juniorów – Li-Ning Polish Junior 2015 (14–17.01.2015). Przyjęcie ponad 230 zawodników i zawodniczek wraz z trenerami i kadrą szkoleniową było prawdziwym sprawdzianem zarówno dla organizatorów, jak i miasta przed mającymi się odbyć w marcu tegoż roku Mistrzostwami Europy Juniorów 2015. Mistrzostwa Europy Juniorów 2015 – European Junior Championships (26.03–04.04.2015) zgromadziły ponad 400 uczestników i okazały się, jak dotąd, najlepiej zorganizowanymi mistrzostwami w historii Europejskiej Federacji Badmintonu. Kolejne rozgrywki miały charakter regionalny. Były to Mistrzostwa Dolnego Śląska Dzieci i Młodzieży w Badmintonie (5.12.2015) oraz Otwarte Mistrzostwa Dolnego Śląska w Badmintonie (6.12.2015). Celem pierwszych było wyłonienie mistrzów Dolnego Śląska w różnych kategoriach wiekowych (U11, U13, U15, U17, U19), drugich – zintegrowanie starszych miłośników badmintonu na terenie Dolnego Śląska.

Rok 2016

Po raz trzeci Międzynarodowe Mistrzostwa Polski – Artengo Polish International Junior Championships zorganizowano w Lubinie (20–23.01.2016). Natomiast dwa miesiące później odbyły się Mistrzostwa Europy Juniorów do lat 17 (2016 European U17 Championships, 17–25.03.2016), podczas których w rywalizacji indywidualnej i drużynowej zmierzyli się najlepsi badmintoniści Europy do lat 17. Łącznie do Lubina przyjechało ponad 500 osób, z czego aż 308 to zgłoszeni do gry zawodnicy i zawodniczki. Jesienią lubinianie mieli okazję obserwować Kawasaki Grand Prix Gold Juniorów (U19) i Li-Ning Grand Prix Gold Młodzików (U15) oraz Amatorski Turniej Badmintona w ramach Projektu „Aktywny Dolny Śląsk”, na który przybyło 100 zawodników i zawodniczek z takich miejscowości, jak: Gniezno, Góra, Jelenia Góra, Sława, Sobótka, Smolec i Wrocław, w turnieju nie zabrakło lubinian. Pierwszy odbył się w dniach 1–2 października, drugi 8 października 2016 roku.

Rok 2017

W roku 2017 w mieście miało miejsce sześć imprez badmintonowych. Największe i najbardziej prestiżowe to odbywające się co dwa lata (w Polsce po raz pierwszy) Mistrzostwa Europy Drużyn Mieszanych – European Mixed Team Championships (15–19.02.2017), Polish U17 International Championships – Turniej Międzynarodowy do lat 17 (15–18.02.2017), Puchar Dolnego Śląska dla Dzieci i Młodzieży w Grach Pojedynczych (15–18.02.2017), Amatorski Turniej Badmintona (7.10.2017), Grand Prix Gold Juniorów i Młodzików (14–15.10.2017) oraz Indywidualne Mistrzostwa Polski Młodzieżowców, Juniorów Młodszych i Młodzików (15–17.12.2017), w których udział wzięło 224 zawodników i zawodniczek z 58 polskich klubów.

Rok 2018

W roku 2018 w Lubinie odbyły się cztery turnieje. Pierwszy – Artengo by Decathlon Indywidualne Mistrzostwa Polski Elity w Badmintonie (1–4.02.2018), na który przyjechało 123 najlepszych zawodników i zawodniczek kraju z 35 klubów, drugi – Grand Prix Polski Juniorów (14–15.04.2018), trzeci to Drużynowe Międzynarodowe Mistrzostwa Polski Juniorów 2018 – Polish Youth Team Cup 2018 (27–29.08.2018) z udziałem kilku reprezentacji narodowych, w tym kadry Polski oraz Międzynarodowe Mistrzostwa Polski Juniorów do lat 17 (30.08–01.09.2018). Był to turniej najmłodszych licencjonowanych zawodników do lat 17 z całego świata (175 zawodników z 12 krajów). Zawody zostały przeprowadzone pod patronatem Światowej Organizacji Badmintona, Europejskiej Federacji Badmintona oraz Polskiego Związku Badmintona.

Organizowane w mieście turnieje wzbudziły zainteresowanie badmintonem wśród lubinian. Stowarzyszenie Dominik przy współpracy Salezjańskiej Szkoły Podstawowej im. Dominika Savio (wcześniej Gimnazjum Salezjańskie) od kilku lat regularnie organizuje treningi badmintona, w których uczestniczy około 20 uczniów. Dwa razy w tygodniu amatorsko trenują także dorośli. Trener Mirosław Kierpiec prowadzi zajęcia badmintona w hali sportowej przy ul. Jana Pawła II 58. Jego wychowankowie, drużyna chłopców, w Dolnośląskiej Gimnazjadzie Młodzieży (2014) zajęli 3. miejsce, natomiast drużyna dziewcząt 5. W Igrzyskach Młodzieży Szkolnej (2017) chłopcy zajęli miejsce 4.

Rosnące w Lubinie zainteresowanie badmintonem skłoniło Stowarzyszenie Dominik do organizowania częstych Rodzinnych Turniejów Badmintona, w których z roku na rok uczestniczy coraz więcej mieszkańców miasta i okolic.

Lubiński klub bilardowy jest obecnie najstarszym
bilardowym klubem sportowym w Polsce.

BILARD

DZIAŁALNOŚĆ DRUŻYNY DOLNOŚLĄSKIEGO
STOWARZYSZENIA BILARDOWEGO ZAGŁĘBIE LUBIN
KONCENTRUJE SIĘ NIE TYLKO NA WSPÓŁZAWODNICTWIE
SPORTOWYM PROFESJONALISTÓW I AMATORÓW,
ALE TAKŻE NA PRACY Z DZIEĆMI I MŁODZIEŻĄ.

1

3

5

2

4

Koniec 2018 roku przyniósł jeszcze jeden długo wyczekiwany sukces – złoty medal Mistrzostw Polski w 8 bil Mieszka Fortuńskiego.

Lubiński klub bilardowy działający jako stowarzyszenie pn. Dolnośląskie Stowarzyszenie Bilardowe (dawniej DSB Baribal Lubin) jest obecnie najstarszym bilardowym klubem sportowym w Polsce. Zarejestrowany został 10 lutego 1994 roku i już cztery miesiące później lubinianie Mariusz Gnitecki, Piotr Hurej i Bogusław Fortuński uczestniczyli w I Mistrzostwach Polski w 9 bil w Warszawie.

ZAWODNICY I SUKCESY

W lubińskim klubie grało wielu wybitnych zawodników, będących medalistami nie tylko Polski, ale i Europy. Byli to m.in.: Łukasz Bąk, Dariusz Bednarek, wspomniany Mariusz Gnitecki, Michał Lichodziejewski, Mariusz Roter, Dominik Zajac czy Robert Zachar.

Obecnie drużyna Dolnośląskiego Stowarzyszenia Bilardowego Zagłębie Lubin zaliczana jest do grona najlepszych drużyn ekstraklasy bilardowej, a w 2016 roku wywalczyła tytuł drużynowego mistrza Polski.

W podstawowym składzie klubu występują najlepsi zawodnicy i zawodniczki w Polsce: Marcel Fortuński, Mieszko Fortuński, Wiktor Fortuński, Konrad Juszczyzyn, Marek Kudlik, Piotr Kudlik i Monika Ząbek. Wszyscy wymienieni to nie tylko medaliści Polski, ale również Europy i świata. Ich fantastyczną grę niejednokrotnie oglądać można było na telewizyjnych kanałach sportowych oraz podczas transmisji internetowych.

Funkcję prezesa i pierwszego trenera klubu pełni Bogusław Fortuński, który wraz z synem Mieszkiem został laureatem Plebiscytu Sportowego Zagłębia Miedziowego. Bogusława Fortuńskiego wybrano najpopularniejszym trenerem, a Mieszka – drugi rok z rzędu – najpopularniej-

szym sportowcem 2017 (wcześniej 2016). W roku 2017 Mieszko Fortuński wygrał ranking udziału w igrzyskach The World Games – Wrocław 2017, zajął 3. miejsce w Grand Prix Polski Pol Tour 2017 w Łodzi, 1. w Grand Prix Polski Pol Tour w Kętrzynie oraz zdobył brązowy medal w 14,1 bil podczas Mistrzostw Europy Mężczyzn i Kobiet w Bilard – Portugalia 2017 (w Mistrzostwach Europy w Bilard – Austria 2016 Mieszko wywalczył brąz w 10 bil). W Portugalii jego klubowy kolega – Konrad Juszczyzyn również zdobył brązowy medal w 9 bil. W maju 2018 roku swój pierwszy medal w karierze wywalczył Wiktor Fortuński, a w Mistrzostwach Polski Juniorów w 9 bil w Kielcach zajął 3. miejsce. W Mistrzostwach Polski Uczniowskich Klubów Sportowych (Kraków 2018) lubińska drużyna zdobyła brązowy medal. Zespół zagrał w składzie: Wiktor Fortuński, Wojciech Mazurek oraz Daniel Smalec.

Konrad Juszczyzyn oraz Wiktor Fortuński reprezentowali Polskę podczas ostatnich mistrzostw Europy w bilardzie (Holandia 2018). Fenomenalny Konrad został mistrzem Europy w 9 bil oraz zajął 2. miejsce w odmianie 8 bil. Ponadto okazał się najlepszym zawodnikiem mistrzostw. Warto dodać, że mistrzowski tytuł Konrada jest już historyczny, bowiem to pierwszy dla Polaka w tej odmianie (9 bil). Mieszko natomiast w 8 bil wywalczył brąz. Drużynowo polska kadra zakończyła mistrzostwa na najwyższym podium.

Koniec 2018 roku przyniósł jeszcze jeden długo wyczekiwany sukces – złoty medal Mistrzostw Polski w 8 bil Mieszka Fortuńskiego. Dotychczas najlepszym jego wynikiem w tej odmianie w krajowej rywalizacji było 3. miejsce. Podczas mistrzostw w Kielcach Mieszko zdobył jeszcze dwa brązowe medale, a Konrad Juszczyzyn (9 bil) i Monika Ząbek (10 bil) srebrne. Lubińska drużyna okazała się najlepsza w kategorii mężczyzn, a w klasyfikacji medalowej open zajęła 2. miejsce, zdobywając najwięcej medali podczas tych mistrzostw.

1. Polska Ekstraklasa Bilardowa, 2018 r., od lewej: Monika Ząbek, Mieszko Fortuński, Bogusław Fortuński, Marcel Fortuński, Marek Kudlik
2. Bogusław Fortuński w siedzibie klubu, Lubin 2017 r., fot. Agata Bończak
3. Mistrzostwa Polski Juniorów, Kielce 2000 r., od lewej: Marcel Fortuński, Konrad Juszczyzyn, Mieszko Fortuński, fot. PZBiL
4. Konrad Juszczyzyn, Pardubice Open, Czechy 2018 r.
5. Marcel Fortuński, Bilardowa Liga Mistrzów, Lubin 2015 r.

Mieszko Fortuński, Mistrzostwa Świata, Doha, Katar 2014 r., fot. Ziemowit Janaszek

4 SŁOWO O SPORCIE

♦ Złote zakończenie Mistrzostw Europy w pool-bilardzie ♦ Dwie polskie drużyny oraz 15-lletni kielczanin na najwyższym stopniu podium ♦ Kielce na ustach całej Europy ♦ Powtórzyc sukces w Kijowie

BILE ICH SŁUCHAŁY

Sportem zainteresowaniem cieszył się profesjonalny pokaz w wykonaniu 7-letniego Mieszka Fortuńskiego. Fantastycznie dla polskiej ekipy zakończyły się Mistrzostwa Europy juniorów w pool-bilardzie. W sobotę, w ostatnim dniu mistrzostw w kieleckiej hali ZOOSIR przy ul. Krakowskiej aż dwukrotnie wysłuchaliśmy Marzka Dybrowskiego. Juniorzy młodsi i starsi okazali się najlepsi na Starym Kontynencie w turniejach drużynowych. W sumie Polacy wywalczyli aż sześć medali: trzy złote, jeden srebrny i dwa brązowe.

Jest to napływający sukces w historii naszych występów - mówi anglojęzyczny trener polskiej ekipy, Bogusław Fortuński. - Ale, by osiągnąć takie wyniki musieliśmy przez pięć lat włożyć sporo pracy szkoleniowej, stworzyć pewien system treningu, wreszcie umocnić kontakt naszym zawodnikom z ich rówieśnikami z zagranicy. To wszystko teraz procentuje.

W turniejach drużynowych młodri Polacy przeszli samych siebie. O ile w naszej ekipie łączono się z możliwością zdobycia medalu przez juniorów młodszych, to starci chłopcy sprężyli ogromną i miłą niespodziankę. Finałowe mecze były dramatyczne i dostarczyły młodemu emocji, a na widowni widać było świetną budowlę napięć. Juniorzy młodsi w składzie: Karol Skowerski (Contact OJK Kielce), Łukasz Bartkowski (Baryla Węgrzowski) i Adam Ewald (Club 29 Gdańsk) w pierwszej rundzie mieli wolny los, potem wygrali kolejno ze Słowacją 3:0, Austrią 3:0 i w półfinale w takim samym stosunku zwyciężyli Norwegię. W finale Polacy zmierzyli się z Niemcami. Pierwszy punkt dla nas zdobył Ewald, który w odmianie „14/1” dość łatwo uporał się z Jacobem Beiką 100:32. Mimo porażki za rywalem, Skowerski przegrał w „9” z Marcelem Kirstenem 7:10, który dzień wcześniej wywalczył złoty medal indywidualnie. Było po jeden i o wszystkim decydował pojedynek mistrza Europy Bartkowskiego z Lambremem Vraksem w „8”.

Już dwa razy myślałem, że przegram mecz, lecz w końcu szczęście uśmiechnęło się do mnie - powiedział tuż po spotkaniu Łukasz, Zawodnik z Węgrzowa pokonał rywala 8:7 i było zwycięstwo. Mógł się cieszyć ze złoto go krajka.

Najmłodszy juniorzy starci w składzie: Marek Lichodziejewski (Gestor Myleniec), Przemysław Markowski (Elidra Białystok) i Łukasz Szywał (Magnum Warszawa) wygrali po 3:0 z Czechami, Finami i Danią, w półfinale zwyciężyli Szwajcarów 2:1 i w meczu o złoty medal zmierzyli się z uchodzącymi za faworytów Grekami.

Kluczem do zwycięstwa była bardzo dobra postawa Szywała, który odniósł swoją formę w najważniejszym momencie - mówi prezes Polskiego Związku Bilardowego, Marcin Krzeminski. - Łukasz potrafił wyjąć zwycięsko z tego pojedynku. Jak zwykle, nie zawiodł Lichodziejewski, a przeciwnik Markowskiego poddał się w końcówce meczu. Turniej drużynowy zawsze traktowane były prestiżowo, toteż jestem podwójnie zadowolony z występu naszej ekipy. Cały czas następuje progres wyników o czym świadczą

fakt, że w klasyfikacji medalowej zajęliśmy drugie miejsce, ustępując jedynie Niemcom.

Reprezentacja Polski wywalczyła więc w Kielcach sześć medali, czyli o jeden więcej niż przed rokiem w Holandii: złote w turniejach drużynowych oraz Łukasz Bartkowski w „8”, srebrny Karol Skowerski w „14/1” oraz brązowe: Adam Ewald w „14/1” i Marek Lichodziejewski w „9”.

Karol zrobił swoje, podobnie jak jego koleżki - mówi trener Contactu, Grzegorz Kędziński. - W ubiegłym roku mój podopieczny wywalczył brązowy medal indywidualnie w „9” i srebrny w drużynie, teraz poprawił swoje osiągnięcia. Cieszę się, że zdobył medal w odmianie „14/1”, bo ta gra jest najbardziej wymienną z wszystkich. W tym sporcie potrzebna jest także szczęście i naszych zawodników ono nie opuszcza. Słuchali ich także bile.

Mistrzostwa w Kielcach przeszły do historii i była to impreza ze wzruchami. Miejscowi działacze, z Marcinem Krzeminskim na czele, nie szczędząc zasłużone gratulacje za perfekcyjne zorganizowanie zawodów.

Uroczystość otwarcia zaskoczyła wszystkich, wiele oklasków zebrały także dziewczęta z tanecznej grupy „Kango Jumps”, które wystąpiły na zakończenie mistrzostw.

Przez cały tydzień mistrzostw nie znalazłem ani jednego elementu, do którego można by się było „przyczepić”. Wszystko było znakomicie przygotowane i przeprowadzone. Takiej imprezy żyłbym sobie w Kijowie, gdzie mistrzostwa odbędą się w przyszłym roku. Życzę także Polakom, by powtórzyli tam sportowy sukces - powiedział na zakończenie mistrzostw prezydent Światowej Federacji Bilarda, Nilsen Jorgen Sandman.

Impreza w Kielcach odbyła się pod patronatem: redakcji „Słowa Ludu” oraz Radio „Fama”, „Bilard Sport”, Radio Kielce, Telewizji Kraków i „Tempo”, a sponsorami zawodów byli: Towarzystwo Ubezpieczeń i Reasekuracji „Warta”, „Eshof” S.A., „Unimax”, „Joan Simons”, „Contact OJK”, Urząd Miasta Kielce, Urząd Marszałkowski Kujaw, „Dynamis Bilard”, „Nisan”, „Wia”.

KRZYSZTOF PARSZOWSKI

Kadość prezesa mówi wszystko, Marcin Krzeminski (z lewej), obok trener kadry i wiceprezes PZBił Bogusław Fortuński. Zdjęcie S. Szej

Bilardowa Ekstraklasa, Kielce 2018 r., od lewej: Marcel Fortuński, Marek Kudlik, Mieszko Fortuński, Wiktor Fortuński, Konrad Juszczyszyn, Bogusław Fortuński

CELE I TRENINGI

Działalność drużyny Dolnośląskiego Stowarzyszenia Bilardowego Zagłębie Lubin koncentruje się nie tylko na współzawodnictwie sportowym profesjonalistów i amatorów, ale także na pracy z dziećmi i młodzieżą. Wiele razy Stowarzyszenie inicjowało i organizowało wydarzenia sportowe promujące bilard na arenach krajowej, europejskiej i światowej.

Treningi odbywają się w siedzibie klubu, tj. w byłej sztolni górniczej w Lubinie przy ul. Komisji Edukacji Narodowej 6. Baza treningowa to 380 m kw. i 6 stołów bilardowych, przy których trenuje około 120 członków i zawodników Dolnośląskiego Stowarzyszenia Bilardowego Zagłębie Lubin.

NADRZĘDNYM CELEM STOWARZYSZENIA BOKS LUBIN
JEST WYCHOWANIE KOLEJNYCH POKOLEŃ ZAWODNIKÓW,
PRZEKAZANIE IM WIEDZY O HISTORII TEGO SPORTU,
A TAKŻE PROMOWANIE ZDROWEGO TRYBU ŻYCIA.

BOKS

Sport pięściarski ma w Lubinie bogate tradycje i liczący się dorobek. Jego początek sięga 1968 roku, gdy w Międzyzakładowym Klubie Sportowym Zagłębie Lubin założono sekcję bokerską, której pierwszym trenerem był Tadeusz Herman.

Treningi odbywały się wówczas w Szkole Podstawowej nr 1 w Lubinie, gdzie brakowało specjalistycznego sprzętu, począwszy od rękawic i kasków ochronnych po odpowiednio przygotowaną bazę treningową. Z czasem zajęcia przeniesiono do sali zwanej „kościółkiem” przy ul. Skłodowskiej 46. Wraz z pojawieniem się w roli szkoleniowca Kazimierza Paździora, wybitnego przed laty pięściarza, mistrza olimpijskiego z Rzymu (1960), mistrza Europy z Pragi (1957) i dwukrotnego mistrza Polski (1958, 1960), miedziowy boks szybko zaczął się rozwijać. To dzięki niemu po raz pierwszy lubińscy pięściarze awansowali do grona krajowej ekstraklasy. Jego wychowanek – Wiesław Niemkiewicz był pierwszym zawodnikiem, który rozławił lubiński boks. Jako pierwszy w historii klubu wywalczył tytuł mistrza Polski (1976, 1978), uczestniczył w mistrzostwach Europy (1977, 1979). W swojej karierze stoczył łącznie 168 pojedynków, z których 144 wygrał, 2 zremisował i 22 przegrał. Innym utalentowanym wychowankiem Kazimierza Paździora był Bolesław Nowik, mistrz Polski z 1977 roku w wadze półciężkiej.

SUKCES MIAŁ NADEJŚĆ

W połowie 1976 roku Kazimierz Paździor rozstał się z klubem, a jego miejsce zajął Józef Kiciór. Niestety, sezon 1981/1982 nie należał do udanych. W pierwszej rundzie lubinianie wygrali tylko dwa mecze, w drugiej żadnego. Nie oznaczało to jednak końca tej dyscypliny w górniczym mieście. Największy sukces miał dopiero nadejść.

W roku 1980 do Zagłębia Lubin trafił trener Mieczysław Massier, który początkowo wchodził na ring jako zawodnik. Pod okiem jego oraz Pawła Grudzińskiego wielu lubińskich pięściarzy zostawało w tamtym okresie mistrzami i wicemistrzami Polski, wielu z nich stawało również na ringach Europy i świata, godnie reprezentując rodzimy klub. Byli to m.in.: Mariusz Łukasik, Wojciech Misiak, Zbigniew Siwak, Józef Strzechowski, Janusz Zarenkiewicz, Włodzimierz Zgierski.

Niewątpliwie największym osiągnięciem w historii lubińskiego boksu był – i jest do dzisiaj – brązowy medal Janusza Zarenkiewicza z Igrzysk Olimpijskich w Seulu (1988).

Mecz ligowy, Lubin, Wiesław Niemkiewicz (z prawej), fot. Krzysztof Raczkowiak

W roku 1980 do Zagłębia Lubin trafił trener Mieczysław Massier, który początkowo wchodził na ring jako zawodnik. Pod okiem jego oraz Pawła Grudzińskiego wielu lubińskich pięściarzy zostawało w tamtym okresie mistrzami i wicemistrzami Polski, wielu z nich stawało również na ringach Europy i świata, godnie reprezentując rodzinny klub.

■ Drużyna Zagłębia Lubin, „kościółek” przy ul. Skłodowskiej 46, fot. Krzysztof Raczkowiak

■ Trener Kazimierz Paździor (z lewej), fot. Krzysztof Raczkowiak

CZAS PRZEMIAN

Zaczynające się u progu lat 90. przemiany polityczno-gospodarcze w kraju nie ominęły także sportu. Sekcja bokserska zaczęła mieć wówczas poważne kłopoty finansowe. By uniknąć całkowitej likwidacji miedziowego boks, w 1994 roku grupa nieugiętych pasjonatów pięściarskiego sportu powołała stowarzyszenie pn. Miejski Klub Bokserski Górnik Lubin. Prezesem został Janusz Zarenkiewicz, któremu w trudach utrzymania nowo powstałego stowarzyszenia towarzyszyli pozostali współzałożyciele: Paweł Grudziński, Marian Chominiec oraz Ryszard Szczepański. W roli trenera dołączył do nich także Borys Oleszko. Pomimo wielu trudności trenerzy szkolili kolejnych wychowanków, którzy już po trzech latach zaczęli odnosić pierwsze sukcesy na krajowych ringach. Do czołowych reprezentantów lubińskiego Górnika należeli: Kamil Polak-Salomon, Mirosław Kogut, Paweł Kordylewicz oraz Piotr i Paweł Grygielowie.

W roku 2010 Miejski Klub Bokserski Górnik Lubin, pozyskując nowego sponsora, zmienił nazwę na Miejski Klub Bokserski Energetyka Lubin. W klubie bokserów nadal szkolił Borys Oleszko (trener koordynator). Pomagają mu byli zawodnicy: Robert Milewicz (mistrz Polski 1993, waga lekkośrednia, tytuł zdobył jako zawodnik Olimpij Poznań), pełniący również funkcję prezesa; Włodzimierz Zgierski (mistrz Polski wagi lekkośredniej 1989) oraz Wojciech Misiak (trzykrotny mistrz Polski w wadze średniej w latach 1987, 1988, 1989). Obecnie Energetyka Lubin dysponuje bogatym zapleczem treningowym. Treningi odbywają się codziennie przy ul. Marii Skłodowskiej-Curie 46.

NOWA INICJATYWA

We wrześniu 2014 roku w Lubinie pojawiła się nowa inicjatywa pięściarska, a wraz z nią Stowarzyszenie Boks Lubin, którego współtwórcami są trenerzy z imponującym dorobkiem oraz entuzjaści pięściarskiego sportu: Janusz Zarenkiewicz, Zbigniew Siwak, Józef Strzechowski, Zenon Świderski, Marcin Rzepka, Wioletta Siwak, Grzegorz Stożek czy Marek Węgierski. Prezesem został wielki pasjonat boks – Mariusz Babicz. Nadrzędnym celem Stowarzyszenia Boks Lubin jest wychowanie kolejnych pokoleń zawodników, przekazanie im wiedzy o historii tego sportu, a także promowanie zdrowego trybu życia.

Obecnie w klubie Boks Lubin trenuje blisko 20 zawodników, w tym także dziewczęta. Wyróżniającymi się pięściarzami są: Błażej Bochenek, Patryk Cetera, Fabian Delimata, Łukasz Kwaśnik, Robert Szczepański i Milena Tomaszewska.

Treningi bokserskie prowadzone są w sali gimnastycznej przy Zespole Szkół nr 2 (ul. Szpakowa 1) oraz w hali sportowej przy Zespole Szkół nr 1 (ul. Składowa 1) w Lubinie.

Spotkanie w mieszkaniu boksera na „jamnikach” w Lubinie, od lewej: trener Feliks Stamm i Kazimierz Paździor, fot. Krzysztof Raczkowiak

BRYDŻ

STOWARZYSZENIE BRYDŻA SPORTOWEGO IMPAS
SKUPIA MIŁOŚNIKÓW BRYDŻA NIE TYLKO Z LUBINA,
ALE Z CAŁEGO POWIATU.

Przez pierwsze lata prowadzeniem spotkań brydżowych w Lubinie zajmował się Wiesław Małaczyński (potem zastąpił go Włodzimierz Rączka), który swoim ogromnym zaangażowaniem oraz sprawną organizacją przyciągał amatorów tej karcianej gry. Chętnych przybywało, coraz częściej zaczęła pojawiać się chęć brania udziału w rozgrywkach. Postanowiono więc utworzyć sekcję. W ten sposób Zagłębie Lubin powiększyło się o zespół brydżystów. Niestety, sekcja nie przetrwała. Pomimo likwidacji spora grupa zapaleńców spotykała się nadal, a niektórzy z nich regularnie grają do dziś.

LUBIŃSKI BRYDŻ

Początkowo, a było to w latach 1967–1968, grali w budynku Naczelnej Organizacji Technicznej, by w 1969 roku przenieść się do nowo powstałego Domu Kultury Zagłębia Miedziowego, późniejszego Centrum Kultury „Muza”. Tam dostali do dyspozycji małą salkę, w której zaczęto organizować turnieje brydżowe. Następnie na krótko przeszli do Domu Kultury Żuraw, by powrócić do Centrum „Muza”. Niestety, los sprawił, że kolejny raz musieli zmienić miejsce spotkań. Tym razem był to Dom Dziennego Pobytu Senior. Po niedługim czasie lubińscy brydżyści rozdzielili się. Część powróciła do „Muzy”, część pozostała w Seniorze.

Grupa skupiona wokół Domu Seniora gra tam już (z niewielkimi przerwami) przeszło dziesięć lat. Regularnie, w każdy czwartek w turniejach prowadzonych przez Mariana Bają, bierze udział około 15 brydżystów. W roku 2017 reprezentanci Seniora okazali się najlepszymi amatorami brydża na Dolnym Śląsku. Podczas II Turnieju Brydża dla Debiutantów w Kunicach (2017) 1. miejsce zdobyła para: Krystyna Baj i Dariusz Kolibabka, 2. – Marian Baj i Wojciech Karliński, miejsce 3. – Czesława Skowrońska i Władysław Baranowski.

Brydżyści spotykający się (również od dziesięciu lat) w Centrum Kultury „Muza” są członkami Stowarzyszenia Brydża Sportowego Impas, założonego w 2005 roku, którego prezesem nieprzerwanie jest Jan Grocholski. Impas skupia miłośników brydża nie tylko z Lubina, ale z całego powiatu. Ponadto jeden raz w miesiącu biorą oni udział w Korespondencyjnych Mistrzostwach Polski, odbywających się pod egidą Polskiego Związku Brydża Sportowego.

Mirosław Miłaszewski jest
trzykrotnym mistrzem Polski
seniorów (2004, 2015, 2018)
i dwukrotnym mistrzem Australii
z Apolinarym Kowalskim w parze.

TURNIEJE I ZAWODNICZY

Od 2005 roku Impas rokrocznie organizuje Turniej Niepodległości o zasięgu ogólnopolskim, w którym uczestniczy blisko 70 par. Jest on kontynuacją prestiżowego Turnieju Wielkiej Budowy PRL-u odbywającego się od 1971 roku w „Muzie”. Ostatni taki turniej zorganizowano w 1992 roku. Warto nadmienić, że w latach 70. regularnie brali w nim udział czołowi gracze Polski, a rekordowa liczba par to 168. Zwycięzcami Kongresowych Turniejów Indywidualnych byli: Zbigniew Samek (1983), Mirosław Miłaszewski (1987), Marian Karolewicz (1991). Sporym osiągnięciem mogli szczycić się także: Wiesław Frączek, Jan Sójka i Wiesław Małaczyński (w latach 80. wyjechali do Australii, a W. Małaczyński zakwalifikował się tam do reprezentacji narodowej), Remigiusz Rączka, Krzysztof Wilk i Czesława Skowrońska, która gra w Domu Dziennego Pobytu Senior.

Obecnie Impas prowadzi drużynę w okręgowej lidze, a dobre rezultaty od lat uzyskują: Tomasz Baj, Jan Grocholski, Zbigniew Ciereszko, Franciszek Miazga, Aleksander Poznysz, Włodzimierz Rączka (dawniej sędziował i prowadził

turnieje), Zbigniew Samek, nieżyjący już Tadeusz Skowroński oraz Mirosław Miłaszewski, arcymistrz międzynarodowy, najlepszy brydżysta ostatniego półwiecza, który grę w brydża rozpoczął jeszcze w latach 60. Już jako bardzo młody zawodnik był reprezentantem Polski w mistrzostwach Europy juniorów. Jest trzykrotnym mistrzem Polski seniorów (2004, 2015, 2018) i dwukrotnym mistrzem Australii z Apolinarym Kowalskim w parze. Jako amator zdobył także srebrny (Tenerify 2005) oraz brązowy medal (San Remo 2009) Otwartych Mistrzostw Europy Seniorów. W Otwartych Mistrzostwach Świata w Weronie w 2006 roku był piąty (w kategorii senior-teamay). W roku 2015 wywalczył mistrzostwo Polski w Międzynarodowym Turnieju Par Open w parze ze Zbigniewem Mąciorem oraz Grand Prix Polski Par. Gra przede wszystkim z przyjaciółmi, do niedawna ze śp. Andrzejem Górzyńskim, który był członkiem Dolnośląskiego Związku Brydża Sportowego i który przez lata wspierał lubińskich brydżystów, zwłaszcza na przełomie 1999 i 2000 roku.

Mirosław Miłaszewski od lat reprezentuje głównie wrocławskie kluby, obecnie AZS Wratislavia.

Mirosław Miłaszewski podczas Grand Prix Polski Open, Wrocław 2015 r.,
fot. Sławomir Latała

FC KACZOR

DRUŻYNA FC KACZOR TO LOKALNY FENOMEN,
KTÓRA Z PODWÓRKOWEGO ZESPOŁU
STAŁA SIĘ LIDEREM B KLASY.

Drużyna FC Kaczor, z ręką w gipsie trener Tomasz Bagiński, Czerniec 2006 r., fot. Justyna Karlińska

Drużyna FC Kaczor to lokalny fenomen, która z podwórkowego zespołu stała się liderem B klasy. Drużyna zarejestrowana została w czerwcu 2002 roku, jednak grać zaczęła wcześniej. Początkowo amatorzy z Lubina spotykali się na „klatce” przy Szkole Podstawowej nr 9, by pograć w piłkę. Z czasem przychodziło coraz więcej zapaleńców, których ambicje rosły. Większość grających postanowiła założyć drużynę i zgłosić ją do rozgrywek B klasy. Zawodnicy wybrali dla swojego zespołu nazwę i po raz pierwszy jako FC Kaczor zagraли w rozgrywkach w sezonie 2003/2004 (rok wcześniej wystąpili pod szyldem Pawia II Lubin). W ten sposób FC Kaczor rozpoczął przygodę z piłką ligową.

W Lubinie drużyna długo szukała dla siebie boiska. W końcu ambitni miłośnicy piłki znaleźli miejsce do gry w Czerncu, gdzie odbywały się mecze. Nie mogąc liczyć na żadną pomoc, sami kosili trawę, sypali linie, opłacali sędziów, kupowali wapno i paliwo do kosiarki.

Mimo trudności finansowych udało im się awansować do A klasy. Z biegiem czasu drużyna jednak się wykruszała. Zawodnicy byli coraz starsi, coraz częściej ulegali kontuzjom, zaczęły się pojawiać obowiązki rodzinne... Co prawda do zespołu dołączali nowi zawodnicy, ale nie był to już ten sam Kaczor. Entuzjazm słabł i ostatecznie drużynę rozwiązano. Wcześniej jednak zdążyła osiągnąć spore – jak na amatorów – sukcesy. Jeden z nich miał miejsce 23 października 2004 roku, gdy FC Kaczor rozegrał pierwszy w historii polskiego

Drużyna FC Kaczor przed meczem na Stadionie Górniczego Ośrodka Sportowego, Lubin 2004 r.

futbolu mecz o mistrzostwo B klasy przy sztucznym oświetleniu. Na murawie 40-tysięcznego stadionu Górniczego Ośrodka Sportowego zespół z Lubina spotkał się z drużyną z Osieka. Mecz zakończył się wygraną 6:1 dla lidera IV grupy – FC Kaczora, obie drużyny były bardzo zadowolone, że grały na profesjonalnym stadionie. Tego dnia wyjątkowo wynik zszedł na drugi plan, ponieważ regulaminowy B-klasowy mecz na stadionie drużyny z ekstraklasy był wówczas niebywałym wydarzeniem. Przed meczem Tadeusz Wiśniewski, członek Zarządu Zagłębia Lubin SA, wręczył zawodnikom pamiątkowe zdjęcia.

W historycznym meczu drużyna zagrała w składzie: Maciej Andrzejewski, Marek Bagiński (kapitan), Paweł Cymbalak, Grzegorz Duda, Adrian Gawin, Mariusz Gelczuk, Jarosław Gmach, Marek Kindra, Robert Koziewicz, Robert Ziomek, Piotr Żukiewicz.

Fot. z archiwum Klubu Warriors Lubin

FUTBOL AMERYKAŃSKI

DLA LUBIŃSKICH FUTBOLISTÓW BARDZO WAŻNA
JEST AKTYWNOŚĆ SPORTOWA, DLATEGO, ZACHĘCAJĄC
DO UPRAWIANIA SPORTU, CZĘSTO ANGAŻUJĄ SIĘ W ŻYCIE
LOKALNEJ SPOŁECZNOŚCI.

Jednym z celów klubu, poza doskonaleniem umiejętności
zawodników i osiąganiem sukcesów, jest utworzenie
w niedalekiej przyszłości sekcji młodzieżowej
oraz dziecięcej w bezkontaktowej odmianie tego sportu.

1

2

4

3

1–6. Fot. z archiwum Klubu Warriors Lubin

Klub Warriors Lubin powstał w styczniu 2014 roku z inicjatywy Marcina Zazuli, który podczas studiów grał w drużynie Giants Wrocław i zdobył z nią mistrzostwo Polski. Początkowo klub miał charakter nieformalny, jednak po nawiązaniu współpracy ze Stowarzyszeniem Sportowo-Rekreacyjnym Zainspirowani, w kwietniu 2014 roku, stał się jedną z jego sekcji. Niedługo po połączeniu, Marcina Zazulę zastąpił Patryk Budziosz. Przejął on obowiązki związane z prowadzeniem klubu oraz funkcję trenera, którą piastuje do dziś.

PIERWSZY TURNIEJ

W roku 2015 Warriors Lubin po raz pierwszy wziął udział w oficjalnych rozgrywkach Polskiej Ligi Futbolu Amerykańskiego. Dnia 22 sierpnia 2015 roku w Lubinie na stadionie Regionalnego Centrum Sportowego przy ul. Odrodzenia rozegrany został Turniej Futbolu Amerykańskiego w ramach oficjalnych rozgrywek o Mistrzostwo Polski PLFA8. W zorganizowanym przez „Warriorsów” turnieju ligowym lubinianie zagrali z wicemistrzami Polski Grizzlies Gorzów, Kozłami Poznań oraz beniaminkiem Jaguars Kąty Wrocławskie. Ponieważ zajęli wówczas 3. miejsce w grupie, nie udało im się wywalczyć awansu do dalszej fazy rozgrywek. Ale już w 2017 roku drużyna Warriors Lubin znalazła się w gronie ośmiu najlepszych zespołów w kraju w odmianie 8-osobowej.

W klubie trenuje stała grupa kilkunastu zawodników, trzon zespołu stanowią: Patryk Budziosz, Piotr Michałowski, Patryk Niemiec, Łukasz Ostapowicz i Dominik Turczan. Pozostałe osoby co roku się zmieniają. W ciągu niespełna czterech lat w klubie trenowało niemal 100 osób. Niektórzy przeszli do innych klubów, inni – i oni stanowią większość – zrezygnowali z różnych powodów, najczęściej nie wytrzymując trudu kontaktowego sportu, jakim jest futbol amerykański.

Treningi odbywają się 2–3 razy w tygodniu przez cały rok na orliku przy Szkole Podstawowej nr 5 oraz na boisku trawiastym przy ul. Topolowej 100. O formę „Warriorsów” dbają także na siłowni. Podczas przygotowań do sezonu organizują weekendowe obozy szkoleniowe, podczas których trenują pod opieką czołowych zawodników oraz trenerów. Spotykają się również na wyjazdowych treningach z innymi drużynami.

Dla lubińskich futbolistów bardzo ważna jest aktywność sportowa, dlatego, zachęając do uprawiania sportu, często angażują się w życie lokalnej społeczności, np. organizują lekcje pokazowe dla dzieci i młodzieży lub biorą udział w różnego rodzaju wydarzeniach odbywających się na terenie Lubina i okolic.

5

6

KARATE GOJU RYU

W KARATE GOJU RYU LUBIN TRENUJE OKOŁO
50 ZAWODNIKÓW, SĄ WŚRÓD NICH DZIECI, MŁODZIEŻ
ORAZ KILKORO DOROSŁYCH.

Pierwszym trenerem karate goju ryu w Lubinie był instruktor ze Ścinawy Andrzej Pikula, który w 1994 roku wraz z niespełna czterdziestoma nastolatkami stworzył pierwszy Lubiński Klub Karate Goju Ryu. Podczas kilkumiesięcznej nieobecności zastępował go najpierw Robert Rozkrut, następnie Grzegorz Trubicki, który uznał, że zawodnicy prezentują tak wysoki poziom techniczny, że mogą sami prowadzić zajęcia. Tak więc mający już brązowy pas Zbigniew Dziubek, Przemysław Poradzewski oraz Marcin Buczek przejęli sekcję i przez wiele lat ze sobą współpracowali.

Przez pierwszych pięć lat, czyli do rozpoczęcia gruntownej przebudowy sali, treningi odbywały się w sali gimnastycznej w Szkole Podstawowej nr 1. Kolejne kilkanaście lat zawodnicy turali się po różnych szkolnych obiektach, z czego najdłużej trenowali w Szkole Podstawowej nr 12. Po kilkunastu latach, z uwagi na spore zainteresowanie dzieci z centrum miasta, dzięki przychylności dyrekcji, sekcja powróciła do Szkoły Podstawowej nr 1 z Oddziałami Integracyjnymi.

SUKCESY

Pierwsze znaczące sukcesy wywalczył Grzegorz Komarnicki. Jego osiągnięcia to m.in.: 1. miejsce w Pucharze Polski kumite seniorów -60 kg, 2. miejsce w Otwartych Mistrzostwach Polski Karate World Karate Federation (WKF) kumite senior -60 kg (1997). W Pucharze Europy Grzegorz Komarnicki dwukrotnie zajmował czwartą lokatę (1998, 2003). W walce o podium kontuzje uniemożliwiały mu osiągnięcie większego sukcesu.

Znakomite wyniki odnosili także inni zawodnicy. Przemysław Poradzewski zdobył 1. miejsce Pucharu Polski kumite seniorów +80 kg (2001). Zbigniew Dziubek zajął 2. miejsce w Pucharze Polski kumite seniorów +80 kg (2002). Rok później, w tej samej konkurencji, stanął na najwyższym stopniu podium (2003).

1

2

4

3

1. Mistrzostwa Ziemi Legnickiej w Karate Goju Ryu, Legnica 2016 r.
2. II Ogólnopolski Puchar Karate WKF Goju Ryu, Ścinawa 2002 r., z prawej strony Zbigniew Dziubek
3. Ogólnopolskie Seminarium Karate Goju Ryu z Leo Lipińskim (stoi trzeci od lewej), Ścinawa 1998 r.
4. Międzynarodowe Seminarium Karate Goju Ryu, Szczecin 2004 r., od lewej: Leo Lipiński, Zbigniew Dziubek

Największym organizacyjnym wydarzeniem dla lubińskiego goju ryu było zorganizowanie przez Klub Karate Goju Ryu Lubin wraz ze światowej sławy mistrzem 8 dan w karate sihan, nieżyjącym już Leo Lipińskim z Wielkiej Brytanii, Międzynarodowego Seminarium Szkoleniowego Goju Ryu Karate Do Goju Kai.

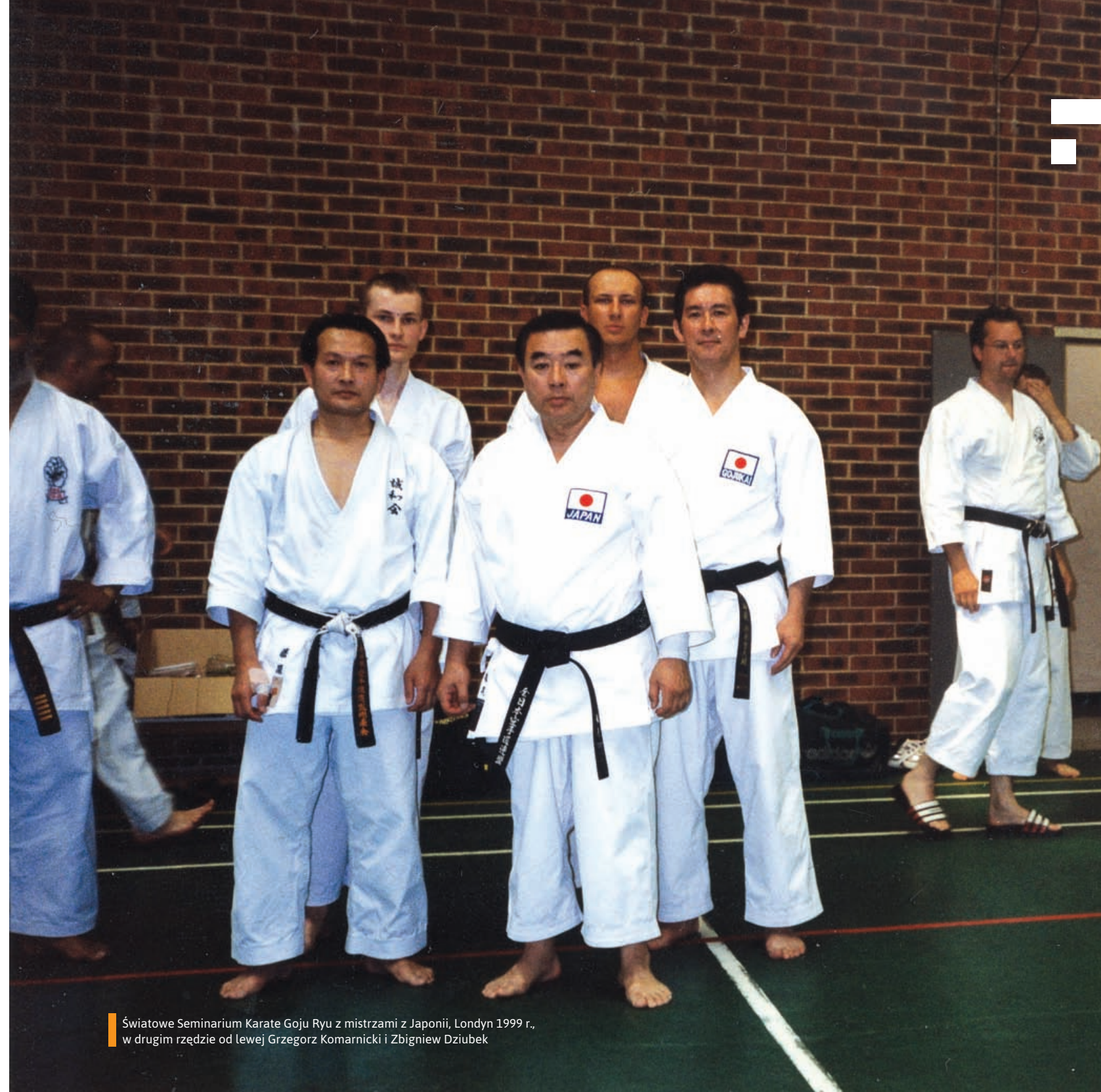
Historycznego osiągnięcia dokonał Bartosz Gabryś, absolwent Szkoły Podstawowej nr 1, który podczas Międzynarodowego Turnieju Karate w Trutnowie (2016) wywalczył 3. miejsce. Zwycięstwo w Czechach zapoczątkowało pasmo sukcesów sportowych, które odnosi do dziś. Największe z nich to 3. miejsce spośród 17 startujących zawodników w kumite indywidualnym kadetów +76 kg oraz w kumite indywidualnym kadetów open. Te dwa brązowe krążki zdobył podczas międzynarodowych zawodów 5th Central Poland Open Grand Prix w Karate WKF (Pleszew 2018), a sezon kończy z 1 kyu (najwyższym stopniem uczniowskim). Ostatnim jego znaczącym osiągnięciem jest złoty medal w kumite wywalczony w Międzynarodowych Zawodach Karate Goju Cup 2018 w Szombathely na Węgrzech.

W kategorii dzieci wyróżniającymi się obecnie (2018) zawodnikami są: Sebastian Sznajdowicz, który w sezonie 2017/2018 również uzyskał 1 kyu, Oliwia Wiśniewska, Emilia Kot, Wojciech Fejdasz oraz rodzeństwo Zuzanna i Szymon Hałysowie, którzy mają na swoim koncie wiele sukcesów sportowych i niejednokrotnie stawali na podium, także na najwyższym stopniu.

KADRA TRENERSKA

Od lat funkcję pierwszego trenera pełni Zbigniew Dziubek, który w formie gier i zabaw prowadzi zajęcia dla najmłodszych, ucząc podstaw karate tradycyjnego oraz sportowego. Drugim trenerem jest Artur Trubicki, posiadacz 2 dan, podwójny mistrz świata World Traditional Fudokan Shotokan Karate-do Federation (WTFSKF) (2012) w konkurencjach: kumite indywidualne seniorów -75 kg oraz kumite drużynowe, wielokrotny mistrz Polski WKF w kumite. Trzecim – Grzegorz Sadza, również posiadacz 2 dan, uznany i doświadczony sędzia, ekspert od kata i technik tradycyjnych. Asystują im Przemysław Poradzewski i Piotr Baluś, którzy po kilkuletniej przerwie powrócili, by wspierać klub nie tylko wiedzą, ale i umiejętnościami organizacyjnymi.

Największym organizacyjnym wydarzeniem dla lubińskiego goju ryu było zorganizowanie przez Klub Karate Goju Ryu Lubin wraz ze światowej sławy mistrzem 8 dan w karate sihan, nieżyjącym już Leo Lipińskim z Wielkiej Brytanii, Międzynarodowego Seminarium Szkoleniowego Goju Ryu Karate Do Goju Kai (20–22.03.2009). Szkolenie poprowadzili wspomniany Leo Lipiński (Prezydent Japan Karate Federation – JKF Goju Kai Europa) oraz goście z Japonii – Kesakatsu Kiyohara 8 dan i Shigenori Saton 7 dan. Obecni byli także: Paul Coleman 6 dan (Anglia), Rastislav Mraz 6 dan (Słowacja), Stanko Kumer 6 dan (Niemcy) i Pal Gila 5 dan (Węgry) wraz z uczniami. Łącznie w seminarium wzięło udział 75 osób z całego świata, w tym 55 posiadających stopnie mistrzowskie w goju ryu karate do. Trzeciego dnia część z nich stanęła do egzaminu na wyższe stopnie mistrzowskie w JKF.

Światowe Seminarium Karate Goju Ryu z mistrzami z Japonii, Londyn 1999 r., w drugim rzędzie od lewej Grzegorz Komarnicki i Zbigniew Dziubek

KARATE KYOKUSHIN

Karate to nie tylko sport, ale także sztuka życia.
To skromność i szacunek wobec drugiego człowieka.
To pokora i zdyscyplinowanie.

Według Sosai Oyama, twórcy tej sztuki walki, „karate zaczyna się i kończy na uprzejmości, a dobre maniere muszą być nienaganne. Karatekę powinno poznawać się nie tyle po wspaniałej sprawności fizycznej, ile po uprzejmości, uśmiechu i chęci niesienia pomocy”.

POCZĄTKI

Pierwsze systematyczne treningi karate kyokushin zaczęły odbywać się w Lubinie w hali przy ul. Składowej za sprawą Stanisława Sudol. Jednak dopiero w 1983 roku karate kyokushin stało się jedną z sekcji sportowych Zagłębia Lubin, a jej prezesem został Janusz Karski. Młodzi karatecy przez kilka lat trenowali w tzw. kościółku przy ul. Marii Skłodowskiej-Curie 46 i salce Górniczego Ośrodka Sportowego. Niestety, radość nie trwała długo, ponieważ w 1991 roku klub zaczął likwidację poszczególnych sekcji. W 1992 roku przysła kolej na karate, które opuściło struktury Zagłębia Lubin.

W roku 1993 powstał Lubiński Klub Karate Kyokushin. Prezesem i instruktorem został Ryszard Semik, który pełni tę funkcję nadal. Do 2000 roku treningi odbywały się w sali sportowej przy Szkole Podstawowej nr 9. Następnie klub przejął obiekt na terenie Ośrodka Sportu i Rekreacji, w którym zorganizował specjalistyczną salę do treningów karate z matą, lustrami i odpowiednim sprzętem. Lubińscy karatecy mieli tam do swojej dyspozycji także siłownię oraz saunę. Po dziesięciu latach, w 2010 roku, klub przeniósł treningi do budynku należącego do legnickiego WPEC-u przy ul. Grodzkiej 11, gdzie powstała nowoczesna sala treningowa Centrum Sportów Walki. Dzierżawiony przez lubińskich karateków obiekt, dzięki wielkiemu zaangażowaniu i ciężkiej pracy członków klubu, przeszedł generalny remont w całości sfinansowany przez klub. Natomiast wyposażenie Centrum Sportów Walki możliwe było dzięki pomocy finansowej Fundacji KGHM Polska Miedź, Gminy Lubin i Powiatu Lubińskiego.

Kadra zawodnicza Klubu Karate Kyokushin, hala sportowa przy ul. Składowej, Lubin 1982 r., stoją od lewej: Robert Gromczyński, ?, Tadeusz Kimas, Witold Kieryk, ?, Eugeniusz Wiśniewski, Jan Pacyna; siedzą od lewej: Ryszard Semik, Marek Robert Wilczyński, ?, Stanisław Sudol, Andrzej Lewandowski, Mariusz Męcwel, ?

KADRA TRENERSKA

Na przestrzeni lat wychowankowie lubińskiego klubu trenowali pod okiem doświadczonych instruktorów, wspomnianego wyżej Stanisława Sudol (1979–1992), Andrzeja Wielgosika (1989–1993), Marka Michałka (1996–2011), Sławomira Derlatko (2005–2009), Tomasza Chmielowca (2009–2011). Obecni instruktorzy karate kyokushin to ponownie od 2008 roku Andrzej Wielgosik oraz założyciel klubu Ryszard Semik, który jako jedyny w klubie posiada międzynarodowe uprawnienia sędziowskie. Wszyscy instruktorzy mają specjalizację karate.

Sekcja Zagłębia Lubin w pochodzie pierwszomajowym, Lubin 1985 r., od lewej: Andrzej Wielgosik, Mariusz Dziedzic, Ryszard Kulnicz; pierwszy z prawej Stanisław Sudol

ZAWODNICY

Najbardziej utytułowani zawodnicy to: Marek Wilczyński (złoty medalista Mistrzostw Środkowych Stanów Zjednoczonych Chicago 1985, Mistrzostw USA Milwaukee 1986, dwukrotny srebrny medalista USA Open Fairfield Connecticut 1987), Andrzej Krzepakowski (3. miejsce w XVI Mistrzostwach Polski Dębica 1989 oraz Mistrzostwach Polski Open Legnica 2003), Konrad Romaniak (3. miejsce w XVI Mistrzostwach Polski Dębica 1989), Mateusz Bieleń (1. miejsce w Mistrzostwach Polski Opole 2001 oraz Mistrzostwach Polski Sieradz 2002), Paweł Sowa (3. miejsce w Mistrzostwach Polski Opole 2001), Marek Rożek (3. miejsce w Mistrzostwach Polski Siedlce 2006), Marcin Augustyn (3. miejsce Mistrzostw Polski Opole 2007), Tomasz Augustyn (2. miejsce Pucharu Polski Solec Kujawski 2008), Wojciech Derlatko (3. miejsce Pucharu Polski Solec Kujawski 2008), Maja Święch (2. miejsce

XXVII Mistrzostw Europy Legnica 2013), Bernard Pawłowski (3. miejsce Mistrzostw Polski Koszalin 2014, Puchar Polski Ząbkowice 2013 oraz 4. miejsce Mistrzostw Europy 2013), Konrad Dołhun (4. miejsce Mistrzostw Europy Legnica 2013, dwukrotny brązowy medalista Mistrzostw Europy Łańcut 2018, brązowy medalista Mistrzostw Polski Juniorów Młodszych Tarnowskie Góry 2018), Wiktoria Kurzawska (4. miejsce w Mistrzostwach Europy Legnica 2013), Dominik Sikora (2. miejsce Mistrzostw Polski Koszalin 2017, 3. miejsce Pucharu Polski Wrocław 2017, 1. miejsce Mistrzostw Polski Elk 2018), Mikołaj Stasiak (3. miejsce Pucharu Polski Wrocław 2017), Kornelia Ratusz (2. miejsce Mistrzostw Europy Łańcut 2018).

Klub rozstawili także: Jan Pacyna, Ryszard Semik, Mariusz Gadziński, Andrzej Mach, Tadeusz Klimas, Marek Michalek, Robert Bukowiński, Andrzej Wielgosik, Mariusz Dziedzic, Krzysztof Stasiak, Rafał Derecznik, Irena Sulich, Krystian Krzywiecki, Jarosław Radko, Robert Warych, Bartosz Stasina, Łukasz Semik, Rafał Semik, Sławomir Derlatko, Robert Warych, Piotr Głowacki, Kasandra Honorska, Adam Hryniuk, Karol Plich, Piotr Żarczyński, Piotr Horbowy, Martyna Cichoń, Paulina Dołhun, Dawid Dołhun, Patrycja Kłys oraz Norbert Kurzawski, który podczas Mistrzostw Europy w Łańcut w 2018 roku zajął 5. miejsce w kata młodzików.

Stopniami mistrzowskimi (czarnymi pasami) mogą poszczycić się: Ryszard Semik, Jacek Mańkowski, Marek Wilczyński, Andrzej Wielgosik, Marek Michalek, Sławomir Derlatko, Robert Bukowiński, Krystian Krzywiecki i Bernard Pawłowski.

W roku 2015 Polski Związek Karate powołał dwójkę lubińskich zawodników – Wiktorię Kurzawską oraz Bernarda Pawłowskiego – do reprezentowania Polski na Mistrzostwach Europy Karate Kyokushin w Estonii.

WYDARZENIA

Dnia 9 listopada 2014 roku dla uczczenia 35. rocznicy powstania klubu w lubińskiej hali Regionalnego Centrum Sportowego zorganizowano Ogólnopolskie Mistrzostwa Karate Kyokushin, w których wzięło udział 200 zawodników i zawodniczek z 20 zaprzyjaźnionych klubów z całej Polski. Lubiński klub w konkurencji drużynowej zajął wówczas 1. miejsce.

Zawodnicy Lubińskiego Klubu Karate Kyokushin wzięli udział w ponad 200 turniejach rangi zarówno krajowej, jak i międzynarodowej. Tylko w 2017 roku w zawodach wystartowało 40 zawodników, zdobywając 12 złotych, 13 srebrnych oraz 16 brązowych medali.

Dnia 24 marca 2018 roku w Lubinie lubiński klub wraz z Regionalnym Centrum Sportowym zorganizował XXXVIII Mistrzostwa Makroregionu Dolnośląskiego oraz Międzywojewódzkie Mistrzostwa Młodzików Karate Kyokushin, podczas których Lubiński Klub Karate Kyokushin w klasyfikacji drużynowej zajął 3. miejsce.

I Mistrzostwa Zagłębia Miedziowego, Lubin 1987 r.

1. Przygotowania do Mistrzostw Europy, Bardo 2017 r.
2. Mistrzostwa Makroregionu Dolnośląskiego, Ząbkowice Śląskie 2017 r.
3. Prezes klubu Ryszard Semik, Lubin 2018 r.
4. Międzynarodowy Turniej, Sieradz 2017 r.
5. Mistrzostwa Makroregionu Dolnośląskiego, Ząbkowice Śląskie 2015 r.
6. Mistrzostwa Polski, Koszalin 2015 r.

KOLARSTWO

WYCHOWANKOWIE HENRYKA WOŹNIAKA – JACEK BODYK, ALEKSANDER GARBACIK, IRENEUSZ JESION, DARIUSZ MIŁEK, BRACIA WIESŁAW I BOGDAN MAKUCHOWSCY, LECH PRUS ORAZ WOJCIECH RYŚ, SZYBKO ZACZĘLI OSIĄGAĆ SUKCESY I TO NIE TYLKO W WYŚCIGACH MAKROREGIONU DOLNEGO ŚLĄSKA, ALE I CAŁEGO KRAJU.

Lubin nigdy nie doczekał się sekcji kolarskiej, ale lubinianie od wielu lat stanowią silną reprezentację polkowickich drużyn. Pierwsza sekcja, której trzon stanowili lubinianie, została założona w 1975 roku przy Terenowym Klubie Sportowym Górnik Polkowice przez Bolesława Brygidera.

1. Sekcja kolarska, Polkowice 1988 r.
2. Wyścig dookoła Polski, 1984 r., na pierwszym planie Bogdan Makuchowski
3. Wyścig Szlakiem Grodów Piastowskich, Lubin, od lewej: Czesław Lang, Stanisław Szozda, Lubin, fot. Krzysztof Raczkowiak
4. Wyścig kolarski Dusica, Austria 1987 r., na zdjęciu Bogdan Makuchowski
5. Wyścig kolarski, Sobótka 1992 r., na pierwszym planie Bogdan Makuchowski

W roku 1978 do Górnika udało się pozyskać jako trenera – wielokrotnego reprezentanta Polski – Henryka Woźniaka, do którego niebawem dołączył Henryk Herbec, odpowiedzialny za szkolenie młodzieży w Lubinie. Wychowankowie Henryka Woźniaka – Jacek Bodyk, Aleksander Garbacik, Ireneusz Jesion, Dariusz Milek, bracia Wiesław i Bogdan Makuchowscy, Lech Prus oraz Wojciech Ryś, szybko zaczęli osiągać sukcesy i to nie tylko w wyścigach makroregionu Dolnego Śląska, ale i całego kraju. Do szczególnie owocnych należały lata 80., kiedy to młodzi kolarze często stawali na podium. Największe sukcesy tamtego okresu to m.in. zwycięstwo drużyny juniorów w 1981 roku w wyścigach przełajowych w Jaworzynie Śląskiej i Zielonej Górze. Dwa lata później Jacek Bodyk zajął 2. miejsce w Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży (1983) i został członkiem kadry narodowej juniorów. W międzynarodowym Wyścigu Przyjaźni (1984) zdobył brąz, a podczas mistrzostw świata we Francji (1984) zajął, wraz z drużyną juniorów Polski, 11. miejsce. Para Wiesław Makuchowski i Dariusz Milek zdobyła brązowy medal w XI Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży w kategorii juniorów młodszych (1984). W tym samym roku Wiesław Makuchowski okazał się najlepszym młodzikem młodszym podczas Mistrzostw Makroregionu Dolnego Śląska. Jacek Bodyk był 2. w kategorii junior, a w kategorii junior młodszy 2. miejsce zajął Dariusz Milek. Ponadto drużyna młodzików zajęła 2. miejsce, a juniorów młodszych – 1. Wicemistrzami Polski w kolarstwie torowym w kategorii junior młodszy zostali Dariusz Milek i Wiesław Makuchowski (1984). W kolejnym, 1985 roku, zespół Górnika, w znacznej mierze składający się z lubinian, znowu tryumfował w wielu wyścigach zaliczanych do punktacji Challenge'u Polskiego Związku Kolarskiego i Makroregionu Dolnego Śląska, zdobywając aż 17 pucharów, w tym dwa z okazji 40. rocznicy założenia Polskiego Związku Kolarskiego. W ogólnej punktacji w kategorii junior młodszy kolarze Górnika zajęli 1. miejsce. Bezkonkurencyjnym okazał się Dariusz Milek, uważany za jednego z najlepszych zawodników w Polsce w kategorii junior młodszy. Tylko w 1985 roku zwyciężył w 27 wyścigach ogólnopolskich. W punktacji krajowej kolarze Górnika zajęli trzecią lokatę.

W roku 1986 w klasyfikacji Polskiego Związku Kolarskiego w kategorii junior 2. miejsce zajął Wiesław Makuchowski, który na podium stawał w tym sezonie 30 razy.

Podczas Mistrzostw Polski Orlików (1987) drużyna z Jakiem Bodykiem i Wiesławem Makuchowskim w składzie zdobyła srebrny medal.

W roku 1988 w Wyścigu Dookoła Oranu, Wiesław Makuchowski był 2., a Jacek Bodyk zwyciężył w ogólnej klasyfikacji w wyścigu Szlakiem Grodów Piastowskich. W tym samym roku Jacek Bodyk powołany został przez Ryszarda Szurkowskiego do kadry narodowej. Uczestniczył w XXIV Letnich Igrzyskach Olimpijskich w Seulu. W wyścigu ze startu wspólnego na dystansie 196,8 km zajął 28. miejsce.

Start Wyścigu Szlakiem Grodów Piastowskich, Lubin, fot. Krzysztof Raczkowiak

Obecnie lubinianie to ponad 60 procent 43-osobowej drużyny Bike Atelier Eobuwie Urbex Maximus Team, powstałej w 2016 roku z inicjatywy Bogdana Makuchowskiego. Ścigają się na rowerach górskich, ale trenują na rowerach szosowych. W każdy wtorek i czwartek spotykają się w pół drogi (część wyjeżdża z Lubina i okolic, część z Polkowic) i razem jadą w kierunku Chocianowa. Podczas treningu każdorazowo pokonują trasę liczącą od 80 do 120 km. Do najbardziej utytułowanych zawodników, często znajdujących się wysoko na listach klasyfikacyjnych Polskiego Związku Kolarskiego należą: Ewelina Klocek, Bogdan Makuchowski, Wiesław Makuchowski, Mariusz Szustak, Marek Urbaniak oraz Bogusław Wojtas.

KOSZYKÓWKA

SEZON 2016/2017 PRZYNIÓSŁ OCZEKIWANY PRZEŁOM
W HISTORII LUBIŃSKIEJ KOSZYKÓWKI – AWANS DO II LIGI.
NASTĘPNY – 2017/2018 STOWARZYSZENIE MIŁOŚNIKÓW
KOSZYKÓWKI LUBIN ZAKOŃCZYŁO
NA 14. POZYCJI W GRUPIE D.

Koszykówka jako jedna z sekcji Zagłębia istniała w Lubinie już w latach 60. Początkowo grali w niej inżynierowie, którzy przygodę z tą dyscypliną rozpoczęli podczas studiów. Później dołączyli do nich uczniowie Technikum Ekonomicznego, jednak pojawiające się wówczas problemy, związane m.in. z infrastrukturą sportową, doprowadziły do rozwiązania sekcji. W roku 1991 w Lubinie pojawiła się kolejna próba stworzenia drużyny koszykarskiej – założono Klub Lions. Niestety, drużyna nie przetrwała i po niespełna roku przestała istnieć.

Po przeszło 50 latach w Lubinie powstała profesjonalna drużyna koszykarska. W roku 2011, z inicjatywy pasjonatów tego sportu, zarejestrowane zostało Stowarzyszenie Miłośników Koszykówki, którego prezesem został Bogusław Machoś. Stowarzyszenie rozwijało się dynamicznie, choć początkowo zmagало się z problemami lokalowymi oraz trudnościami związanymi ze znalezieniem pomocy przy organizacji turnieju koszykówki ulicznej. Mimo to w 2013 roku Stowarzyszenie Miłośników Koszykówki otrzymało licencję Polskiego Związku Koszykówki uprawniającą do zgłoszenia drużyn w regionalnych rozgrywkach ligowych i już w sezonie 2013/2014 lubińscy koszykarze zadebiutowali w III lidze koszykówki mężczyzn.

SMK Lubin – SMK Muszkietierowie Nowa Sól, hala RCS, Lubin 2018 r., fot. Tomasz Folta

Początki nie należały do najłatwiejszych. W całym sezonie lubinianom udało się zwyciężyć zaledwie w dwóch spotkaniach. Z czasem jednak drużyna rozwijała się i zajmowała coraz wyższe lokaty w lidze. W sezonie 2014/2015 lubińskie Stowarzyszenie wygrało w Pucharze Polski z drugoligowym Wrocławskim Klubem Koszykówki i awansowało do ćwierćfinału, który jednak przegrało z Górnikiem Wałbrzych. Kolejny sezon 2015/2016 lubińscy zawodnicy zakończyli na 3. miejscu III ligi. Natomiast sezon 2016/2017 przyniósł oczekiwany przełom w historii lubińskiej koszykówki – awans do II ligi. Następny – 2017/2018 Stowarzyszenie Miłośników Koszykówki Lubin zakończyło na 14. pozycji w grupie D.

Członkowie Stowarzyszenia zajmują się także szkoleniem najmłodszych. W roku 2012, dzięki pomocy Fundacji KGHM Polska Miedź, utworzono Akademię Koszykówki Stowarzyszenia Miłośników Koszykówki Lubin, gdzie sportowe talenty rozwijają najmłodsi adepci tej dyscypliny. W sezonie 2016/2017 powstała drużyna U-13 (rocznik 2004/2005), która po zgłoszeniu do Dolnośląskiego Związku Koszykówki zadebiutowała w oficjalnej lidze minikoszykówki. Kolejny sezon – 2017/2018 – to następny debiut. Tym razem rocznik 2004/2005 wystartował w lidze młodzików w rozgrywkach Dolnośląskiego Związku Koszykówki.

W Stowarzyszeniu Miłośników Koszykówki trenuje około 100 osób: seniorzy, dzieci i młodzież. Najmłodsza grupa to roczniki 2006–2010, następna 2004–2005, 2001 i starsi. Pierwszym trenerem w Stowarzyszeniu był Marcin Grygowiec, który poprowadził lubińską drużynę przez dwa sezony (2013/2014, 2014/2015). W sezonie 2015/2016 zastąpił go grający Wojciech Jaworski. Marcin Grygowiec powrócił jedynie na czas meczy barażowych. W kolejnym sezonie 2016/2017 pracę rozpoczął Nikola Sarić, jednak w połowie sezonu opuścił drużynę, a miejsce trenera ponownie zajął Wojciech Jaworski w parze z Łukaszem Skibińskim. Od sezonu 2017/2018 drużynę lubińskich koszykarzy prowadzi Szymon Pietraszek.

Obecnie zespół gra w składzie: Jakub Botuszyn, Damian Dwornik, Jacek Iłowski, Wojciech Jaworski, Paweł Macowicz (kapitan), Łukasz Markowicz, Miłosz Olejniczak, Krzysztof Osuch, Łukasz Skibiński, Damian Szablewski, Krzysztof Szkoła, Mateusz Turcza, Mikołaj Wawrzyńczyk, Karol Wiśniewski. W Stowarzyszeniu grali również: Paweł Jaros, Ivan Marić oraz Łukasz Winiarski.

Treningi drużyn ligowych odbywają się w hali przy ul. Komisji Edukacji Narodowej, pozostałych grup w Szkole Podstawowej nr 10.

1. Debiutancki sezon 2013
2. Drużyna SMK Lubin, hala na Składowej, Lubin 2014 r., fot. Tomasz Folta
3. Sezon 2015, awans do baraży
4. Akademia minikoszykówki, Lubin

LEKKOATLETYKA

W ROKU 2011 POLSKI KOMITET OLIMPIJSKI WYRÓŻNIŁ
MŁODYCH LUBIŃSKICH LEKKOATLETÓW ZA WYBITNE
OSIĄGNIĘCIA SPORTOWE NA SZCZEBŁU MAKROREGIONU,
PRYZNAJĄC IM PIERWSZE ZŁOTE KÓŁKO OLIMPIJSKIE.

Twórcą lubińskiej lekkoatletyki był Bogusław Kuszczak, animator tej dyscypliny, trener i wychowawca młodzieży. Wraz z powstaniem Technikum Górnictwa Rud rozpoczęły się treningi, które prowadzone były do 1992 roku. W ostatnich latach Bogusław Kuszczak nie trenował, jednak do końca związany był z sekcją jako działacz i sprawny organizator.

Lekkoatletyka była również jedną z sekcji Zagłębia Lubin, w której sukcesy odnosili m.in.: Kazimierz Pawlik – maratończyk, zwycięzca I Maratonu Pokoju (Warszawa 1979), brązowy medalista mistrzostw Polski (Dębno 1977); Danuta Cały – wieloboistka, wielokrotna medalistka mistrzostw Polski i reprezentantka kraju; Ludwik Hapel – mistrz Polski w biegach przełajowych (Tarnów 1977). Zagłębie reprezentował także jeden z najlepszych skoczków świata lat 70. XX wieku – Grzegorz Cybulski oraz kulomiot Edward Saruł, późniejszy mistrz świata (1983).

Na początku lat 90. wyróżniającymi się zawodnikami Zagłębia Lubin byli maratończycy Tadeusz Ławicki (wielokrotny mistrz Polski, w latach późniejszych tryumfator także w kategorii weteranów) i Mieczysław Bobiński oraz Ireneusz Karasiński i Rajmund Kółko, którzy rozstawili klub w rzucie oszczepem.

Jeszcze przed rozwiązaniem sekcji lekkoatletycznej w Zagłębiu Lubin (1992), w latach 80. w mieście pojawił się Klub Cuprum Lubin, stworzony i prowadzony przez Ryszarda Zapióra, Zbigniewa Sadzikowskiego, Bogdana Dąbrowskiego i Bogdana Grywaczewskiego. W roku 1989 Cuprum uległo likwidacji, a w jego miejsce utworzono Międzyszkolny Lekkoatletyczny Klub Sportowy Zagłębie Miedziowe Lubin, z którym młodzi lekkoatleci odnosili sukcesy do 2001 roku. Nieco później powstał, istniejący do dziś, Lekkoatletyczny Klub Sportowy Sokół.

Międzyszkolny Lekkoatletyczny Klub Sportowy Zagłębie Miedziowe Lubin jako kontynuator Cuprum Lubin miało w swoich szeregach wielu młodych utalentowanych zawodników, którzy w latach 90. odnosili spore sukcesy. Wśród nich byli m.in. Maciej Bobrowski, Marek Dłubała, Tomasz Doroszuk, Agnieszka Kotlarczyk, Magdalena Kwiatkowska, Magdalena Lange, Grzegorz Polewczyk, Magdalena Rozlazło, Marcin Sadzikowski, Renata Szykulska, Katarzyna Wawrowska czy Tomasz Wawrowski, mistrz Polski z 1995 i 1996 roku w skoku w dal.

W drodze po sukcesy młodym lekkoatletom towarzyszyli trenerzy: Zbigniew Sadzikowski, Bogdan Grywaczewski, Franciszek Mizaga, wychowanek B. Kuszczaka, który w 1969 roku jako jedyny reprezentant województwa wrocławskiego wziął udział w I Igrzyskach Młodzieży Szkolnej w Warszawie, Mariusz Knull, Lech Dłubała oraz Ryszard Zapiór, pierwszy prezes klubu.

1

3

4

2

1. Ogólnopolski Finał Halowych Zawodów Programu „Lekkoatletyka dla każdego”, Toruń 2017 r., Emilia Wawrowska zajmuje 1. miejsce w biegu na 60 m
2. Trening na stadionie OSiR, Lubin, fot. Krzysztof Raczkowiak
3. Brązowe medalistki finałów Ogólnopolskiej Olimpiady Młodzieży w biegu sztafetowym 4 x 100 m, Zielona Góra 2010 r., sztafeta w składzie (od prawej): Sandra Chojniak, Anita Zięba, Marta Knull, Karolina Idzikowska
4. Mistrzostw Polski Juniorów, Biała Podlaska 2015 r., sztafeta męska 4 x 100 m w biegu po 4. miejsce, Kacper Więclaw i Artur Jacent

1. Halowe Mistrzostwa Polski U-18, Toruń 2018 r., Szymon Data w skoku w dal
2. Halowe Mistrzostwa Polski Juniorów, Toruń 2015 r.
3. Srebrni medaliści Mistrzostw Polski Juniorów w sztafecie 4 x 100 m, Toruń 2014 r., sztafeta w składzie od lewej: trener Mariusz Knull, Kacper Więclaw, Marek Wejksznia, Artur Jacent, Kacper Ambroży, trener Andrzej Szczupak
4. Halowe Mistrzostwa Polski Juniorów, Toruń 2015 r., Kacper Więclaw zwycięża w biegu na 60 m

Lekkoatletyczny Klub Sportowy Sokół powstał w 1995 roku. Funkcję prezesa pełni obecnie (2018) dawny trener klubowy Jacek Ilnicki, natomiast jego poprzednikami byli: Władysław Grobelny, Sławomir Jędrasiak i Franciszek Miazga, również dawny trener. Klub szkoli zawodników w takich konkurencjach, jak: sprint, biegi płotkarskie, skoki i biegi średnie oraz długie. Zawodnicy Sokola na trwałe wpisali się w ogólnopolskie rankingi lekkoatletyczne. Wielu z nich niejednokrotnie stawalo na najwyższym stopniu podium. Do najbardziej utalentowanych należeli: Tomasz Dorożyński, Justyna Woźniak, Agnieszka Niewczas, Grzegorz Olszański, Łukasz Świetłowicz, Krzysztof Dietrich, Radosław Kobaka, Krystian Kruszewski, Dawid Nikodem, Karolina Idzikowska, Marta Knull oraz Kacper Więclaw i Kacper Ambroży, którzy mają za sobą również sukcesy międzynarodowe. Pierwszy zajął 1. miejsca w biegach na 100 i 200 m; drugi w biegu na 110 m przez płotki w Międzynarodowych Zawodach „Nadzieje Olimpijskie” w czeskich Svitawach (2013). Obaj zawodnicy wystąpili wówczas w barwach reprezentacji kraju.

Natomiast obecnie (2018) do najbardziej obiecujących lekkoatletów lubińskiego Sokola zaliczyć można: Emilię Wawrowską, Patryka Piejkę, Kacpra Szkarapkę, Miguela Walaszkiewicza, Julię Góreczną, Karola Garbaczewskiego, Arkadiusza Daniela, Szymona Datę, Noela Nowaka oraz Nikołą Wawrowską, aktualną mistrzynię Polski Ludowych Zespołów Sportowych (2018) w biegu na 100 m w kategorii U-18 (młodszych juniorów).

Obecnymi (2018) trenerami w klubie są: Mariusz Knull, Andrzej Szczupak i Jacek Kazimierczyk. Trenerami programu „Lekkoatletyka dla każdego” są Gabriela Wiśniewska, Marta Knull oraz Elżbieta Knull. Natomiast klasy sportowe Zespołu Szkół Sportowych trenują Małgorzata Sadza i Anna Barańska-Szurlej.

Lekkoatletykę w Sokole trenuje około 200 osób w następujących przedziałach wiekowych:

- dzieci w wieku 5–9 lat uczestniczą w zajęciach autorskich klubu pn. „Lekkoatletyka dla smyka”;
- dzieci w wieku 10–12 lat (klasy IV–VI szkoły podstawowej) biorą udział w ogólnopolskim programie „Lekkoatletyka dla każdego”;
- dzieci i młodzież VII klas sportowych Zespołu Szkół Sportowych oraz II i III klas gimnazjum;
- pozostali zawodnicy klubu liczą od 13 do 20 lat.

Treningi odbywają się w obiektach sportowych Zespołu Szkół Sportowych w Lubinie (dwóch salach gimnastycznych, siłowni, boisku z urządzeniami lekkoatletycznymi), krytej pływalni Centrum 7 i na stadionie lekkoatletycznym Regionalnego Centrum Sportowego.

W roku 2011 Polski Komitet Olimpijski wyróżnił młodych lubińskich lekkoatletów za wybitne osiągnięcia sportowe na szczeblu makroregionu, przyznając im Pierwsze Złote Kółko Olimpijskie.

W tym samym roku Szkoła Podstawowa nr 7 oraz sportowe Gimnazjum nr 2 zdobyły po raz pierwszy w historii szkoły równocześnie 1. miejsca we współzawodnictwie sportowym szkół i powiatów województwa dolnośląskiego w roku szkolnym 2010/2011.

ŁYŻWIARSTWO

DUŻA LICZBA MŁODZIEŻY CHCĄCEJ
TRENOWAĆ ŁYŻWIARSTWO, ODPOWIEDNIA INFRASTRUKTURA
ORAZ DOBRA PRACA SZKOLENIOWA SZYBKO ZACZĘŁY
PRZYNOSIĆ EFEKTY. LUBIŃSCY ŁYŻWIARZE ZDOBYWALI TYTUŁY
MISTRZOWSKIE W RÓŻNYCH KATEGORIACH WIEKOWYCH.

W minionych latach największe sukcesy odnieśli: srebrna medalistka XXI Zimowych Igrzysk Olimpijskich, dwukrotna medalistka mistrzostw świata i kilkunastokrotna mistrzyni Polski – Natalia Czerwonka (od 2014 w Zagłębiu Lubin) oraz jej dwie młodsze koleżanki, również posiadające mistrzowską klasę sportową – Kaja Ziomek (Cuprum Lubin) i Andżelika Wójcik (obecnie AZS AWF Katowice).

Lubiński kombinat... tyżwiarstwa

Jutro otwarcie w Lubinie sztucznego toru tyżwiarskiego

Jutro o godz. 17 odbędzie się w Lubinie uroczyste otwarcie pierwszego sztucznego toru do jazdy tyżbiel na lodzie. Zostanie poświęcony obiekt przy ul. Odrodzenia. Obiekt przy ul. Odrodzenia jest nowoczesny. Składowe małe skoczniarki. Składowe małe skoczniarki. Składowe małe skoczniarki.

Sztuczny tor magnezem dla szybkości

W Lubinie już zawody tyżwiarskie

Dosć wysokie temperatury utrudniały ekipom Odrędy. Jakże to było niebezpieczne!

Pierwszy w Polsce
sztuczny tor lodowy
powstaje w Lubinie

Dobiega końca budowa pierwszego w Polsce sztucznego toru do jazdy szybkiej na lodzie w Lublinie. Tor ma długość 250 m i można będzie na nim urządzać zawody na mistrzostw Europy. Obiekt budowany jest na bazie hali mejskiego od kilku lat. Budowa kosztowała 100 tys. zł. Do w przyszłości planowane jest wybudowanie toru o długości 400 m.

Jak powstał lodowy tor

ŁYZWIARZE MAJĄ OPIEKUN

Od Zarządu Klubu Sportowego „Transportowiec” otrzymaliśmy bardzo miłą wiadomość. Poinformowano nas, iż na posiedzeniu zarządu w dniu 24 października podjęto jednomyślną decyzję o rozszerzeniu działalności klubu o sekcję żywienia i żywienia. Żyźniarze mają zatem prawdziwych opiekunów i klubowe barwy. Jestem przekonani, że te barwy będą godnie reprezentować. Najmłodsze dziecko lubińskiego sportu — KS „Transportowiec” rozrasta się w sprinterskim tempie. A jak nas poinformował nasz organizator, Krzysztof Jędrzejak, KS „Transportowiec” rozrasta się w sprinterskim tempie. A jak nas poinformował nasz organizator, Krzysztof Jędrzejak, KS „Transportowiec” rozrasta się w sprinterskim tempie. A jak nas poinformował nasz organizator, Krzysztof Jędrzejak, KS „Transportowiec” rozrasta się w sprinterskim tempie.

Łyżwiarze liczą podczas IV OSM

NASI FAWORYCI
W ZAWODACH ŁYŻWIARSKICH

ofiarnej pra
A KAZIMIER
wołano do życia
wiarstwa szyb
klubie Cuprum
wacra zaczyna
yniki. Podesza
Polski juni
B Marek Po
(m) wywalezy
e w wielob.
292.953, a jego
wy Tadeusz
I mistrzostwa
Liliana Mo
(n), licząca 14
na 500 m
ach Polski
zniki 1958
Jest w tej
4 młodziez
posiada III

1

2

3

4

5

6

7

1. Zgrupowanie w Zakopanem
2. Lilianna Morawiec
3. Od lewej: Natalia Czerwonka i Kaja Ziomek
4. Budowa toru łyżwiarskiego, Lubin 1977 r.
5. Drużyna Cuprum Lubin, Zakopane 1976/1977 r.
6. Zgrupowanie w Zakopanem
7. Drużyna Cuprum Lubin, Zakopane 1976/1977 r.

Łyżwiarstwo jest koronną dyscypliną Międzyszkolnego Klubu Sportowego Cuprum. Jego powstanie zbiegło się z budową lodowiska, które oddano do użytku w 1973 roku. Wybudowanie pierwszego w Polsce sztucznego toru do jazdy szybkiej na lodzie w 1977 roku wzmocniło pozycję klubu. Młodzież zainteresowana łyżwiarstwem mogła rozwijać się w tworzonych od 1981 roku klasach sportowych o profilu łyżwiarstwa szybkiego w Szkole Podstawowej nr 7 w Lubinie, która zawsze ściśle współpracowała z Międzyszkolnym Klubem Sportowym Cuprum. Duża liczba młodzieży chcącej trenować łyżwiarstwo, odpowiednia infrastruktura oraz dobra praca szkoleniowa szybko zaczęły przynosić efekty. Lubinscy łyżwiarze zdobywali tytuły mistrzowskie w różnych kategoriach wiekowych. Od 1984 roku Szkołą Sportową łyżwiarstwa Szybkiego kieruje Marian Węgrzynowski, któremu Adam Kaźmierczyk i Wiesław Pazdyga w 1973 roku zaproponowali wspólne budowanie sekcji.

Jedną z pierwszych, odnoszących spore sukcesy reprezentantek klubu była wychowanka trenera Adama Kaźmierczyka (twórcy i założyciela sekcji łyżwiarstwa szybkiego w Lubinie) – Lilianna Morawiec, dwukrotna mistrzyni Polski juniorek, ośmiokrotna wicemistrzyni Polski seniorek, uczestniczka mistrzostw świata i mistrzostw Europy. Jej wysokie osiągnięcia zaowocowały nominacją na XIV Zimowe Igrzyska Olimpijskie w Sarajewie (1984), podczas których startowała w trzech konkurencjach: w biegu na 500 m była 15., na 1000 m 10. i na 1500 m 30.

Wyróżniającymi się zawodnikami klubu byli: Józef Kolasa, Andrzej Makowski, Ireneusz Szwedo, Jacek Napora, Robert Ziomek, Konrad Marciniak, Artur Hucal, Artur Opaliński, Daniel Dobosz, Sebastian Kardela, Ewelina Kozak, Marek Bartosiewicz, Ewelina Szkutnik, Katarzyna Kopystiańska, Anna Tobuch, Szymon Skibiński, Łukasz Łukaszewicz, Mariusz Olesek, Mateusz Kasprzyk, Patryk Wójcik, Michał Staszczuk, Piotr Majewski, Paweł Augulewicz, Łukasz Górski, Kaja Ziomek, Patrycja Zachariasz, Angelika Wójcik, Agata Ziemiańska, Radosław Jakubski, Wojciech Baran, Klaudia Buś, Klaudia Starzyk, Michał Krosny.

W minionych latach największe sukcesy odnieśli: srebrna medalistka XXI Zimowych Igrzysk Olimpijskich, dwukrotna medalistka mistrzostw świata i kilkunastokrotna mistrzyni Polski – Natalia Czerwonka (od 2014 w Zagłębiu Lubin) oraz jej dwie młodsze koleżanki, również posiadające mistrzowską klasę sportową – Kaja Ziomek (Cuprum Lubin) i Andżelika Wójcik (obecnie AZS AWF Katowice). Szczególnie Kaja Ziomek jest wyróżniającą się i jedną z najbardziej utytułowanych w Polsce młodych zawodniczek, dominuje zarówno na krajowych, jak i międzynarodowych zawodach. Brązowa medalistka mistrzostw świata juniorów (Changchun 2016), medalistka pucharów świata, wielokrotna medalistka mistrzostw Polski oraz młodzieżowych nieoficjalnych mistrzostw Europy. Jest rekordzistką Polski juniorów na dystansie 500 m. W sezonie 2014/2015 powołana została na stałe do kadry narodowej juniorów. Wraz z Natalią Czerwonką uczestniczyła w XXIII Zimowych Igrzyskach Olimpijskich w Pjongczangu (2018), zajmując – na swoim ulubionym dystansie 500 m – 25. miejsce na 31 zawodniczek.

Historycznym zwycięstwem lubinianek są medale zdobyte na Arenie Lodowej – pierwszej w Polsce krytej hali w Tomaszowie Mazowieckim (27–29.10.2017). W inauguracyjnych zawodach Mistrzostw Polski lubinianki okazały się bezkonkurencyjne. Na dystansie 500 m 1. miejsce zajęła Natalia Czerwonka, 2. Kaja Ziomek, 3. Andżelika Wójcik. Drugiego dnia Natalia wywalczyła złoto na swoim ulubionym dystansie – 1500 m, trzecie na 100 m. Po sukcesie w Tomaszowie Natalia i Kaja wybrane zostały do kadry Polski na zawody Pucharu Świata.

W Międzyszkolnym Klubie Sportowym Cuprum w sekcji łyżwiarstwo-wrotkarskiej trenuje obecnie (2018) około 200 zawodników szkolonych przez Roberta Baranowskiego, Katarzynę Górską, Małgorzatę Kaczmarek, Marcina Kasprzyka, Mariolę Kopystiańską, Katarzynę Królewicz, Małgorzatę Mikę, Katarzynę Moczak, Piotra Wawnikiewicza i Mariana Węgrzynowskiego.

MMA

STREFFA FIGHT TEAM OFERUJE TAKŻE
TRENINGI PERSONALNE, DOPASOWANE
DO POTRZEB ORAZ MOŻLIWOŚCI ĆWICZĄCEGO.

Walki Zawodowe FEN 5, Maciej Kruszewski, Lubin 2015 r., fot. Wojtek Wojciechowski

W Lubinie MMA (mixed martial arts) trenować można w klubie Streffa Fight Team, którego założycielem jest Tomasz Pilarz – były znakomity zawodnik taekwon-do. Sztuki walki zaczął trenować w 1988 roku. Pod opieką trenera Waldemara Doleckiego przez lata odnosił sukcesy, startując w zawodach rangi krajowej i międzynarodowej. Jako reprezentant Polski nieraz stawał na podium. Jest dziewięciokrotnym medalistą mistrzostw świata i ponad dwudziestokrotnym medalistą mistrzostw Europy w taekwon-do.

Tomasz Pilarz założył klub Streffa Fight Team w 2012 roku. Początkowo był jedynym prowadzącym zajęcia. Z czasem w roli trenera pracować także zaczął Stanisław Tuszyński, który trenował w klubie od początku oraz Maciej Kruszewski. Tomasz Pilarz prowadził grupę zawodniczą, biorąc udział w zawodach lub walkach zawodowych, przygotowywał zawodników pod kątem „stójkowym”. Jego wychowankiem jest m.in. jeden z czołowych zawodników MMA w kraju – Paweł Kordylewicz (zaczynał od boks, w którym zdobył wicemistrzostwo Polski kadetów oraz brązowy medal Mistrzostw Polski Juniorów). Maciej Kruszewski przygotowywał zawodników pod kątem „parterowym”, natomiast Stanisław Tuszyński prowadził zajęcia dla początkujących.

Przełom 2017 i 2018 roku to zmiany w Streffie Fight Team. Odpowiedzialność za klub przejął Stanisław Tuszyński. Jego przygoda ze sztukami walki trwa od czternastego roku życia. Początkowo interesował go tajski boks, później kick boxing – to w tej dyscyplinie zaliczył pierwsze starty w amatorskich zawodach. Następnie uprawiał mieszane sztuki walki i startował w kolejnych zawodach. Gdy podjął pracę trenera, zawiesił starty w zawodach, całkowicie poświęcając się pracy szkoleniowej. Dzisiaj łączy ją z prowadzeniem klubu, a ostatnio także z uczestnictwem w zawodach. Podczas VIII Ogólnopolskiego Turnieju No GiFight (Bielawa 2018) wywalczył srebro. Na najwyższym podium stanęli jego klubowi koledzy – Wojciech Dalidowicz oraz Gracjan Miś, brąz zdobył Paweł Dec. Nieco wcześniej wojownicy Streffy mieli udane występy w Amatorskiej Lidze MMA (Jelenia Góra 2018). Tytuły mistrzowskie wywalczyli: Mateusz Janur, Gracjan Miś oraz Patryk Duda, srebro – Tomasz Torzecki, Paweł Pelc i Jakub Jarycha.

Najbardziej utytułowanym grapplerem lubińskiego klubu jest drugi trener – Maciej Kruszewski, mistrz Europy federacji Naga kategorii junior (2010), brązowy medalista mistrzostw Europy seniorów w grapplingu (2014), wielokrotny medalista turniejów międzynarodowych oraz mistrzostw Polski. Podczas VII Mistrzostw Polski No Gi Jiu Jitsu (2017) wywalczył 3. miejsce w kategorii -73,5 kg (purpurowe pasy).

Obecnie (2018) zajęcia w Streffie Fight Team prowadzone są w trzech grupach, zależnie od umiejętności i poziomu zaawansowania: pierwsza – dziecięca (6–12 lat), druga – początkująca (od 13 lat), trzecia – zaawansowana, w której trenują osoby chcące startować w zawodach lub po prostu walczyć na wyższym poziomie. Na treningach jest duża rotacja, jednak każdego dnia na salę przychodzi około 40 osób. Streffa oferuje także treningi personalne, dopasowane do potrzeb oraz możliwości ćwiczącego. Zajęcia odbywają się codziennie w godzinach popołudniowych, pracującym na zmiany stworzono możliwość trenowania o 8:00 rano. Treningi prowadzone są w sali przy ul. Bolesławieckiej 9. Jest to pomieszczenie w pełni wyposażone i przygotowane do specyfiki treningów MMA. Trenujący mają do swojej dyspozycji matę i sprzęt klubowy, np. rękawice czy ochraniacze dla początkujących, jak i sprzęt dla bardziej zaawansowanych do ćwiczeń wytrzymałościowych.

1. Seminarium z Łukaszem „Juraszem” Jurkowskim, 2012 r.
2. Walki Zawodowe FEN 11, Warszawa 2016 r.
3. Pierwsze zawody klubu, Amatorska Liga MMA, Wrocław 2013 r.
4. Walki Zawodowe FEN 11, Michał Michalek, Warszawa 2016 r.
5. Seminarium z Marcinem Heldem, 2013 r.
6. Walki Zawodowe FEN 5, Paweł Kordylewicz, Lubin 2015 r., fot. Wojtek Wojciechowski

MOTOCROSS

W KLASYFIKACJI KLUBOWEJ W SEZONIE 2017 LUBIŃSKI KLUB
ZAJĄŁ 5. MIEJSCE WŚRÓD PONAD PIĘCDZIESIĘCIU KLUBÓW,
KTÓRE BRAŁY UDZIAŁ W CYKLU MISTRZOSTW POLSKI
ZACHODNIEJ.

Lubińskie Stowarzyszenie Motocrossu powstało w kwietniu 2011 roku z inicjatywy Sebastiana Dąbrowskiego, który do końca sezonu 2010 startował jako zawodnik klubu Zmоторyzowana Wschowa. Po zakończeniu działalności tamtejszego klubu, by móc nadal brać udział w zawodach, postanowił wraz z innymi zawodnikami założyć własny.

Obecnie do Lubińskiego Stowarzyszenia Motocrossu Bry-Tech Racing, wpisanego do Polskiego Związku Motorowego, należy około 20 regularnie startujących zawodników. Niektórzy są z Gniezna, Piły, Zgorzelca, Nowej Soli, Trzebnicy, wielu z Lubina i okolic. Startują w zawodach motocrossowych, rajdach enduro i innych motocyklowych, w których od lat odnoszą sukcesy. Najbardziej utytułowani zawodnicy to: Tomasz Stelmaszyk (wielokrotny zwycięzca Pucharu Polski w motocrossie), Sebastian Dąbrowski (wielokrotny finalista Mistrzostw Strefy Polski Zachodniej oraz wicemistrz Pucharu Polski), Krzysztof Kudłaty (czwarty w klasie MX Open w Mistrzostwach Strefy Polski Zachodniej 2017), Dawid Słaby (II wicemistrz Pucharu Polski w motocrossie i wicemistrz Mistrzostw Polski Strefy Zachodniej w klasie MX2 w 2015 oraz brązowy medalista tychże mistrzostw w 2018). Patryk Madej i Bernard Stasiewicz to dobrze zapowiadający się młodzi zawodnicy, którzy w 2017 roku zajęli odpowiednio 4. i 5. miejsca w klasie MX Junior, a sezon 2018 B. Stasiewicz zakończył na 3. miejscu. W sezonie 2017 zawodniczka LSM Bry-Tech Racing Justyna Melech została II wicemistrzynią Polski

Strefy Zachodniej w klasie MX Kobiety, natomiast sezon 2018 zakończyła jako mistrzyni, zdobywając złoto. Ta niezwykle utalentowana zawodniczka tytuł mistrzyni w gronie kobiet zapewniła sobie już podczas przedostatnich zawodów w Nowogardzie, które zakończyła na 2. miejscu. Do Nekli pojechała już tylko dopełnić formalności.

W klasyfikacji klubowej w sezonie 2017 lubiński klub zajął 5. miejsce wśród ponad pięćdziesięciu klubów, które brały udział w cyklu Mistrzostw Polski Zachodniej. Podobnie było w sezonie 2018, na czterdzieści pięć klubów – Bry-Tech Racing był piąty.

Klubowicze 2–3 razy w tygodniu trenują w oddalonych o kilkadziesiąt kilometrów miejscowościach, takich jak np. Głogów, Wschowa, Leszno czy Wierzbica. Na co dzień, zwłaszcza zimą, gdy pogoda nie pozwala na jazdę, uprawiają crossfit, biegają i ćwiczą w siłowniach. Swoją pasję finansują z własnych środków, wykonując najróżniejsze profesje. Są wśród nich m.in.: górnicy, mechanicy, przedsiębiorcy, prezenterka TV, studenci. Klubowiczami są także dzieci. Najmłodszy entuzjasta motocrossu ma 11 lat.

Pomimo braku wsparcia finansowego z zewnątrz oraz własnego toru treningowego klub cały czas prężnie działa. W roku 2018 dołączyli do niego nowi zawodnicy, którzy będą go reprezentować w kolejnych sezonach i z całą pewnością odnosić sukcesy.

PIŁKA NOŻNA

W SEZONIE 1989/1990 ZESPÓŁ ZDOBYŁ WICEMISTRZOSTWO POLSKI, A ROK PÓŹNIEJ TYTUŁ MISTRZA POLSKI (SEZON 1990/1991) I PO RAZ PIERWSZY PRAWO DO UDZIAŁU W PUCHARZE UEFA ORAZ W PUCHARZE EUROPY MISTRZÓW KLUBOWYCH (OBECNIE LIGA MISTRZÓW).

Pierwszy, historyczny mecz Zagłębia w I lidze zakończony sukcesem, Zagłębie Lubin – GKS Katowice 1985 r., fot. Jerzy Kosiński

Tuż po wojnie, 10 sierpnia 1945 roku, w Lubinie powstało koło Organizacji Młodzieży Towarzystwa Uniwersytetów Robotniczych (OMTUR), w ramach którego utworzono sekcję piłki nożnej. Ponieważ w Lubinie nie brakowało entuzjastów tego sportu, drużyna szybko zyskała uznanie zarówno wśród działaczy sportowych, jak i sympatyków. Już 2 marca 1946 roku zawiązał się pierwszy Klub Sportowy Zawisza Lubin.

Sformowany wówczas zespół składał się z byłych zawodników klubów warszawskich, krakowskich i lwowskich, którzy po wojnie osiedlili się na Ziemiach Odzyskanych. Trzon zespołu tworzyli: Henryk Balkowski, Ryszard Bubel, Emil Czyżowski (kapitan i zarazem trener drużyny), Stanisław Dąbrowski, Feliks Flakiewicz, Zygmunt Karwacki, Stefan Kieć, Stefan Krawiec, Kazimierz Kwoczak, Stefan Lewandowski, Stanisław Leśniewski, Tadeusz Rej, Tadeusz Stojak, Wacław Kostulski, Stanisław Zienciak.

W roku 1946 Okręgowy Związek Piłki Nożnej we Wrocławiu zorganizował pierwsze rozgrywki o mistrzostwo Dolnego Śląska. Drużyna Zawiszy stanęła do eliminacji klasy A i zajęła w grupie 4. miejsce, które dało awans tej właśnie klasy rozgrywkowej. Wiosenna runda sezonu 1946/1947 nie należała do udanych – drużyna spadła do klasy B. W kolejnych latach 1949–1953 lubiński klub, występując w klasie C pod nazwą Klub Sportowy Gwardia Lubin, nie odnosił większych sukcesów. Do 1961 roku nazwa klubu była zmieniana kilka razy. W roku 1953, gdy wycofano zespół z rozgrywek klasy D, lubińskich piłkarzy zaczęła wspierać Dolnośląska Fabryka Mechanizmów Pianinowych i Instrumentów Lutniczych, co wiązało się z kolejnym przemianowaniem – na Klub Sportowy Sparta Lubin. W następnym, 1954 roku, w wyniku połączenia dwóch zrzeszeń sportowych – Spójni i Ogniwa – klub znowu zmienił szyld, tym razem na Koło Sportowe Zrzeszenia Sportowego Sparta Lubin, by w 1955 roku powrócić do pierwotnego miana Klub Sportowy Zawisza. Sezon 1961/1962 lubińska drużyna rozpoczęła jako Zawisza, a skończyła go jako Górnik Lubin, jeszcze przed rozpoczęciem rundy wiosennej, gdyż została wycofana z rozgrywek. W sezonie 1962/1963 lubińscy piłkarze wygrali C klasę, a w sezonie 1964/1965 awansowali do A klasy.

W roku 1966 drużyna ponownie zmieniła nazwę na Międzyszakładowy Klub Sportowy Zagłębie Lubin. W roku 1968 awansowała do ligi okręgowej. W sezonie 1974/1975 Zagłębie pierwszy raz znalazło się w II lidze, niestety tylko na rok. W Pucharze Polski lubinianie zwyciężyli z ówczesnym mistrzem Polski Ruchem Chorzów (3:2) oraz przegrali jedną bramką z wicemistrzem – Górnikiem Zabrze (0:1).

W sezonie 1978/1979, będąc zespołem trzecioligowym, pod opieką Eugeniusza Mycaka, piłkarze Zagłębia dotarli do półfinału Pucharu Polski, pokonując Górniczy Klub Sportowy Katowice 2:1, Legię Warszawę 2:1 czy Górnika Zabrze 3:2. Po raz drugi w historii klubu awansowali do II ligi i po raz drugi tylko na rok. Po spadku trenerem został Stanisław Świerk. Drużyna w 1982 roku ponownie awansowała do II ligi, a trzy lata później do piłkarskiej elity – ekstraklasy. Pierwszy mecz po awansie rozegrany 28 lipca 1985 roku z GKS Katowice zakończył się wygraną Zagłębia Lubin 1:0.

Zagłębie Lubin – Ruch Chorzów, Stadion Górniczy 1974 r., fot. Krzysztof Raczkowski

Puchar Polski, Zagłębie Lubin – Legia Warszawa, 1978 r., Janusz Stańczyk zdobywa pierwszą bramkę dla ZL, fot. Krzysztof Raczkowiak

Przywitanie kapitanów, od lewej: Michał Lewandowski i Kazimierz Dejna, fot. Krzysztof Raczkowiak

Po kolejnym spadku w 1988 roku wzmocniono Zagłębie Lubin kilkoma znanymi piłkarzami, którzy sprawili, że po rocznej przerwie zespół wrócił do I ligi. W sezonie 1989/1990 zdobył wicemistrzostwo Polski, a rok później tytuł mistrza Polski (sezon 1990/1991) i po raz pierwszy prawo do udziału w Pucharze UEFA oraz w Pucharze Europy Mistrzów Klubowych (obecnie Liga Mistrzów). Sezon 1994/1995 przyniósł Zagłębiu 4. miejsce w ekstraklasie i tym samym prawo udziału w Pucharze UEFA.

Kolejne lata przebiegały bez większych sukcesów, dopiero w sezonie 2000/2001 nastąpił zdecydowany progres. Zagłębie znalazło się na 5. miejscu w lidze oraz dotarło do finału Pucharu Ligi i do półfinału Pucharu Polski. Po nieudanych meczach barażowych z Górnikiem Łęczna w sezonie 2002/2003, po trzynastu latach, Zagłębie opuściło ekstraklasę.

W latach 1991, 1996, 2000, 2001 i 2002 piłkarze z Lubina grali w Pucharze Intertoto, rozgrywając 20 meczów – siedem razy zwyciężając, siedem razy remisując i sześć razy ponosząc porażkę.

Ponowny awans do ekstraklasy „Miedziowi” wywalczyli w następnym sezonie, ale większych sukcesów nie odnosili. Zdecydowanie lepiej radzili sobie w rozgrywkach Pucharu Polski, docierając w sezonie 2004/2005 do finału. Pojawienie się jesienią 2005 roku trenera Franciszka Smudy niemal natychmiast przyniosło efekty. W sezonie 2005/2006 Zagłębie zdobyło brązowy medal mistrzostw Polski oraz znalazło się w finale Pucharu Polski.

Następny sezon 2006/2007 przyniósł kolejny sukces lubińskiej drużyny – występującej od 2007 roku pod nazwą KGHM Zagłębie Lubin. Po raz drugi w historii została mistrzem Polski, a niedługo po tym w lipcu 2007 roku zdobyła Superpuchar Polski. W sezonie 2007/2008 zespół dotarł do półfinału Pucharu Polski. Niestety, mimo piątej pozycji w lidze, za udział w aferze korupcyjnej zdegradowano lubińską drużynę o jedną klasę rozgrywkową.

W roku 2009 Zagłębiu ponowie udało się wejść do ekstraklasy. Kolejne lata miały jednak bez większych sukcesów, ze zmiennym szczęściem. Dopiero w 2014 roku przyszedł kolejny sukces – Zagłębie trzeci raz w swojej historii grało w finale Pucharu Polski. Niestety, jeszcze w tym samym roku wypadło z ekstraklasy, gdyż sezon 2013/2014 zakończyło na ostatnim miejscu w tabeli. W następnym roku ponownie trafiło do ekstraklasy. W tym czasie opiekę nad nimi przejął Piotr Stokowiec. W sezonie 2015/2016 drużyna po raz drugi zdobyła brązowy medal mistrzostw Polski oraz prawo udziału w europejskich pucharach.

Zawodnicy Zagłębia odnosili także sukcesy indywidualne. Najbardziej prestiżową nagrodę – Złote Buty redakcja katowickiego „Sportu” trzykrotnie przyznawała lubińskim zawodnikom: Romualdowi Kujawie (1990), Adamowi Zeje- rowi (1991) i Maciejowi Iwańskiemu (2007). Również kibice „Miedziowych” zostali zauważeni. W sezonie 1990/1991 Zagłębiu Lubin przypadł Puchar „Przeglądu Sportowego” za organizację meczów i dla najlepszej widowni.

Obecnie Zagłębie Lubin jest jednym z największych klubów sportowych na Dolnym Śląsku.

Juniorzy

Juniorzy Zagłębia Lubin także mają na swoim koncie niemałe sukcesy. Pierwszym znaczącym był brązowy medal Mistrzostw Polski wywalczony przez juniorów starszych w sezonie 1989/1990. W następnym sezonie – 1991/1992 – brązowy medal Mistrzostw Polski przypadł juniorom młodszym. Ponownie tytuł mistrza Polski lubinianie zdobyli w sezonie 2011/2012. W tym czasie, w sezonie 2003/2004, wywalczyli wicemistrzostwo Polski juniorów młodszych.

W sezonie 2008/2009 juniorzy starsi zwyciężyli w meczu finałowym i tym samym po raz pierwszy zdobyli tytuł mistrza Polski, który rok później obronili (sezon 2009/2010). W sezonach 2009/2010 i 2010/2011 Zagłębie Lubin zakończyło rozgrywki Młodej Ekstraklasy na 1. miejscu, a w 2011/2012 zostało wicemistrzem kraju. W lipcu 2012 roku podopieczni trenera Hapala polecili do Stanów Zjednoczonych, by na najslynniejszym stadionie bejsbolowym USA – Wrigley Field w Chicago rozegrać towarzyski mecz z AS Roma.

1

2

3

4

5

6

7

1. Zagłębie Lubin – Widzew Łódź, 2007 r., fot. Tomasz Folta
2. Wisła Płock – Zagłębie Lubin, 2007 r., fot. Tomasz Folta
3. Lech Poznań – Zagłębie Lubin, 2007 r., fot. Tomasz Folta
4. Zagłębie Lubin – Legia Warszawa, 2006 r., fot. Tomasz Folta
5. Legia Warszawa – Zagłębie Lubin, 2007 r., fot. Tomasz Folta
6. Feta mistrzowska na błoniach, Lubin 2007 r., fot. Tomasz Folta
7. Zagłębie Lubin – GKS Bełchatów, 2007 r., fot. Tomasz Folta

Sekcja kobiet

W sportowej historii lubińskiej piłki nożnej zapisały się również kobiety. Sezon 2012/2013 przyniósł piłkarkom Ecoren Zagłębie Lubin awans do Ekstraligi Kobiet, w której spędziły cztery sezony. Po awansie przeszły pod opiekę Andrzeja Turkowskiego oraz jego asystenta Michała Kowbela. Po dwóch i pół roku na ławce trenerskiej zastąpił ich Przemysław Cielewski, do którego dołączył Patryk Koszarski. W sezonie 2014/2015 już jako KGHM Zagłębie Lubin panie zdobyły wicemistrzostwo Polski, minimalnie przegrywając z Medykem Konin.

Z kolei juniorki wywalczyły wicemistrzostwo Polski U-19 w piłce nożnej kobiet podczas finałowego turnieju Mistrzostw Polski rozegranego w Gutowie Małym koło Łodzi w maju 2015 roku.

Pomimo wielu problemów, z którymi borykały się piłkarki z Lubina, bilans miały całkiem niezły. Niestety, w klubie Zagłębia podjęto decyzję o rozwiązaniu drużyny. Nastąpiło to z końcem czerwca 2016 roku.

W szeregach sekcji żeńskiej grało wiele znakomitych zawodniczek, które przejęte zostały przez inne kluby m.in. Aleksandra Bosacka, Joanna Bugajska, bramkarka Andżelika

Dąbek, królowa strzelczyń ekstraklasy Agata Tarczyńska czy reprezentantka kraju Joanna Płonowska. Wśród nich były także reprezentantki Chorwacji i Słowacji.

W Lubinie popularnością cieszy się jeszcze jeden klub piłkarski. Jest to Górnik Lubin, który powstał po rozpadzie drużyny FC Kaczor. Założony został w lipcu 2010 roku przez pracowników dołowych Zakładu Górniczego Lubin. Prężnie działa, organizując zawody, imprezy sportowe i rekreacyjne. Jednak głównym zadaniem tego klubu jest prowadzenie drużyn piłkarskich. W szeregach Górnika trenują: seniorzy szkoleni przez Damiana Rynio, młodzicy (rocznik 2005 i 2006) prowadzeni przez Waldemara Brockiego, który ma pod opieką także drużynę żaków (rocznik 2010 i młodszy) oraz orliki (rocznik 2007 i 2009) – podopieczni Roberta Białego.

W sezonie 2017/2018, w rundzie jesiennej, drużyna żaków zajęła 1. miejsce w Lidze Turniejowej Trawiastej. Natomiast seniorzy na koniec rundy jesiennej, tego samego sezonu, znajdowali się na 5. miejscu w A klasie grupy II.

W Górniku Lubin trenuje około 110 zawodników. Treningi odbywają się na Stadionie Górniczym przy ul. Komisji Edukacji Narodowej 6. Poza sezonem piłkarze korzystają z sali Gimnazjum nr 4 przy ul. Konopnickiej 5.

8

9

8 – 9. Zagłębie Lubin – Polonia Poznań, 2012 r., fot. Tomasz Folta

PIŁKA SIATKOWA

W SEZONIE 2012/2013 LUBIŃSKI ZESPÓŁ ZAJĄŁ 3. MIEJSCE
W I LIDZE SIATKÓWKI MĘŻCZYZN PO DECYDUJĄCYM
MECZU PEPKOL OSTROŁĘKA – CUPRUM MUNDO LUBIN (2:3).

1

3

5

2

4

Obecnie piłka siatkowa w Lubinie kojarzona jest wyłącznie z Klubem Sportowym Cuprum Lubin. Jednak jej początków należy szukać znacznie wcześniej. Siatkówka była jednym z popularniejszych sportów w mieście. Bardzo chętnie grali w nią napływający do Lubina robotnicy. W początku lat 60. sekcja występowała pod szyldem Zawiszy, następnie Górnika. Jej czołowym rozgrywającym był późniejszy wielokrotny medalista mistrzostw Polski, mistrz świata z Meksyku (1974), jeden z najlepiej rozgrywających na świecie – Stanisław Gościński. Z kadrą narodową reprezentował Polskę 128 razy.

Pomimo popularności tej dyscypliny i obecności takich zawodników, jak: Kanigowski, Kozłowski czy Bowanko, nie udało się utrzymać sekcji, przede wszystkim z uwagi na brak odpowiedniego zaplecza treningowego.

Obecną drużynę piłki siatkowej mężczyzn do rozgrywek prowadzonych przez Polski Związek Piłki Siatkowej zgłoszono w 2001 roku. Zespół rozegrał swój pierwszy mecz 27 października 2001 roku z Sokółem Jerzmanową, wygrywając 3:0.

Założycielami klubu piłki siatkowej w Lubinie byli: Tomasz Tycel, Dariusz Biernat oraz Jan Rutynski, który 22 maja 2014 roku zmarł po długiej i ciężkiej walce z chorobą. Jan Rutynski był wieloletnim wiceprezesem Klubu Sportowego Cuprum Lubin i wielkim entuzjastą sportu. Działal w klubie od pierwszego dnia jego istnienia. Dla uczczenia jego pamięci już w następnym roku, w dniach 10–11 września 2015 roku, w Lubinie zorganizowano Międzynarodowy Turniej Piłki Siatkowej – I Memoriał im. Jana Rutynskiego.

W sezonie 2001/2002 zespół lubińskich siatkarzy przystąpił do rozgrywek IV ligi, w której zajął raz 3., a raz 4. miejsce. Jednak dopiero sezon 2003/2004 okazał się przełomowy. W turnieju finałowym IV ligi siatkarze z Lubina zajęli 2. miejsce i tym samym w kolejnym roku, w sezonie 2004/2005, stanęli w szranki w rozgrywkach drużyn III ligi. Trzy lata później zawodnicy Międzyszkolnego Klubu Sportowego Urbex Lubin zwyciężyli 3:0 w decydującym meczu turnieju finałowego z gospodarzami Klubem Sportowym AZS Biała Podlaska, co umożliwiło im z kolei w sezonie 2007/2008 grę wśród drużyn II ligi. Pierwsze historyczne zwycięstwo w rozgrywkach II ligi Cuprum Mundo Lubin odniosło 24 listopada 2007 roku. W meczu derbowym zwyciężyło z Ikarą Legnica 3:0.

Przez kolejne cztery lata siatkarze pięli się w górę. Wygrywając z Krispołem Września 3:0 mecz finałowy Turnieju Mistrzów Grup II ligi w Krakowie (sezon 2010/2011), zapewnili sobie awans do I ligi. Grając w I lidze, po piątym finałowym meczu ze Stalą AZS PWSZ Nysa (3:0) lubinianie wywalczyli 2. miejsce w sezonie 2011/2012.

W sezonie 2012/2013 lubiński zespół zajął 3. miejsce w I lidze siatkówki mężczyzn po decydującym meczu Pepkoł Ostrołęka – Cuprum Mundo Lubin (2:3). Na koniec sezonu 2013/2014 siatkarze zajęli 3. miejsce. Najważniejszy, drugi mecz Cuprum Mundo rozegrało z Miejskim Klubem Sportowym Będzin, wygrywając 3:2. W poprzednim zwyciężyło 3:0.

Kolejnym przełomowym wydarzeniem w krótkiej historii lubińskiej piłki siatkowej mężczyzn było wstąpienie w szeregi najwyższej klasy ligowych rozgrywek. Dnia 6 września 2014 roku decyzją Rady Nadzorczej Profesjonalnej Ligi Piłki Siatkowej, Klub Sportowy Cuprum Lubin uzyskał akces do gry w jednej z najlepszych lig świata – w Plus Lidze. Pierwszy sezon 2014/2015 w Plus Lidze Cuprum Lubin zakończył na 7. miejscu, kolejne – 2015/2016 na 5., 2016/2017 na 6., a 2017/2018 na miejscu 7.

W ciągu ostatnich lat klub zmieniał zarówno nazwę, jak i trenerów. Obecny (2018) trenerem jest Marcelo Frąckowiak (zdobywca tytułu mistrza superligi brazylijskiej jako zawodnik i trener). Jego poprzednicy to: Andrzej Fil, Wojciech Grzeszczuk, Norbert Śroń, Ryszard Kruk, Jerzy Zwierko, Piotr Szarejko, Dominik Frister, Paweł Szabelski, Gheorghe Gianni Cretu i Patrick Duflos. Przez lata funkcję prezesa zarządu pełnił Dariusz Biernat (były reprezentant klubu grającego w IV lidze), który z końcem sezonu 2017/2018 zrezygnował z pełnionej funkcji, zamieniając się miejscem z dotychczasowym wiceprezesem – Tomaszem Tyclem.

1. Hala sportowa RCS, Lubin 2015 r., fot. Tomasz Folta
2 – 5. Hala sportowa RCS, Lubin 2014 r., fot. Tomasz Folta

PIŁKA RĘCZNA KOBIET

HISTORYCZNY ZŁOTY MEDAL MISTRZOSTW POLSKI
LUBIŃSKIE ZAWODNICZKI ZDOBYŁY W SEZONIE
2010/2011 POD OPIEKĄ BOŻENY KARKUT.

W połowie lat 60. Helena Hawrysz i Jan Surówka, nauczyciele Szkoły Podstawowej nr 1 w Lubinie, w ramach Szkolnego Klubu Sportowego prowadzili zajęcia z piłki ręcznej. Dość szybko wychowankowie dwójki nauczycieli zaczęli odnosić sukcesy. Już w 1966 roku dziewczęta zdobyły mistrzostwo powiatu, a chłopcy wicemistrzostwo Dolnego Śląska.

Dwa lata później, w 1968 roku, Franciszek Hawrysz, ówczesny sekretarz Zarządu Powiatowego Szkolnego Związku Sportowego, zainicjował powołanie Międzyszkolnego Klubu Sportowego Cuprum. Nie spotkało się to od razu z aprobatą Wojewódzkiego Szkolnego Związku Sportowego we Wrocławiu. Dopiero po wielu staraniach w 1969 roku utworzono Międzyszkolny Klub Sportowy Cuprum Lubin, którego pierwszym prezesem został Józef Adamowicz, wiceprezesem Stanisław Pstrowski, a sekretarzem Franciszek Hawrysz. Pierwsze sukcesy nowo powstały klub zaczął odnosić jeszcze w sezonie 1969/1970 podczas meczu w Gryfowie Śląskim. Młode piłkarki wygrały z Gryfexem 12:8.

Po pierwszym sezonie w klasie A, lubińskie szczypiornistki – szkolone przez Franciszka Hawrysza, Jana Kuchtę oraz Juliana Krasieńskiego – awansowały do ligi okręgowej junierek i z każdym sezonem osiągały coraz lepsze wyniki, dwukrotnie docierając do finałów mistrzostw Polski. Najlepszymi zawodniczkami w tamtym okresie były: Jadwiga Grodziejewska, Małgorzata Hołowata, Bożena Kazimierczak, Anna Langner, Joanna Zielińska i Stanisława Żywicka. Później do grona najlepszych dołączyły m.in.: Barbara Aleksiejczyk, Barbara Gabryś, Bożena Masternak, Barbara Siterek i Barbara Stanisławczyk.

Po zakończeniu kariery juniorskiej, z uwagi na brak drużyny senierek, zawodniczki odchodziły do innych klubów, by kontynuować grę. Do 1980 roku dwukrotnie próbowano utworzyć sekcję senierek. Raz, właśnie w 1980 roku, to się udało, jednak drużyna pod opieką Ludwika Tokarczuka przetrwała tylko rok.

W maju 1982 roku z inicjatywy Franciszka Hawrysza, Jana Pawlaka oraz Henryka Kruglińskiego stworzono drużynę, która dzisiaj należy do europejskiej czołówki. Zwłaszcza Henrykowi Kruglińskiemu zawdzięczamy dynamiczny rozwój klubu, w który włożył zarówno dużo pracy, jak i serca. Do dziś niemal każde zwycięstwo piłkarek dedykowane jest właśnie jemu, a dla uczczenia jego pamięci od 1998 roku w Lubinie organizowany jest corocznie Międzynarodowy Memoriał im. Henryka Kruglińskiego.

Lubińskie zawodniczki pod opieką trenera Jana Grabowskiego w sezonie 1982/1983 zgłoszone zostały do rozgrywek ligi okręgowej. Pierwsze miejsce, które zajęły w pierwszym sezonie, dało im prawo do gry w barażach o wejście do II ligi. W kolejnym sezonie (1983/1984), tym razem pod przewodnictwem Juliana Krasieńskiego i Wiesława Jureckiego, szczypiornistki ponownie zajęły 1. miejsce, natomiast w sezonie 1984/1985 wywalczyły awans do II ligi. Spadek o klasę niżej w 1986 roku spowodowany został chwilowym kryzysem, który został zażegnany już w 1987 roku – po objęciu stanowiska trenera przez Romana Jezierskiego. Drużyna wróciła do drugoligowych rozgrywek.

1. Hala sportowa w II LO, Lubin 2006 r., fot. Tomasz Folta
2. Hala sportowa RCS, Lubin 2015 r., fot. Tomasz Folta
3. Hala sportowa RCS, Lubin 2015 r., fot. Tomasz Folta
4. Głogów 2011 r., fot. Tomasz Folta
5. Hala sportowa w II LO, Lubin 2011 r., fot. Tomasz Folta

Po awansie do I ligi, wówczas najwyższej klasy rozgrywek, w sezonie 1989/1990 rozpoczął się jeden z najwspanialszych okresów w historii żeńskiej drużyny Zagłębia. Gdy w sezonie 1994/1995 zespół po raz pierwszy stanął na podium, zdobywając wicemistrzostwo Polski, pieczę nad nim nadal sprawował trener Roman Jezierski. W kolejnym sezonie 1995/1996 piłkarki wywalczyły 3. miejsce, podobnie jak w 2000/2001, 2006/2007 i 2007/2008. Na 2. miejscu również stawały wielokrotnie. Było to w sezonach: 1999/2000, 2001/2002, 2005/2006, 2008/2009, 2009/2010, 2011/2012, 2012/2013, 2013/2014, 2016/2017 i 2017/2018. Natomiast historyczny złoty medal Mistrzostw Polski lubińskie zawodniczki zdobyły w sezonie 2010/2011 już pod opieką Bożeny Karkut. Dnia 20 maja 2011 roku w piątym, decydującym, meczu wielkiego finału podopieczne „Miedziowe” pokonały w Lubinie SPR AZS Pol Lublin. Do przerwy Zagłębie wygrywało 18:15. Ostatecznie spotkanie zakończyło się wynikiem 31:30 – różnicą jednej bramki wygrało Zagłębie. Gole strzeliły: Karolina Semeniuk-Olchawa – 11, Kinga Byzdra – 6, Monika Migala – 4, Klaudia Pielesz – 4, Joanna Obrusiewicz – 4, Aneta Pielarz – 1, Anna Lisowska – 1.

Wcześniej zawodniczki Zagłębia obroniły Puchar Polski, dlatego po zdobyciu złotego medalu na hali słychać było głośnie i nieustające okrzyki: „Zagłębie na tronie!”, „Zagłębie w podwójnej koronie!”. Puchar Polski w piłce ręcznej kobiet trafił do rąk lubińskich szczypiornistek czterokrotnie: po raz pierwszy w sezonie 2008/2009, następnie w sezonach: 2010/2011, 2012/2013 i 2016/2017. Podczas ostatniego meczu Pucharu Polski 2016/2017 nagrodę indywidualną otrzymała wielokrotna reprezentantka Polski Kaja Załączna, dla której było to ostatnie spotkanie w zawodowej karierze.

W europejskich pucharach lubińskie zawodniczki debiutowały w City Cup w sezonie 1993/1994, natomiast w EHF Cup w 1995/1996.

W sezonie 2000/2001 piłkarki Cuprum Bank Zagłębie Lubin dwukrotnie zremisowały w ćwierćfinałowych meczach z francuskim ASPTT Metz (27:27, 18:18) i tym samym zapewniły sobie historyczny awans do półfinału Pucharu Europejskiej Federacji Piłki Ręcznej (EHF). Wcześniej wyeliminowały węgierską drużynę Debreczyn. Walkę o finał z późniejszym tryumfotorem tych rozgrywek – Monteksem Lublin jednak przegrały.

W Pucharze Zdobywców Pucharów w sezonie 2001/2002 lubinianki dotarły do półfinału, w którym przyszło im się zmierzyć z drużyną Handball Club Lada Togliatti. Po dwóch przegranych spotkaniach z Rosjankami zawodniczki z Lubina zakończyły rozgrywki (20:34, 17:32). Wcześniej, rozpoczynając rozgrywki od III rundy, dwukrotnie pokonały portugalską Collegio de Gaia (32:12, 28:20), a w IV rundzie – austriacką U. FLAGA Korneuburg (40:15, 28:18). Z Norweżkami z Nordstrand 2000 Oslo Polki zwyciężyły w ćwierćfinale dopiero na własnym parkiecie w meczu rewanżowym 27:20. Pierwszy mecz na wyjeździe zakończył się wynikiem 32:18.

Łącznie w Pucharach Europejskiej Federacji Piłki Ręcznej lubinianki startowały 20 razy, w tym 9 razy w pucharach EHF.

Zespół lubińskich szczypiornistek kilkakrotnie zmieniał nazwę. Obecnie występuje jako Metraco Zagłębie Lubin.

Najwybitniejsze lubińskie zawodniczki to m.in.: Iwona Błaszowska, Kinga Byzdra-Achruk, Larysa Duchowna, Alicja Głowczak, Kinga Grzyb, Aleksandra Jacek-Paluch, Vanessa Jelić, Agnieszka Jochymek, Jelena Kordić, Dagmara Kowalska, Marzena Kot, Sabina Kubiszał, Anna Lisowska, Żana Malić, Monika Maliczkievicz, Juliana Malta Verela, Joanna Obrusiewicz, Iwona Pabich, Klaudia Pielesz, Agnieszka Pobiedzińska, Sylwia Pociecha, Karolina Semeniuk, Barbara Stańczak, Tatiana Sztetan, Iwona Szymańczyk-Niedośpiął, Natasza Tsvirko, Monika Wąż, Natalia Wojtala, Kaja Załączna, Renata Jakubowska (Żukiel).

Największe sukcesy sekcji młodzieżowej piłki ręcznej to zajęcie 3. miejsca w półfinale Mistrzostw Polski Juniorek Starszych (1999/2000) oraz udział w półfinale Mistrzostw Polski Juniorek Starszych (2001/2002).

PIŁKA RĘCZNA MĘŻCZYZN

W roku 2017 minęło 50 lat od powstania lubińskiego szczypiorniaka. Sekcję powołano w 1967 roku przy Zespole Szkół nr 1 w Lubinie. Jednak jeszcze przed formalnym jej utworzeniem w 1966 roku drużyna chłopców, trenowana przez nauczycieli Helenę Hawrysz i Jana Surówkę, odnosiła sukcesy, m.in. wywalczyła wicemistrzostwo Dolnego Śląska.

Pierwszym trenerem nowo powstałej sekcji był Szymon Kanigowski, który prowadził „Górnika” do końca lat 60. Później drużynę przejął Międzyzakładowy Klub Sportowy Zagłębie Lubin, a nowym trenerem został Jan Grabowy. Sekcja rozwijała się, przyciągając młodych i zdolnych zawodników. W sezonie 1974/1975 awansowała do ligi wojewódzkiej, a w 1979/1980 do upragnionej II ligi krajowej. Przez kolejne lata Zagłębie grało w II lidze ze zmiennym szczęściem. Dopiero w sezonie 1990/1991 zawodnicy lubińskiego szczypiorniaka doczekali awansu do najwyższej klasy rozgrywkowej. Dwa lata później, w 1993 roku, drużyna prowadzona przez Andrzeja Jeżaka i Jerzego Szafrąncza odniosła pierwszy, naprawdę znaczący, sukces – zdobyła Puchar Polski.

W sezonach 1994/1995, 2001/2002 i 2003/2004 Zagłębie zajmowało 4. miejsca. Dopiero w 2005 roku podopieczni Zenona Łakomego odnotowali większy tryumf – zdobyli pierwszy w historii sekcji medal i wicemistrzostwo Polski. Dnia 8 maja 2005 roku w finałowym meczu z Wisłą Płock szczypiorniści Zagłębia Lubin przegrali tylko jednym punktem (po dwóch dogrywkach 42:43).

Kolejny sezon 2005/2006 Zagłębie prowadzone przez Jerzego Szafrąncza zakończyło na 3. miejscu w lidze. W tym samym sezonie lubiński zespół uczestniczył także w rozgrywkach Pucharu Zdobywców Pucharów. Niestety, odpadł w drugiej rundzie po porażce poniesionej z hiszpańską drużyną CBM Valladolid.

W sezonie 2006/2007 zespół Zagłębia zdobył upragniony złoty medal, odnosząc 19 zwycięstw w 22 meczach.

1

3

2

4

1. Liga Mistrzów, Głogów 2007 r., fot. Tomasz Folta
2. Hala sportowa w SP nr 14, Lubin 2007 r., fot. Tomasz Folta
3. Liga Mistrzów, Głogów 2007 r., fot. Tomasz Folta
4. Hala sportowa RSC, Lubin 2015 r., fot. Tomasz Folta

W sezonie 2006/2007 zespół Zagłębia zdobył upragniony złoty medal, odnosząc 19 zwycięstw w 22 meczach. O mistrzowskim tytule zadecydował wynik piątego finałowego spotkania, rozegranego 19 maja 2007 roku w Lubinie. Niezwykle emocjonujący mecz zakończył się dopiero po dwóch dogrywkach i serii rzutów karnych, które wyłoniły zwycięzcę. Lubinianie okazali się skuteczniejsi, pokonując Wisłę Płock (4:2). Bramki w serii rzutów karnych strzelili: Tomasz Kozłowski, Radosław Fabiszewski, Paweł Orzłowski i Bartłomiej Tomczak. Rzuty przeciwników – Tomasza Palucha i Marka Witkowskiego – obronił bramkarz Szymon Ligarzewski. Złoty medal Mistrzostw Polski był dotychczas największym sukcesem lubińskiej męskiej piłki ręcznej. W sezonie 2006/2007 lubinianie stanęli jeszcze w szranki podczas europejskich rozgrywek Challenge Cup. Walkę o finał Zagłębie minimalnie przegrało z późniejszym zdobywcą pucharu rumuńską drużyną C.S. UCM Resita.

W kolejnym sezonie 2007/2008 Zagłębie po raz pierwszy w historii wystąpiło w elitarnych rozgrywkach Ligi Mistrzów, w których zmierzyło się z najlepszymi drużynami Europy. Spotkania z europejskimi sławami kończyły się, niestety, bez sukcesów. Wyjątkiem była wygrana na wyjeździe meczu trzeciej kolejki fazy grupowej (grupa G) z SG Flensburg-Handewitt 33:32 (14:15).

Następny sezon 2007/2008 przyniósł lubinianom kolejny srebrny medal. Interferie Zagłębie Lubin uległo Wiśle Płock i po raz drugi zostało wicemistrzem Polski. Jak dotąd był to ostatni większy sukces zawodników miedziowego klubu.

W sezonie 2016/2017 rundę zasadniczą Zagłębie zakończyło na 6. miejscu w grupie pomarańczowej i 12. w tabeli zbiorczej, odnosząc 6 zwycięstw i ponosząc 20 porażek. W rozgrywkach o Puchar Superligi lubińscy szczypiorniści zajęli 2. miejsce w grupie Suzuki. Odkryciem tamtego sezonu był Jan Czuwara, a Arkadiusz Moryto otrzymał tytuł najlepszego skrzydłowego ligi. Ostatni sezon 2017/2018 zespół zakończył na 5. miejscu w grupie granatowej i na 9. w tabeli zbiorczej po rundzie zasadniczej. W klasyfikacji końcowej zajął 10. lokatę.

Do sukcesów lubińskiej drużyny na przestrzeni lat przyczynili się m.in.: Paweł Biały, Tomasz Folga, Grzegorz Gowin, Tomasz Morawski, Michał Kubisztal, Tomasz Kozłowski, Roman Zaprutko, Bartłomiej Jaszka, Piotr Obruśiewicz, Radosław Fabiszewski, Paweł Orzłowski, Bartłomiej Tomczak.

W lipcu 2017 roku lubińską drużynę zaczął trenować reprezentant Polski Bartłomiej Jaszka. Drugim trenerem został Jarosław Hipner. Dotychczasowy trener Paweł Noch objął funkcję szkoleniowca reprezentacji Polski.

Na uwagę zasługuje również sekcja młodzieżowa piłki ręcznej mężczyzn, która na swoim koncie ma kilka znaczących sukcesów. Najważniejszy z nich to zdobycie przez juniorów starszych tytułu mistrza Polski (1996/1997). Podczas zawodów w Płocku Zagłębiu przyznano także nagrodę indywidualną – zawodnika turnieju, którą otrzymał Tomasz Morawski z Lubina. Był to pierwszy tytuł mistrzowski w tej dyscyplinie na terenie byłego województwa legnickiego. Poza osiągnięcia to brązowy medal w sezonie 1995/1996 i srebrny w 2000/2001. W roku 2005 juniorzy młodszy zajęli 3. miejsce podczas Mistrzostw Świata Drużyn Klubowych Juniorów Młodszych w Teramo. W zawodach wzięło udział ponad 5000 zawodników z 98 krajów.

RUGBY

PRZEZ KILKA PIERWSZYCH LAT ISTNIENIA KLUBU LUBIŃSCY
RUGBYŚCI GRALI W OLIMPIJSKĄ ODMIANĘ 7-OSOBOWĄ.
SPORYM OSIĄGNIĘCIEM BYŁO ZAJĘCIE 7. MIEJSCA (NA 40
DRUŻYN) W POLSKIEJ LIDZE RUGBY 7 W SEZONIE 2013/2014
ORAZ AWANS DO PÓŁFINAŁÓW MISTRZOSTW POLSKI
W RUGBY 7 W SEZONIE 2014/2015.

Klub Rugby Miedziowi Lubin założony został w 2011 roku przez Roberta Wareckiego, Krystiana Sokołowskiego i Mariusza Ryńca. Wcześniej przez około rok istniał nieformalny klub Rugby-Lubin, w którym grała większość zawodników obecnego składu. Na przestrzeni lat wielu wychowanków „Miedziowych” grało w różnych klubach zarówno w kraju (Wataha Zielona Góra, Arka Gdynia, Budowlani Łódź, Husar Bolesławiec), jak i za granicą (Sandnes Raiders). Początki były trudne, niełatwo było skompletować drużynę. Za to dzisiaj, wraz z dynamicznym rozwojem klubu, zawodnicy coraz częściej walczą o miejsce w drużynie.

Przez kilka pierwszych lat istnienia klubu lubińscy rugbyści grali w olimpijską odmianę 7-osobową. Sporym osiągnięciem było zajęcie 7. miejsca (na 40 drużyn) w Polskiej Lidze Rugby 7 w sezonie 2013/2014 oraz awans do półfinałów Mistrzostw Polski w Rugby 7 w sezonie 2014/2015. Jednak dopiero we wrześniu 2016 roku „Miedziowi” osiągnęli długo wyczekiwany sukces – zadebiutowali w II Lidze Rugby 15 (klasyczna odmiana 15-osobowa). Po rundzie wiosennej 2018 roku znaleźli się na 2. miejscu w tabeli. Decydującym był mecz z drużyną z Białegostoku, z którą zwyciężyli 21:8. Sezon 2018 roku uwieńczony rundą jesienną zakończyli na miejscu 3.

Od 2017 roku zawodników prowadzą trenerzy mający licencję Polskiego Związku Rugby.

W lubińskim Klubie Rugby grają również kobiety, które początkowo wypożyczane były do gry w innych klubach (Błyskawica Wrocław, Diablice Ruda Śląska). W roku 2016 formalnie powołano sekcję kobiet, którą do końca 2017 roku trenował Karol Derecki. Od roku 2018 drużynę przejął Michał Shtefanitsa. „Miedziowe”, pod kierownictwem Marceliny Falkiewicz, wywalczyły wicemistrzostwo Polski w rugby na plaży (Sopot Beach Rugby 2017), a po sezonie 2016/2017 uplasowały się na 5. miejscu ekstraklasy w Polsce. Z następnego Sopot Beach Rugby 2018 wróciły już jako mistrzynie.

Pod okiem Tomasza Nimczyka w klubie trenują także drużyny: młodzików, żaków oraz miniżaków, które od 2017 roku zaczęły oficjalnie brać udział w turniejach dzieci i młodzieży.

Treningi są zróżnicowane w zależności od pory sezonu ligowego. Inny charakter mają w fazie przygotowawczej, inny podczas sezonu, jeszcze inny w okresie zimowym. Najczęściej, w okresie od marca do października, odbywają się na stadionie Regionalnego Centrum Sportowego. Zimą dorośli rugbyści trenują na orliku przy ul. Kilińskiego, dzieci w halach przy ul. Składowej i w Szkole Podstawowej nr 5. Obecnie w klubie trenuje około 60 zawodników i zawodniczek.

Od 2015 roku uczniowie szkół podstawowych nr 14, nr 5, nr 12 oraz Szkoły Podstawowej Krzczyn uczestniczą w Szkolnej Lidze Rugby TAG (bezdotykowa forma gry rugby, która integruje i uczy współzawodnictwa), rozgrywanej w ramach programu Ministra Sportu i Turystyki „Upowszechnianie sportu dzieci i młodzieży”. Trenerem łączącym jest Tomasz Nimczyk. W roku 2017 dzieci ze Szkoły Podstawowej nr 14 zajęły 5. miejsce w Mistrzostwach Polski Rugby TAG Szkół Podstawowych w Łodzi w kategorii klas VI.

Klub Rugby organizuje Bieg Rugbystów (bieg terenowy z przeszkodami na dystansie 5 km), w którym chętnie uczestniczą mieszkańcy Lubina. W 2017 roku odbyła się jego III edycja.

SPORTY SIŁOWE

WARTO NADMIENIĆ, ŻE PRZED POJAWIENIEM SIĘ KULTURYSTYKI JEDNĄ Z NAJSTARSZYCH DYSCYPLIN UPRAWIANYCH W LUBINIE BYŁO PODNOSZENIE CIĘŻARÓW. INICJATOREM I ZAŁOŻYCIELEM SEKCJI BYŁ ZAWODNIK I TRENER W JEDNEJ OSOBIE – MICHAŁ GARBACZEWSKI, KTÓRY W 1963 ROKU ZAMIESZKAŁ W LUBINIE.

W Lubinie sporty siłowe od dawna się rozwijają. Na czołowych kulturystów Polski wyrosli m.in.: Woch, Bielecki, Jankowski, Daszkiewicz. Zwłaszcza Janusz Woch, jeden z najlepszych wówczas zawodników w kraju, ale także bardzo zaangażowany popularyzator tej dyscypliny sprawił, że sport ten stał się w mieście oraz na terenie byłego województwa legnickiego bardzo popularny. To on współtworzył i był instruktorem w Klubie „Tridon”. To od niego uczyli się późniejsi zdobywcy niejednego trofeum w sportach siłowych. Zadebiutował w 1978 roku w międzynarodowych zawodach, zwyciężając w kategorii niższych juniorów. Jest trzykrotnym mistrzem Polski (1979, 1980, 1985), wicemistrzem Europy Międzynarodowej Federacji Kulturystyki i Fitnessu WABBA (1981). Ma za sobą także start w Pucharze Świata zawodowców w Essen w 1981 roku, co było niebywałym wydarzeniem.

W latach 80. w dobrze wyposażonych salach „Tridonu” regularnie ćwiczyło ponad 70 kulturystów, wśród nich Mirosław Daszkiewicz, który jest nadal w formie. Jako pierwszy Polak w historii amatorskiej kulturystyki – pokonując późniejszego zawodowca Charlesa Darrema – zdobył tytuł mistrza świata w kulturystyce w kategorii -90 kg (1991). Wcześniej wywalczył srebrny medal mistrzostw Europy (1988), a rok później stanął już na najwyższym stopniu podium i uzyskał tytuł mistrza Europy (1989). W tym samym roku uczestniczył jeszcze w mistrzostwach świata, zajmując 6. miejsce, oraz w turnieju World Games, który ukończył na 2. miejscu.

Mirosław Daszkiewicz przez długi czas reprezentował Klub „Tridon” Lubin i właśnie tam podczas treningów podpatrywał go późniejszy drużynowy wicemistrz świata (2001) oraz mistrz Europy centralnej w parach (2007) – strongman Ireneusz Kuraś.

Kolejnym utytułowanym lubinianinem, który odnosił sukcesy, od 2007 roku w barwach głogowskiego Goliata, jest Piotr Tajs. Podczas Mistrzostw Polski Kobiet, Mężczyzn i Par w Kulturystyce Fitness i Kulturystyce Klasycznej dwukrotnie wywalczył brąz (2007, 2009), a w 2008 roku zwyciężył w kategorii kulturystyka klasyczna do 178 cm i stanął na najwyższym podium. Wcześniej startował w Mistrzostwach Polski Juniorów (1992), zajmując 5. miejsce oraz kilka razy w zawodach kulturystycznych Herkules. Każdy start w Kunicach uwieczniony był miejscem na podium. Obecnie Piotr Tajs wykorzystuje swoje doświadczenie i umiejętności w pracy trenera personalnego w Klubie Fitness Quanfit w Lubinie.

W ostatnim czasie Lubin rozstał się również Krzysztof Mastalerz, który na stałe w stolicy polskiej miedzi zamieszkał w październiku 2016 roku. Dwukrotny wicemistrz Polski w kulturystyce (2014, 2015), złoty (juniorzy open) oraz brązowy (seniorzy open) medalista w zawodach Kamienna Rzeźba (2015). Ma za sobą start w prestiżowych zawodach Arnold Classic Europe, w których zajął 9. miejsce (2015).

Jeszcze przed końcem 2018 roku kilka razy stał na podium w zawodach o zasięgu ogólnopolskim. W II Otwartych Mistrzostwach Wielkopolski w Kulturystyce i Fitness w kategorii 100 kg wywalczył złoto i srebro w kategorii open. W IX Otwartych Mistrzostwach Pomorza w Kulturystyce i Fitness zdobył dwa złote medale – w kategorii +90 kg oraz w kategorii open. Natomiast podczas Mistrzostw Śląska w Kulturystyce i Fitness zajął 3. miejsce w kategorii +100 kg.

Krzysztof Mastalerz jest zawodnikiem IFBB (International Federation of Bodybuilding and Fitness), zrzeszony w Klubie Sportowym Olimp Zabrze. Na co dzień trenuje w Centrum Ćwiczeń Siłowych Sahara. Jest także licencjonowanym trenerem personalnym oraz dietetykiem sportowym.

Swoich sił w sporcie sylwetkowym próbowały i to z powodzeniem także dwie lubinianki. Pierwsza – Iwona Kowalska, brązowa medalistka w konkursie Debiuty, zorganizowanym przez Polski Związek Kulturystyki Fitness i Trójboju Siłowego w kategorii Bikini Fitness Open (2013) oraz wicemistrzyni XXXVII Mistrzostw Polski w Kulturystyce i Fitness (2013), czym zapewniła sobie miejsce w kadrze narodowej podczas mistrzostw Europy w Santa Susanna, gdzie dostała się do finału. Druga to Izabela Bogacewicz, zdobywczyni złotego medalu w kategorii Bikini Fitness Kobiet do 163 cm podczas XXII Edycji Debiutów Kulturystycznych i Fitness (2015). Przygotowaniem Iwony Bogacewicz zajmował się trener Artur Szmidt, a nad prezentacją ruchową na scenie pracowała Dorothea Galińska.

Warto nadmienić, że przed pojawieniem się kulturystyki jedną z najstarszych dyscyplin uprawianych w Lubinie było podnoszenie ciężarów. Inicjatorem i założycielem sekcji był zawodnik i trener w jednej osobie – Michał Garbaczewski, który w 1963 roku zamieszkał w Lubinie. Inni zapaleni ciężarowcy to Leszek Czerwiński, Stanisław Jankowski i Ryszard Baura. W roku 1972 Michał Garbaczewski rozpoczął pracę w Zakładzie Górniczym Polkowice i tym razem w Polkowicach utworzył sekcję ciężarową. Dołączyli do niej lubińscy ciężarowcy, m.in. Jankowski i Baura, który do śmierci w 1983 roku w „Górniku” był – podobnie jak Garbaczewski – zarówno zawodnikiem, jak i wspinałym szkoleniowcem.

1. Fot. – materiały własne, https://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Ireneusz_Kuraś
2. Piotr Tajs, Mistrzostwa Polski w Kulturystyce, Białystok 2007 r.

W Lubinie istnieją cztery sekcje strzeleckie. Pierwsza, od początku lat 70. przy Lidze Obrony Kraju, druga to Stowarzyszenie Klub Strzelecki Lubin, założone w 2014 roku przez grupę miłośników strzelectwa. Trzecia – Klub Strzelecki Akademia Obrony Saggita istniejący również od 2014 roku i czwarta, najmłodsza, to powstały w 2015 roku Uczniowski Klub Strzelecki.

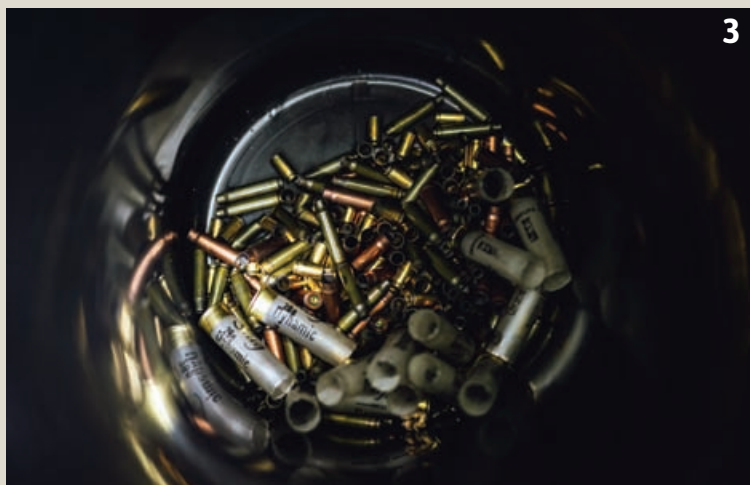
STRZELECTWO SPORTOWE

1

2

3

Pierwsza sekcja strzelecka jest jedną z trzech sekcji (poza modelarską i paralotniarską) istniejących przy lubińskiej Lidze Obrony Kraju. Dnia 13 listopada 1962 roku uchwałą IV zjazdu Ligi Przyjaciół Żołnierza powołano lubińską Ligę Obrony Kraju (podobnie jak pozostałe koła w kraju), jednak sport strzelecki pojawił się w mieście później wraz z udostępnieniem strzelnicy kulowej opuszczonej przez wojska radzieckie. Od 1974 roku sekcja strzelecka użytkowała strzelnicę „Przylesie”. Jednak dopiero w lipcu 1978 roku, dzięki staraniom Adama Telegi oraz Zarządu Miejskiego Ligi Obrony Kraju, obiekt formalnie przekazano na czas nieokreślony lubińskiej sekcji. Jeszcze w tym samym roku w Lubinie zorganizowano pierwsze lokalne zawody o Puchar Przechodni Dyrektora Generalnego Janusza Maciejewicza, w których wzięło udział ponad 30 pięcioosobowych drużyn. Natomiast pierwszymi znaczącymi zawodami, wychodzącymi poza lokalne ramy, była zorganizowana 8 września 1984 roku I Centralna Spartakiada Federacji Górniczych Związków Zawodowych. Wszystkie miejsca na podium zajęli lubinianie: pierwsze – Stanisław Paczkowski, drugie – Janusz Bagien, trzecie – Józef Cembala. W klasyfikacji drużynowej najlepiej wypadli także członkowie lubińskiej sekcji.

Z końcem lat 80. przywrócono cykliczność zawodów oraz zaczęto wprowadzać nowe turnieje, które gromadziły na strzelnicy dziesiątki, a nawet setki osób. Największe, najlepiej zorganizowane zawody w historii sekcji to Międzynarodowe Zawody Strzeleckie z okazji 25-lecia Zakładów Górniczych Lubin (10.10.1993).

W roku 1995 prezesem Miejskiego Zarządu Ligi Obrony Kraju został Stanisław Paczkowski. Jego aktywność społeczna w znacznym stopniu ułatwiła starania o zmodernizowanie strzelnicy. W czerwcu 1998 roku przyjęto dwa koła z Rudnej, dwa koła z Polkowic oraz po jednym z Chocianowa i Ścinawy, stąd Zarząd Miejski przekształcił się w Zarząd Rejonowy, który nieustająco prężnie działa. Organizuje wiele zawodów i turniejów z okazji lokalnych i państwowych rocznic oraz mistrzostwa strzeleckie. Lubińska strzelnica wielokrotnie gościła czołowych strzelców Polski, np. Tadeusza Czerwieńskiego, Rafała Sokołowskiego, członkinię kadry narodowej w strzelaniu z pistoletu Małgorzatę Kobes czy Daniela Romańczyka – młodzieżowego mistrza Polski.

Najlepsi strzelcy tamtego okresu to: Jerzy Andrzejewski, Jan Chomicz, Józef Cembala, Stanisław Paczkowski, Henryk Paczkowski, Roland Starzyński, Marek Nahorski czy Ryszard Wiśniowski. W późniejszym czasie do wyróżniających się zawodniczek należały: Joanna Łuczyńska, Natalia Nahorska, Joanna Majdan, Katarzyna Badura, Marta Gomulicka oraz Anna Gałka, która w mistrzostwach klubów lokowskich wielokrotnie stawała na podium, również tym najwyższym. Obecnie (2018) najbardziej utalentowani zawodnicy i zawodniczki to Michał Antoniuk, Przemysław Karski, Izabela Olejnik i Joanna Przepiórka.

Lubiński oddział Ligi Obrony Kraju dysponuje krytą strzelnicą pneumatyczną przy ul. 1 Maja 5 z czternastoma stanowiskami strzeleckimi o długości 10 m, na której treningi odbywają się przez cały rok. Korzysta także ze strzelnicy otwartej w Brzegu Dolnym, po utracie dostępu do strzelnicy kulowej w 2016 roku.

Sekcja strzelecka liczy około 20 zawodników, którzy trenują, używając zarówno prywatnej broni pneumatycznej, jak i klubowej (m.in. karabinek Anschütz 2001, P70, Walter oraz pistolet TAU 7, LOV 21 czy wyczynowy Fainwerkbau P-44 bądź Steyr LP-10).

Od 2012 roku funkcję prezesa Ligi Obrony Kraju w Lubinie pełni Andrzej Drogosz.

Stowarzyszenie Klub Strzelecki Lubin, którego prezesem jest Krzysztof Pańszczyk, zrzesza amatorów strzelectwa dynamicznego. Niektórzy z członków trenują do zawodów sportowych w strzelaniu dynamicznym, w tym konkurencji „3 Gun”, obejmującej strzelanie z pistoletu, strzelby i karabinu. Niektórzy wstępujący do klubu zdobywają także umiejętności niezbędne do uzyskania patentu strzeleckiego i pozwolenia na posiadanie broni.

Uczniowski Klub Strzelecki jest jedną z sekcji (obok wspinaczkowej i łuczniczej) Uczniowskiego Klubu Sportowego Miedzian. W regularnych treningach bierze udział 12 dzieci oraz 50 dorosłych. Treningi odbywają się na strzelnicy znajdującej się w Zespole Szkół nr 1 przy ul. Kościuszki oraz na strzelnicy pneumatycznej należącej do Ligi Obrony Kraju. Zajęcia prowadzi instruktor oraz trener strzelectwa Damian Zima.

Stowarzyszenie liczy około 200 członków, a wraz z sympatykami jest ich blisko 1000. W co drugą niedzielę Klub Strzelecki Lubin organizuje ćwiczenia otwarte dla wszystkich chcących spróbować swoich sił w strzelaniu. Od maja 2016 roku treningi odbywają się w Oborze, gdzie do swojej dyspozycji trenujący mają strzelnicę otwartą z jedną osią strzelecką do 50 m i około 20 stanowiskami. Trenują strzelanie z broni krótkiej (m.in. Glock 17, Desert Eagle, Beretta 92 fs), broni długiej (m.in. Gewehr 88, Mauser 1909 r., Mosin 1891/30, automaty Kalasznikowa, oryginalny sprzęt alian-tów z okresu drugiej wojny światowej, np. M1 Garand) oraz strzelb gładkolufowych (Mossberg, Benelli).

Stowarzyszenie zrzesza kolekcjonerów broni z czasów pierwszej i drugiej wojny światowej oraz broni współczesnej. Ponadto przy Stowarzyszeniu działa Terytorialny Zespół Bojowy, który jako inicjatywa oddolna, konsoliduje środowiska proobronne.

Klub Strzelecki Akademia Obrony Saggita utworzony został jako jedna z sekcji Krav Maga Be Safe w 2014 roku. Klub prowadzi szkolenia ze strzelania bojowego, podczas których uczestnicy nabywają umiejętności posługiwania się pistoletem, rewolwerem, karabinem, strzelbą oraz karabinem wyborowym. Rodzaje prowadzonych szkoleń: podstawowe (rekreacyjne), dla osób z doświadczeniem oraz specjalistyczne (zaawansowane). Treningi prowadzone przez instruktora Adama Grzeziótkowskiego odbywają się na autoryzowanych strzelnicach na terenie całego województwa dolnośląskiego, gdyż trenujący pochodzą z całego województwa.

1. Fot. Krzysztof Raczkowiak

2 – 3. Strzelnica sportowa RCS, fot. Tomasz Folta

SZACHY

Pierwsza sekcja szachowa w Lubinie istnieje nieprzerwanie od niemal 35 lat. Powstała w 1983 roku przy Międzyzakładowym Klubie Sportowym Zagłębie Lubin. Profesjonalne szkolenia prowadzone przez Józefa Bałygę odbywały się w klubach osiedlowych, natomiast główna baza i główny punkt szkolenia znajdował się w Naszej Chacie.

W zajęciach szachowych uczestniczyły przede wszystkim dzieci, które chętnie poznawały tajniki jednej z najbardziej strategicznych gier planszowych na świecie. Pierwszy większy sukces przyszedł po pięciu latach szkolenia – młodzi szachiści zajęli 2. miejsce w eliminacjach Dolnego Śląska i wywalczyli awans do II ligi juniorów.

Niestety, pomimo osiągnięć, na skutek przemian systemowych w kraju i związanych z nimi decyzji w 1989 roku sekcję szachową przy Zagłębiu zlikwidowano. Od tego momentu lubińscy szachiści musieli radzić sobie sami. Jeszcze tego samego roku Józef Bałyga założył Młodzieżowy Klub Sportowy Junior, który przeniósł do dawnego klubu Labirynt przy ul. Topolowej. Po dziesięciu latach nastąpiła kolejna, nieznaczna, zmiana nazwy na Klub Szachowy Junior oraz zmiana miejsca spotkań młodych szachistów. Od 2000 roku zajęcia odbywają się przy ul. Kamiennej 5, w świetlicy należącej do Spółdzielni Mieszkaniowej Ustronie IV.

W długiej historii klubu lubińscy gracze brali udział w najważniejszych krajowych turniejach szachowych, organizowanych pod patronatem Polskiego Związku Szachowego. Wiele razy docierali do finałów szachowych mistrzostw Polski juniorów. Także w dorosłym życiu wychowankowie Juniora osiągalni, niektórzy nadal osiągają, liczne sukcesy. Do wyróżniających się zawodników należeli: Wojciech Didyk, Adam Kaczyński oraz najbardziej utytułowany – Piotr Goluch (rocznik 1992), zdobywca brązowego medalu w Akademickich Drużynowych Mistrzostwach Polski (2016) oraz posiadacz tytułu szachowego nadanego przez Międzynarodową Federację Szachową (FIDE) w 2016 roku.

Obecnie klub prowadzi zajęcia w dwóch kategoriach wiekowych. Pierwsza – dzieci w wieku od 6 do 9 lat uczą się gry w szachy z elementami gier logicznych. Jest to szkolenie dla najmłodszych, które odbywa się poprzez zabawę oraz ćwiczenia sprzyjające rozwojowi wyobraźni, pamięci i koncentracji. Grupa druga – to dzieci i młodzież do lat 18, które uczone są gry na poziomie otwierającym drogę do mistrzostwa szachowego.

Kolejnym klubem szachowym w mieście jest, założony w 2012 roku, Międzyszkolny Ludowy Klub Szachowy Cuprum Queen 7 Lubin z siedzibą przy Zespole Szkół Sportowych w Lubinie. Do jego podstawowych celów należy szkolenie wszystkich chętnych, zwłaszcza dzieci i młodzieży oraz organizowanie turniejów szachowych na różnych szczeblach. Do dzisiaj klub zorganizował blisko 200 turniejów szkolnych i o zasięgu ponadregionalnym. Od 2013 roku szkoleniem objętych zostało ponad 250 dzieci, przede wszystkim z klas I–III z różnych szkół podstawowych. Każdego roku około 50 dzieci szkolonych jest z podstaw gry w szachy przez Andrzeja Talera, który prowadzi również zajęcia w ramach Uniwersytetu Senioralnego.

Turniej szachowy, fot. Krzysztof Raczkowiak

Młodzi zawodnicy klubu Cumprum Queen 7 niejednokrotnie odnosili sukcesy. Podczas Mistrzostw Powiatu Szkół Podstawowych drużyna Szkoły Podstawowej nr 7 zajęła 1. miejsce (2013), a w następnym roku 5. w półfinale wojewódzkim w Legnicy. W latach 2013–2016 Gimnazjum Sportowe wiele razy zajmowało miejsce na podium w gimnazjadach młodzieży na szczeblu powiatowym oraz wojewódzkim.

W minionych latach tytuły mistrzowskie i wicemistrzowskie zdobyli: Filip Kobyłecki, Bartosz Rogacki, Nadia Popławska i Emilia Niemczyk.

W roku 2013 z inicjatywy kolejnych miłośników królewskiej gry – Tomasza Ilnickiego, Mariusza Walada i Jakuba Kaczmarczyka powstał trzeci klub, Klub Szachowy LZS MDK Miedziany Skoczek Lubin. W roku 2014 klubowicze zwyciężyli w IV lidze szachowej okręgu jeleniogórsko-legnickiego, dzięki czemu awansowali do III ligi dolnośląskiej. W tym samym roku zawodnik Skoczka Adam Krzos zajął 1. miejsce w Mistrzostwach Polski Amatorów w Szachach Szybkich rozegranych w Pęgowie.

Zajęcia Skoczka odbywały się w Młodzieżowym Domu Kultury. Przynajmniej raz w tygodniu przeprowadzany był turniej, w którym regularnie uczestniczyło około 10 osób.

SZERMIERKA

OSTATNIMI SUKCESAMI LUBINIAN BYŁO M.IN.
WYWALCZENIE SREBRNEGO MEDALU PRZEZ DRUŻYNĘ
W SKŁADZIE: TOMASZ KAŁUZIŃSKI, BARTOSZ KITLIŃSKI,
OLAF JAKUBOWSKI I KACPER ŁUCKI
W XXIV OGÓLNOPOLSKIEJ OLIMPIADZIE MŁODZIEŻY
W SPORTACH HAŁOWYCH (MAJ 2018).

Przed powstaniem klubu szermierczego elementy tej dyscypliny wprowadzane były do programu nauczania w klasie turystycznej I Liceum Ogólnokształcącego w Lubinie. Zajęcia z szermierki pojawiły się także w programie wypoczynku letniego proponowanego przez jedną z lubińskich firm sprzedającą usługi turystyczne.

Uczniowski Klub Sportowy Olimp powstał w 2007 roku przy Młodzieżowym Domu Kultury z inicjatywy jego ówczesnego dyrektora Waldemara Doleckiego oraz trenera i nauczyciela wychowania fizycznego Olega Bugajenki.

Początkowo zawodnicy amatorzy trenowali w niewielkiej salce Młodzieżowego Domu Kultury. Była to grupa 15 osób, której pomimo trudnych warunków treningowych nie brakowało entuzjazmu. Dzięki dużemu zaangażowaniu trenera w niedługim czasie młodzi szermierze zaczęli odnosić pierwsze sukcesy. Oleg Bugajenko treningi rozpoczął w 1972 roku w Charkowie na Ukrainie. Był reprezentantem Ukrainy i ZSRR w kategorii junior. Wykładał również szermierkę w Charkowskim Instytucie Wychowania Fizycznego. Od wielu lat mieszka w Polsce, w Chróśniku i pracuje w Lubinie.

Jako pierwszy szermiercze sukcesy w lubińskim klubie zaczął odnosić Maciej Bugajenko, który należał do kadry województwa w szpadzie chłopców. Brał udział w Ogólnopolskiej Olimpiadzie Młodzieży w Olsztynie, był także pierwszym w historii klubu finalistą Międzynarodowego Turnieju „Challenge Vitti” we Wrocławiu. Z powodzeniem przez dziewięć sezonów, zarówno na arenach krajowych, jak i międzynarodowych klub reprezentował także Damian Klusek.

Osiągnięcia wychowanków Olimpu zostały dostrzeżone przez władze miasta, dzięki którym szermierze otrzymali do dyspozycji nowoczesną halę treningową w centrum Lubina. Od 2013 roku treningi odbywają się przy ul. Mieszka I 4. W hali są cztery nowoczesne plansze treningowe, klimatyzowane szatnie, magazyn oraz pomieszczenia techniczne. Dobre warunki lokalowe przyczyniły się do intensywnego rozwoju klubu, który istnieje także dzięki wsparciu i zaangażowaniu rodziców młodych adeptów szermierki.

Obecnie (2018) najbardziej utalentowani zawodnicy to uczestnicy mistrzostw świata i Europy: Piotr Kołpa (uczestnik Mistrzostw Świata Kadetów 2017) i Tomasz Kałuziński (9. miejsce w konkurencji indywidualnej oraz 6. miejsce w drużynie w Mistrzostwach Europy 2018, 3. miejsce w Drużynowym Pucharze Świata Juniorów 2018) oraz najmłodszy kadrowicz: Bartosz Kitliński i Gloria Klughardt (zawodnicy kadry B kadetów, którzy startowali w Pucharze Europy 2017, 2018). W zawodach krajowych nie ma kategorii wiekowej, w której wychowankowie Olimpu nie staliby na podium.

Ostatnimi sukcesami lubinian było m.in. wywalczenie srebrnego medalu przez drużynę w składzie: Tomasz Kałuziński, Bartosz Kitliński, Olaf Jakubowski i Kacper Łucki w XXIV Ogólnopolskiej Olimpiadzie Młodzieży w Sportach Halowych (maj 2018). W klasyfikacji końcowej drużyna w szpadzie mężczyzn ułokowała się na 4. miejscu. Początek sezonu 2018/2019 to tryumf Bartosza Kitlińskiego, który podczas I Pucharu Polski Juniorów Młodszych w Szpadzie dziewcząt i chłopców (Oborniki Śląskie wrzesień 2018) wywalczył złoto. Natomiast w Opolu w Międzynarodowym Turnieju Szermierczym w Szpadzie, zorganizowanym z okazji stulecia odzyskania przez Polskę niepodległości (październik 2018), młodzi szermierze z Olimpu zdobyli pięć medali. W rozgrywkach indywidualnych zwyciężyła Gloria Klughardt, 3. miejsca na podium wywalczyli – Oliwia Jajko, Hubert Klughardt i Jakub Cepiński. W zawodach drużynowych ekipa w składzie: Kacper Łucki, Hubert Klughardt oraz Jakub Cepiński nie miała sobie równych.

Do sympatyków klubu należy były zawodnik Piasta Legnica, wielki miłośnik szermierki – Bogdan Majchrzik, który startuje w zawodach weteranów oraz regularnie uczestniczy w zajęciach, wspierając w treningach szermierzy z Lubina.

W lubińskim klubie aktywnie trenuje 38 zawodników w wieku od 10 do 18 lat. Ćwiczą od poniedziałku do piątku w trzech grupach, zależnie od stopnia zaawansowania.

1. 1980 r., fot. Krzysztof Raczkowiak

2 – 4. Zawodnicy Uczniowskiego Klubu Sportowego Olimp podczas treningu, Lubin 2018 r., fot. Tomasz Folta

TAEKWON-DO

ŹRÓDŁEM SUKCESÓW LUBIŃSKICH ZAWODNIKÓW
I ZAWODNICZEK, POZA ICH SYSTEMATYCZNĄ, CIĘŻKĄ
PRACĄ BYŁA I JEST RÓWNIE CIĘŻKA PRACA TRENERSKA
WYKONYWANA PRZEZ WALDEMARA DOLECKIEGO,
WYCHOWANKA KRZYSZTOFA BANASIA.

1

2

3

4

5

1. Puchar Europy Seniorów, Lublin 2017 r., Katarzyna Żołędzewska-Jęzak w finale w kat. -50 kg, fot. Gawel Szczęśny
2. Międzynarodowy Turniej Masters Mazovia Cup, Ciechanów 2015 r., w niebieskim kasku walczy Michał Łuszczewski, fot. Waldemar Dolecki
3. Mistrzostwa Świata w Jesolo, Włochy 2015 r., przed startem, fot. Gawel Szczęśny
4. Mistrzostwa Lubina w Taekwon-do, grudzień 2016 r., Młodzi medaliści, fot. Waldemar Dolecki
5. Egzamin na stopnie mistrzowskie IV dan Gawła Szczęśnego, Lublin 2016 r., fot. Waldemar Dolecki

Klub Koreańskiej Sztuki Walki Taekwon-do (KKS) istnieje w Lubinie nieprzerwanie od 1991 roku, a od 1992 roku jest członkiem Polskiego Związku Taekwon-do. Jednak sekcja tej dyscypliny sportu powstała w mieście znacznie wcześniej.

We wrześniu 1985 roku przy Młodzieżowym Domu Kultury w ramach utworzonego Klubu Budo swoją działalność zaczęły sekcje: karate, kendo i właśnie taekwon-do. Z tych trzech przetrwało jedynie taekwon-do i 27 listopada 1991 roku sekcja wpisana została do rejestru stowarzyszeń kultury fizycznej.

Wraz z pojawieniem się Krzysztofa Banasia przyszło ożywienie klubu. Jego zaangażowanie i ciężka praca treningowa, którą prowadził, szybko zaczęły przynosić efekty. Dodatkowo, współpraca z posiadaczem stopnia mistrzowskiego w taekwon-do Andrzejem Brylem z Wrocławia sprawiła, że klub zaczął się szybko rozwijać. Pierwsze sukcesy pojawiły się już w kwietniu 1987 roku. Podczas rozegranego w Lubinie ogólnopolskiego turnieju kwalifikacyjnego do kadry narodowej taekwon-do brązowe medale wywalczyli Roman Fabiszewski i Witold Janocha. Rok później w I Mistrzostwach Polski Seniorów (Lublin 1988) 3. miejsce w walkach zajął Dariusz Bednarski (-80 kg).

W latach 90. największe sukcesy odnosiły Katarzyna Żołędzewska-Jęzak, Ewa Mościszko i Elżbieta Gromek. Są to bardzo utytułowane zawodniczki, wielokrotne medalistki nie tylko mistrzostw Polski, ale także Europy i świata. W roku 1992 Katarzyna Żołędzewska-Jęzak powołana została do kadry narodowej juniorów i jeszcze w tym samym roku podczas II Mistrzostw Europy Juniorów we włoskim Terracino wywalczyła tytuł najlepszej zawodniczki mistrzostw, zdobywając dwa złote i jeden srebrny medal. Lubinianka do dzisiaj godnie reprezentuje nasz kraj. Podczas VIII Pucharu Europy w Lublinie (8–11.06.2017), poza zdobyciem złotego medalu i tytułu mistrzowskiego w walkach seniorów w wadze do 50 kg, otrzymała powołanie jako sędzia na XX Mistrzostwa Świata Juniorów i Seniorów w Dublinie (9–16.10.2017). Wśród mężczyzn wyróżniającymi się zawodnikami w tamtym okresie byli Grzegorz Jęzak, Tomasz Pilarz i Łukasz Stawarz, który od 2001 roku odnosił sukcesy w Legnickim Klubie Taekwon-do. Obecnie jest trenerem kadry narodowej mężczyzn.

Wraz z rozwojem klubu i coraz lepszymi wynikami do reprezentacji Polski włączani byli kolejni zawodnicy i zawodniczki: Michał Szpich, Paweł Latus, Tomasz Golis, Maciej Lulek, Marzanna Pawlik (już jako zawodniczka Legnickiego Klubu Taekwon-do zdobyła tytuł mistrzyni świata, wielokrotnie mistrzyni Europy), Łukasz Chyra, Łukasz Murawiecki, Bartosz Bartecki, Angelika Jesionka i Patryk Łukasiewicz.

Źródłem sukcesów lubińskich zawodników i zawodniczek, poza ich systematyczną, ciężką pracą była i jest również ciężka praca trenerska wykonywana przez Waldemara Doleckiego, wychowanka Krzysztofa Banasia. W ciągu minionych 20 lat wychowankowie Waldemara Doleckiego w mistrzostwach świata seniorów i juniorów oraz w mistrzostwach Europy juniorów i seniorów wywalczyli łącznie 223 medale (49 indywidualnych, 174 w drużynie).

Kolejny obszar, w którym lubinianie odnoszą sukcesy to zarówno krajowy, jak i międzynarodowy arbitraż. Znamienny jest udział Oskara Małka w VIII Mistrzostwach Europy Juniorów i Seniorów w Treboniu (Czechy 3–5.05.2002), podczas których lubiński instruktor pełnił funkcję sędziego plan-szowego, a w ramach wyróżnienia sędziował walki finałowe mistrzostw.

Warto również nadmienić, że jeden z zawodników Klubu Koreańskiej Sztuki Walki Lubin – Gawel Szczęśny stworzył i na bieżąco redaguje ogólnopolski portal www.pztkdlive.pl/, który jest źródłem informacji dla wszystkich członków i sympatyków Polskiego Związku Taekwon-do.

Treningi w Lubinie odbywają się codziennie w sali sportowej I Liceum Ogólnokształcącego przy ul. Kopernika 7. Najmłodszy adepci koreańskiej sztuki walki mają 3 lata.

TENIS STOŁOWY

SEKCJA TENISA STOŁOWEGO POWSTAŁA W 1963 ROKU
W RAMACH KLUBU GÓRNIK LUBIN (OD 1966 ROKU ZAGŁĘBIE
LUBIN). PO DZIEWIĘCIU LATACH PRACY LUBIŃSCY TENISIŚCI
AWANSOWALI DO I LIGI, W KTÓREJ WYSTĘPOWALI
PRZEZ SZEŚĆ KOLEJNYCH LAT.

Sekcja tenisa stołowego powstała w 1963 roku w ramach Klubu Górnik Lubin (od 1966 roku Zagłębie Lubin). Po dziewięciu latach pracy lubińscy tenisisci awansowali do I ligi, w której występowali przez sześć kolejnych lat. Po rozdzieleniu ligi tenisa na męską i żeńską (1978) obie drużyny zakwalifikowano do ekstraklasy. W roku 1981 kobiety spadły do II ligi i dopiero po pięciu latach udało im się powrócić. Mężczyźni natomiast nigdy nie opuścili I ligi.

W latach 70. największe sukcesy wśród kobiet odnosiła Alicja Skrzypicka – jedna z najlepszych zawodniczek w Polsce. Mistrzyni junierek (1963), seniorów (1973), pięciokrotna wicemistrzyni Polski w deblu, dziewięciokrotna reprezentantka kraju. Była pierwszą juniorką w historii polskiego tenisa stołowego powołaną do kadry narodowej seniorów. Karierę sportową rozpoczynała w Łodzi. Do Lubina przyjechała w 1972 roku i szybko stała się chlubą lubińskiego zespołu. Największe osiągnięcia Alicji Skrzypickiej w barwach Zagłębia Lubin to: srebrny medal Mistrzostw Polski w Grach Pojedynczych (1973), złoty (ze Zdzisławą Rucińską 1973), srebrny (1975) i brązowy (1974) medal Drużynowych Mistrzostw Polski, 1. miejsce w ogólnopolskim indywidualnym współzawodnictwie kobiet (sezon 1972/1973), trzykrotny tytuł mistrzyni Dolnego Śląska w grach pojedynczych, podwójnych i mieszanych (1973, 1974, 1975). Jest także trzykrotną indywidualną mistrzynią Polski weteranów (2016, 2017, 2018).

Kolejną uznaną tenisistką była Dorota Djaczyńska. W grze podwójnej dwukrotnie zdobywała mistrzostwo Polski (z Katarzyną Calińską 1986 i z Jadwigą Szymanelis 1988), wicemistrzostwo kraju w grze mieszanej (z Robertem Mni-chem 1988), wicemistrzostwo w grze podwójnej (z Anną Januszyk 1989). W sezonie 1987/1988 była sklasyfikowana na 2. miejscu na liście rankingowej Polskiego Związku Tenisa Stołowego za Katarzyną Calińską-Tomaszewską. Dzisiaj spore osiągnięcia w tenisie stołowym odnosi córka Doroty Djaczyńskiej – Paulina Nowacka, od lat reprezentantka Stelli Niechan Gniezno. Ostatnim jej osiągnięciem było m.in. zdobycie złotego medalu w grze podwójnej oraz brązowego w pojedynczej podczas Akademickich Mistrzostw Europy w Ołomuńcu (2017).

Pomimo imponujących sukcesów odnoszonych przez drużynę kobiet w 1990 roku kierownictwo klubu podjęło decyzję o likwidacji sekcji żeńskiej. Zawodniczki przeszły do Konfeksu Legnica.

1. Hala przy ul. Składowej, Lubin 1980 r., fot. Krzysztof Raczkowiak
2 – 5. Lubin 2018 r., fot. Tomasz Folta

Lata 70., fot. Krzysztof Raczkowiak

Wśród mężczyzn najbardziej utytułowanym zawodnikiem był Jerzy Florczak, w Zagłębiu Lubin od 1976 roku (z wyjątkiem lat 1990–1992, gdy przebywał za granicą). Wielokrotny reprezentant Polski, wicemistrz kraju w grze mieszanej (z Danutą Grabizną 1980). W roku 1989 drużyna męska w składzie: Jerzy Florczak, Jerzy Goliński, Adam Nałazek, Grzegorz Sieradzki i Kazimierz Wiszowaty zdobyli brązowy medal Mistrzostw Polski w Tenisie Stołowym. W roku 1991 Piotr Frąckowiak, Jarosław Łowicki, Zbigniew Mojski, Adam Nałazek, Grzegorz Sieradzki, Anatol Strokatoń i Kazimierz Wiszowaty wywalczyli srebro. Na wspomnienie zasługuje również Jerzy Kozioł, który po zakończeniu kariery zawodniczej w Zagłębiu Lubin, sukcesy odnosił jako trener żeńskiej pierwszoligowej sekcji.

W tamtych latach tenis stołowy był w Lubinie bardzo popularną dyscypliną sportową. W roku 1974 w mieście odbyły się Indywidualne Mistrzostwa Polski w Tenisie Stołowym. W roku 1984 Lubin był gospodarzem międzypaństwowego meczu Polska – Chiny, a w 1989 roku meczu Polskiej Superligi Tenisa Stołowego Polska – RFN.

W marcu 2017 roku lubinianie doczekali się powrotu tenisa stołowego. Z inicjatywy Krzysztofa Łachowskiego oraz wielu sympatyków tej dyscypliny powstał Tenis Stołowy Zagłębie Lubin, który przyciągnął wielu wolontariuszy chcących włączyć się w pracę na rzecz nowo powstałego klubu. Wśród nich są m.in. legendy lubińskiego tenisa stołowego – Alicja Skrzypicka i Jerzy Florczak, którzy biorą aktywny udział w szkoleniach młodzieży oraz turniejach.

Celem klubu było – na początek – wprowadzenie żeńskiej drużyny do I ligi. I to się udało. W sezonie 2018/2019 drużyna Tenisa Stołowego Zagłębie Lubin występuje w składzie: Paulina Knyszewska, Ada Jończyk, Ewelina Matwiszyn, Natalia Matwiszyn, Justyna Mikłusz, Kamila Gruchała oraz ostatnio pozyskana Antonina Szymańska.

Treningi prowadzą: Sławomir Słowiński (I trener) i Justyna Mikłusz (II trener). Sławomir Słowiński to wieloletni zawodnik Zagłębia Lubin, od 1984 roku szkoleniowiec z wieloma osiągnięciami. Najważniejsze jego sukcesy to: brązowy medal w rozgrywkach ekstraklasy kobiet z drużyną Międzyшкольного Klubu Sportowego Tenisa Stołowego (MKSTS) Polkowice (2011), brązowy medal w drużynowych mistrzostwach Polski (2012) oraz najwyższe miejsce na podium w Pucharze Polski z drużyną MKSTS Polkowice (2014). Justyna Mikłusz to zdobywczyni awansu do ekstraklasy kobiet oraz wielokrotna uczestniczka rozgrywek ekstraklasy z drużyną MKSTS Polkowice. Zawodniczka pierwszej drużyny Tenisa Stołowego Zagłębie Lubin w sezonie 2017/2018.

Od września 2017 roku TS Zagłębie Lubin rozpoczął szkolenia. Zajęcia odbywają się codziennie w hali sportowej Regionalnego Centrum Sportowego przy ul. Odrodzenia 28b. W regularnych treningach uczestniczy ponad 30 uczestników, są to zarówno dzieci, młodzież, jak i dorośli.

TENIS ZIEMNY

NAJWIĘKSZYM TALENTEM OKAZAŁ SIĘ WSPOMNIANY JUŻ ŁUKASZ KUBOT, KTÓRY W LUBIŃSKIEJ SEKCJI GRAŁ DO 14. ROKU ŻYCIA. WYCHOWANEK ZAGŁĘBIA LUBIN OD LAT WYGRYWA NAJBARDZIEJ PRESTIŻOWE TURNIEJE ŚWIATA. SPECJALIZUJE SIĘ W GRZE PODWÓJNEJ I WŁAŚNIE JAKO DEBLISTA W 2018 ROKU UZNANY ZOSTAŁ ZA NAJLEPSZEGO TENISISTĘ ŚWIATA WRAZ ZE SWOIM PARTNEREM MARCELO MELO.

POLSKI ZWIĄZEK TENISOWY LICENCJA ZAWODNIKA

Nr VIII / 14

Kubot Łukasz
własnoręczny podpis

27.01.1994

data rejestracji

Szóstak
pieczęć i podpis

Kubot Łukasz
Nazwisko i imię
16.05.1982
Data urodzenia
polska
Narodowość
MKS "Zagłębie" Lubin
Klub
Dolnośląski Związek Tenisowy
RZT

Nr 16 724

Nr rejestracyjny — karty zgłoszenia do PZT zaw.

Rok	Oplata zł	Pieczęć i podpis
2019	200	Łukasz Kubot
2020	200	Łukasz Kubot
2021	200	Łukasz Kubot
2022	200	Łukasz Kubot
2023	200	Łukasz Kubot
2024	200	Łukasz Kubot

Lubiński klub tenisowy Top Tennis rozpoczął swoją działalność w 2010 roku, jednak początki tego sportu w Lubinie miały miejsce jeszcze w latach 80. Tenis ziemny był sekcją Zagłębia Lubin, która rozwijała się przede wszystkim dzięki ogromnemu zaangażowaniu rodziców trenujących dzieci. Sekcja istniała w latach 1989–1998. Funkcję prezesa przez wszystkie lata pełnił Zbigniew Samokar. Pozostali członkowie zarządu to: Jan Czarnecki, Andrzej Czulak, Dorota Kubot, Robert Szwed i Franciszek Zarzycki.

Hala tenisowa RCS, Lubin, fot. zasoby RCS Lubin

Pod opieką Ryszarda Korzeniowskiego trenowało 21 młodych zawodników w wieku od 7 do 14 lat. W roku 1992 do pomocy dołączyli zawodowi trenerzy ze Lwowa. Byli to Olek Dejnieko i Mikołaj Diukin, dzięki którym sekcja nabrała rozpędu. W ciągu niespełna czterech lat lubińscy tenisiści uplasowali się na wysokich pozycjach we wszelkich klasyfikacjach. Jednym z największych sukcesów tamtych lat był występ podczas Mistrzostw Polski w Tenisie Ziemnym Chłopców do lat 12 w Szamotułach (1994). Drużyna w składzie: Marcin Gołąb, Łukasz Kubot, Artur Samokar, Marek Przychocki i Łukasz Szwed (spośród 300 drużyn, które wzięły udział w rozgrywkach), w finałowym turnieju wywalczyła wicemistrzostwo kraju. Mecz z Legią Warszawa zakończył się remisem 3:3, jednak lepszy stosunek wygranych setów przesądził o zwycięstwie warszawiaków.

W tamtym okresie o ogólny rozwój chłopców i dziewcząt z lubińskiej sekcji tenisa ziemnego dbali trenerzy Katarzyna i Waldemar Królewiczowie. Dzięki ich pracy zawodnicy byli niezwykle sprawni i mogli swobodnie rozwijać umiejętności i doskonalić grę. Do najlepszych tenisistów poza wyżej wymienionymi należeli: Ewa Czarnecka, Grzegorz Czarnecki, Monika Czulak, Krzysztof Długi, Sebastian Kałużny, Ewa Węgrzyn, Kamil Zarzycki. Największym talentem okazał się wspomniany już Łukasz Kubot, który w lubińskiej sekcji grał do 14. roku życia. Wychowanek Zagłębia Lubin od lat wygrywa najbardziej prestiżowe turnieje świata. Specjalizuje się w grze podwójnej i właśnie jako deblista w 2018 roku uznany został za najlepszego tenisistę świata wraz ze swoim partnerem Marcelo Melo. Jest pierwszym w historii zawodowego tenisa Polakiem, który znalazł się na pierwszym miejscu rankingu ATP (Association of Tennis Professionals).

Na uwagę zasługują także mieszkańcy Legnicy trenujący przez pewien czas w Zagłębiu Lubin, np. mistrz Polski juniorów Artur Szostaczk, Izabela Bukowska, Adam Skrzypczak, Robert Gołębiowski czy Paweł Motylewski, zdobywca srebrnego medalu podczas Mistrzostw Polski Juniorów Młodszych (1990), obecnie trener kadry narodowej do lat 14.

Lubińskie Centrum Tenisowe Top Tennis powstało w sierpniu 2010 roku z inicjatywy osób, które dostrzegły konieczność stworzenia klubu oferującego profesjonalne szkolenia

zarówno dla mieszkańców Lubina, jak i okolic. Od września 2010 roku Top Tennis szkoli dzieci i młodzież zgodnie z programem Polskiego Związku Tenisowego oraz Międzynarodowej Federacji Tenisowej. Dzięki szerokiej współpracy Lubińskiego Centrum Tenisowego Top Tennis z innymi klubami, często wysoko sklasyfikowanymi na listach Polskiego Związku Tenisowego, osoby szkolące się w lubińskim klubie mają możliwość uczestniczenia w różnego rodzaju turniejach tenisowych, sparingach, obozach oraz konsultacjach nie tylko na terenie Polski, ale i poza jej granicami.

Zajęcia w klubie prowadzą wykwalifikowani trenerzy z wieloletnim doświadczeniem trenerskim i zawodniczym, tj. Damian Jeżak – licencjonowany trener I klasy tenisa ziemnego, czołowy zawodnik Polski, laureat wielu ogólnopolskich turniejów klasyfikacyjnych oraz uczestnik międzynarodowych turniejów w różnych kategoriach; Ewa Grzesik – instruktorka tenisa ziemnego oraz trenerka II klasy lekkiej atletyki, jest odpowiedzialna za przygotowanie fizyczne zawodników i zawodniczek; Krzysztof Zasławski – trener II klasy tenisa ziemnego, uczestnik turniejów pod patronatem International Tennis Federation (ITF) Senior oraz Polskiego Związku Tenisowego Seniorzy i Amatorzy, mistrz Polski nauczycieli w tenisie ziemnym (2013); Michał Pasiecznik – licencjonowany trener II klasy Polskiego Związku Tenisowego, były zawodnik Legnickiego Klubu Tenisowego, uczestnik wielu międzynarodowych konferencji i warsztatów dla trenerów tenisa; Oleksander Zhyla – trener ITF Level (UTF), laureat mistrzostw Ukrainy (2011).

Najlepsze wyniki sportowe odnoszą: Szymon Adamczyk, rodzeństwo Martyna i Marcin Śrutwa, Miłosz Mrozek, Szymon Pączkowski, Jakub Bielak, Piotr Skowron, Kajtek Kołodziej oraz Kasper Kulpa, który w listopadzie 2018 roku otrzymał powołanie do kadry Polski.

Treningi odbywają się w hali tenisowej Regionalnego Centrum Sportowego oraz na kortach zewnętrznych w okresie od maja do końca września. Obecnie w Top Tennis trenuje około 150 dzieci oraz 120 dorosłych. Zajęcia prowadzone są w trzech grupach wiekowych: pierwsza – tenisowe krasnale do lat 10, druga – dzieci w wieku powyżej lat 11 i grupa trzecia – dorośli.

TRIATHLON

DO TOWARZYSTWA NALEŻĄ ZARÓWNO CI,
KTÓRZY POSIADAJĄ JUŻ DOŚWIADCZENIA
STARTOWE, JAK I POCZĄTKUJĄCY.
ZDECYDOWANĄ WIĘKSZOŚĆ STANOWIĄ
PRACOWNICY KGHM (GŁÓWNEGO SPONSORA
DRUŻYNY), KTÓRZY PO PRACY DOSKONAŁĄ
FORMĘ PŁYWACKĄ, KOLARSKĄ ORAZ BIEGOWĄ.

Pionierem lubińskiego triathlonu jest Ireneusz Jesion, brązowy medalista mistrzostw Polski (1991) i nadal czynny zawodnik z powodzeniem startujący w zawodach. Wychowanek Jerzego Górskiego, mistrza świata w podwójnym Ironmanie (1990). W latach 90. pod jego skrzydłami trenowali także inni lubinianie: Tomasz Pomierny – złoty medalista Drużynowych Mistrzostw Polski (1998), Daniel Baranowski – złoty medalista Indywidualnych Mistrzostw Polski (1997) oraz Marek Markowski, dzisiaj jeden z najlepszych zawodników w swojej kategorii wiekowej M 40. Wszyscy wymienieni zawodnicy należeli wówczas do kadry Polski, a obecnie, z wyjątkiem Baranowskiego, są czynnymi zawodnikami.

1. Tomasz Chmielowiec, Garmin Iron Triathlon, Górzno 2014 r., fot. Karol Bannach
2. Tomasz Chmielowiec, Enea Ironman 70.3 Gdynia, Gdynia 2018 r., fot. maratomania.pl
3. Piotr Ławicki, Enea Ironman 70.3 Gdynia, Gdynia 2018 r., fot. maratomania.pl
4. Piotr Ławicki, Enea Ironman 70.3 Gdynia, Gdynia 2018 r., fot. maratomania.pl
5. Tomasz Pomierny, Mistrzostwa Świata Ironman 70.3, RPA 2018 r.

Popularność tej młodej dyscypliny rosła, co postanowił wykorzystać wielki pasjonat lekkiej atletyki i triathlonu, działacz sportowy, trener i wychowawca młodzieży – Bogusław Kuszczak. W roku 2002 założył Uczniowski Ludowy Klub Sportowy Triathlon Lubin. W jego tworzeniu wspierał go głogowianin Jerzy Górski. Przez dłuższy czas pomoc trenerską otrzymywał także od Tomasza Pomiernego, który tę wszechstronną dyscyplinę sportu uprawia od 1993 roku. W zawodach nie brał jednak udziału. Wspierał klub swoją wiedzą i triathlonowym doświadczeniem. Do startów powrócił po ośmiu latach, by w kategorii AGE Group pomyślnie przekraczać metę. Po udanym starcie w Ironmanie 70.3 (Gdynia 2017), Pomierny zakwalifikowany został na Mistrzostwa Świata w RPA w 2018 roku.

Kilkunastu młodych zawodników trenowanych przez Bogusława Kuszczaka, już w 2003 roku zaczęło osiągać dobre rezultaty. Miłosz Kuszczak zajął 2. miejsca w Ogólnopolskiej Olimpiadzie Młodzieży oraz w Mistrzostwach Polski w Duathlonie. W tym samym roku powołany został do kadry narodowej, by bronić barw Polski podczas mistrzostw świata i mistrzostw Europy w 2004 roku. Tego roku został także złotym medalistą Mistrzostw Polski Juniorów w Chodzieży. W Uczniowskim Ludowym Klubie Sportowym Triathlon swoje pierwsze sukcesy odnosili także Marcin i Piotr Ławiccy. Marcin, wielokrotny medalista wielu zawodów triathlonowych, w tym tryumfator Pucharu Polski w kategorii open (2009), brązowy medalista Mistrzostw Polski w Duathlonie (2011) i Crossduathlonie w kategorii open (2011), zwycięzca klasyfikacji generalnej Garmin Iron Triathlon (2017). Natomiast ostatnie sukcesy Piotra to m.in. złoty w kategorii młodzieżowej (U23) oraz srebrny w kategorii elita medal Mistrzostw Polski w Duathlonie, czy zwycięstwo w zawodach Pucharu Polski w Blachowni na dystansie sprinterskim (750 m/20 km/5 km). Spore osiągnięcia lubińskiego triathlonisty w 2018 roku sprawiły, że otrzymał on powołanie do kadry narodowej Polski. W ostatnich latach bracia Ławiccy osiągały te znakomite wyniki reprezentując Miejski Klub Sportowy Polkowice CCC Sprandi Polkowice, startując w kategorii PRO. Marcin od 2015, a Piotr 2016 roku.

Po śmierci Bogusława Kuszczaka w 2011 roku Triathlon Lubin przestał się rozwijać, jednak działalności nie zakończył.

W roku 2011 Tomasz Chmielowiec wraz z kilkoma innymi zapalonymi triathlonistami stworzył nieformalną Drużynę Szpiku. Rok później była to już spora grupa zawodników, która sformalizowała swoje działania i w ten sposób powstało stowarzyszenie pn. Miedziowe Towarzystwo Sportowe Drużyna Szpiku. Obecnie skupia ono 60 osób, poza uprawianiem triathlonu angażują się oni w organizację wielu imprez sportowych, często charytatywnych, podczas których odbywają się zbiórki krwi i rejestracje dawców szpiku. Towarzystwo prowadzi także działalność edukacyjną upowszechniającą ideę dzielenia się szpikiem.

Do Towarzystwa należą zarówno ci, którzy posiadają już doświadczenia startowe, jak i początkujący. Zdecydowaną większość stanowią pracownicy KGHM (głównego sponsora drużyny), którzy po pracy doskonałą formę pływacką, kolarską oraz biegową. Trenują wspólnie, często tworząc wewnętrzne grupy treningowe, jednak każdy z nich ma swój plan treningowy i konsekwentnie go realizuje.

Założyciel i prezes Miedziowego Towarzystwa Sportowego Tomasz Chmielowiec uprawia triathlon od dawna, jednak przygodę ze sportem rozpoczął w wieku dwunastu lat od sztuk walki w Lubińskim Klubie Karate Kyokushin. Kilka lat pracował także z dziećmi jako trener. Potem trenował boks, kulturystykę i wreszcie kolarstwo, po którym przyszedł triathlon. Ma za sobą trzy starty w Tour de Pologne. Jest uczestnikiem wielu zawodów, także międzynarodowych, jak np. Ironman 70.3 w Gdyni. Niejednokrotnie przebiegał ultramaratony górskie. Największym jego sukcesem było zajęcie 14. miejsca w kategorii open na dystansie 64 km w „Biegu 7 Dolin” w Krynicy-Zdroju (2015). Po nieco ponad siedmiu godzinach w koszulce Drużyna Szpiku dotarł na metę tuż za zawodowcami. Temu zapalonemu triathloniście, któremu nieobce są także starty w maratonach 100-kilometrowych, nie brakuje również energii na działalność społeczną, którą skutecznie zaraża innych.

Obecnie (2018) sporymi sukcesami pochwalić się mogą: Joanna Szczurowska, Dominik Komendacki, Krystian Domino, Marek Markowski, Paweł Chorolewski i Anna Zaczynska, fenomenalna zawodniczka, m.in. mistrzyni świata w nordic walking (2015). Do 2014 roku, po odejściu z klubu Triathlon, Miedziowe Towarzystwo Sportowe Lubin reprezentowali także Marcin i Piotr Ławiccy.

WSPINACZKA

PIERWSZA WYPRAWA KLUBOWICZÓW W HIMALAJE MIAŁA MIEJSCE W 1984 ROKU (TRWAŁA OD WRZEŚNIA DO KOŃCA PAŹDZIERNIKA). LUBINIANIE ZDOBYLI WTEDY CHULU WEST W NEPALU. UCZESTNIKAMI BYLI: EDWARD ZACZYŃSKI – KIEROWNIK WYPRAWY (PIERWSZY PREZES KLUBU), TADEUSZ ZACZYŃSKI, WIESŁAW AUGUSTYN, JAN AUGUSTYN ORAZ JERZY WEISS.

1

2

3

4

1. Jan Dudarowski w Alpach włoskich
2. Jan Dudarowski na szczycie Aconcagua, 2001 r.
3. Szkolenie w Snieżnym Kotle
4. Kielich, fot. Tomasz Foltta

W Lubinie od dawna istnieje duże grono pasjonatów górskich wędrówek, wspinaczek, rajdów oraz trekkingów po szlakach nie tylko polskich, ale i światowych. Pierwszy klub wspinaczkowy w Lubinie powstał w październiku 1969 roku. Był to Klub Turystyki Kwalifikowanej przy oddziale Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego, dzisiaj – Klub Górski Problem. W roku 1990 uzyskał on status stowarzyszenia z osobowością prawną i stał się niezależny od struktur Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego, w których funkcjonował niemal dwadzieścia lat. Po zmianach prezesem został Jan Dudarowski.

Lubińscy wspinacze zdobywali najwyższe góry świata na wszystkich kontynentach. Z sukcesem brali udział w wyprawach w Andy, Himalaje, góry Kaukaz, Pamiro-Ałaj w Kirgizji, Tienkszan w Chinach, góry Ameryki Południowej i Północnej czy Afryki, ale także w Tatry i Karkonosze. Uczestniczyli w trekkingach po Syberii i Mongolii oraz Izraelu.

Pierwsza wyprawa klubowiczów w Himalaje miała miejsce w 1984 roku (trwała od września do końca października). Lubinianie zdobyli wtedy Chulu West w Nepalu. Uczestnikami byli: Edward Zaczyński – kierownik wyprawy (pierwszy prezes klubu), Tadeusz Zaczyński, Wiesław Augustyn, Jan Augustyn oraz Jerzy Weiss.

Od początku istnienia klub bardzo prędko się rozwija, nieustannie organizuje podróże i wyprawy, imprezy rekreacyjne i trekkingi sportowe, ale nie tylko. Bardzo mocno angażuje się także w działalność edukacyjną zarówno wśród młodzieży, jak i dorosłych, inicjując aktywność fizyczną na terenach górskich, w lasach i w wodzie oraz poznawczą – od kilkunastu lat zapraszając na cykliczne spotkania pn. „Spotkania z ludźmi gór”, które odbywają się w Centrum Kultury „Muza”. Podczas tych spotkań mieszkańcy Lubina i okolic niejednokrotnie mieli okazję poznać prawdziwe sławy polskiego alpinizmu. Wśród nich byli: Anna Czerwińska, Wanda Rutkiewicz, Leszek Cichy, Piotr Morawski, Jacek Teler, Krzysztof Wielicki czy Andrzej Zawada.

Klub Wysokogórski w Lubinie, działający w formie stowarzyszenia kultury fizycznej, utworzony został w 1995 roku z inicjatywy Jana Dudarowskiego, który doświadczenie zdobywał w Klubie Górskim „Problem” przy oddziale Polskiego

Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego, później niezależnym od struktur PTTK. Z zawodu prawnik, z zamiłowania wspinacz wysokogórski, ma za sobą wiele wypraw, również jako organizator i współorganizator. W Alpach zdobył kilkadziesiąt czterotysięcznych szczytów, czternastokrotnie różnymi drogami wszedł na Mont Blanc, uczestniczył w wyprawach w Atlas Wysoki w Afryce Północnej (1999), w Himalaje w rejon masywu Dhaulagiri (1999), w argentyńskie Andy, zdobywając szczyt góry Aconcagua (2001), w góry Kaukaz (wejście na Elbrus, 2001), a także w masyw Tienkszanu, gdzie zdobył Chan Tengri (2002). Samotnie zdobył Pik Lenina w Pamirze (2003). Kierował wyprawą w Tienkszan na Chan Tengri (2004). W tadżydzkim Pamirze zdobył dwa sześciotysięczniki (2006), a w chińskim Pamirze – Muztagh Ata (2007). W wyprawie w argentyńskie Andy wspinał się na Ojos del Salado – najwyższy wulkan świata oraz Monte Pissis, trzeci szczyt masywu (2010).

Jan Dudarowski pełni funkcję dyrektora w prowadzonym przez klub Ośrodku Szkoleń Wysokościowych TechAlpin, w którym również wykłada oraz jest instruktorem.

Lubiński klub zrzesza pasjonatów turystyki wysokogórskiej, którzy od kilkunastu lat organizują wyprawy w najwyższe góry świata. W ramach działalności klubu prowadzone są szkolenia oraz treningi w Karkonoszach, Tatrach i Alpach. Systematycznie klub organizuje w swojej siedzibie – Baszcie Głogowskiej – treningi na ścianie wspinaczkowej oraz na Kielichu. Realizuje także działalność trekkingową i turystykę wysokogórską. Prowadzi również Grupę Ratownictwa Wysokościowego, która przygotowana jest do działań ratowniczych na wysokości i podziemnych w zakresie usuwania skutków katastrof i klęsk żywiołowych.

Klub Wysokogórski Lubin należy do Polskiego Związku Alpinizmu.

Stowarzyszenie Miłośników Gór w Lubinie powstało w 1996 roku. Jego członkowie od początku organizują wiele imprez wspinaczkowych o zasięgu lokalnym, regionalnym i ogólnopolskim. Były to np.: II Zawody Wspinaczkowe na Kielich we wrześniu 1997 roku, które po raz pierwszy miały rangę zawodów Pucharu Polski. Również po raz pierwszy w randze ogólnopolskiej zorganizowano w 2008 roku Mię-

dzynarodowe Zawody Wspinaczkowe Kielich Masters czy jedną z edycji Wspinaczkowego Pucharu Polski, w której zwyciężył Łukasz Świrk, reprezentant Stowarzyszenia Miłośników Gór w Lubinie. Stowarzyszenie było również gospodarzem mistrzostw Polski we wspinaczce sportowej; regularnie, od 2014 roku, organizuje też jedną z ciekawszych imprez w Polsce – Memoriał Iwony Buczek oraz Ogólnopolskie Mistrzostwa Lubina o Puchar Prezydenta Miasta. Kilka edycji zawodów Kielich Masters – wspinaczka na czas – miało charakter międzynarodowy. W mieście stowarzyszenie organizuje także imprezy rekreacyjne dla dzieci i młodzieży szkolnej oraz okolicznościowe z okazji otwarcia sezonu czy Dnia Dziecka.

Najbardziej utalentowanym zawodnikiem stowarzyszenia był wspomniany wyżej Łukasz Świrk, wielokrotny tryumfator zawodów ogólnopolskich, ale i mających rangę światową, jak np. Puchar Świata we Wspinaczce Sportowej w konkurencji na czas we włoskim Val di Daone (2008). Będąc reprezentantem lubińskiego stowarzyszenia, w Pucharze Świata trzykrotnie zajmował 2. miejsce (Val di Daone 2010 i 2011, Xining 2011) oraz raz 3. (Val di Daone 2009). Zajęcie 2. miejsca w Chinach dało mu pierwsze miejsce w klasyfikacji generalnej na świecie.

Stowarzyszenie Miłośników Gór w Lubinie ma pod swoją opieką Kielich. Jest to 34-metrowa wieża, której ściana na wysokości 19 metrów odchyła się w 15 metrowe przewieszenie, tworząc kształt przypominający kielich. Obiekt ma 7 dróg wspinaczkowych o zróżnicowanej trudności, które z pasją pokonują entuzjaści wspinaczki sportowej.

Uczniowski Klub Sportowy Miedziani założony został w 2011 roku przez Damiana Zimę, który pierwsze szlify zdobywał w Stowarzyszeniu Miłośników Gór. W klubie pełni funkcję prezesa oraz instruktora, a wraz z pozostałymi instruktorami prowadzi zajęcia dla dzieci i młodzieży w różnym wieku. Klub szkoli przede wszystkim ze wspinania na wędkę w pionie oraz lekkim przewieszeniu z jedną liną ekspresów. Treningi odbywają się na ścianie znajdującej się w sali przy Szkole Podstawowej nr 14. Ścianka o powierzchni 80 m kw. ma 10,5 m wysokości. Na sześciu stanowiskach wędkowych regularnie trenuje około 40 dzieci. Dla dorosłych organizowane są zajęcia otwarte.

SYLWETKI

1

2

3

4

1. Jacek Bodyk w Velo Club Auxerrois Auxerre, 1989 r.
2. Jacek Bodyk w Lampre Professional Cycling Team, 1992 r.
3. Po wygranej wyścigu 3 Jour Mauges, Francja 1995 r.
4. Na etapie Wyścigu Dookoła Meksyku, 1988 r.

Utytułowany kolarz, reprezentant Polski, olimpijczyk. Zajmował czołowe miejsca zarówno w wyścigach krajowych, jak i międzynarodowych. W swojej kolarskiej karierze zwyciężał ponad 200 razy. W XXIV Letnich Igrzyskach Olimpijskich w Seulu (1988) w wyścigu ze startu wspólnego na dystansie 196,8 km zajął 28. miejsce, a podczas 64. Mistrzostw Świata w Kolarstwie Szosowym w Stuttgarcie (1991) w wyścigu amatorów ze startu wspólnego był 5.

Urodził się 12 czerwca 1966 roku w Polkowicach. Absolwent Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu (2006). Karierę kolarską rozpoczął w październiku 1979 roku. Będąc amatorem, kolejno reprezentował kluby: Górnik Polkowice i Ludowy Klub Sportowy Trasa Zielona Góra. Jako kolarz zawodowy startował z francuskimi drużynami, m.in. z V.C. Auxerre, Aulnat Sayat i Aulnat 63, z włoską 92 Lampre-Colnago-Animex i Mecair-Geras oraz CCC Polsat Polkowice.

W roku 1983 wychowanek Henryka Woźniaka zajął 2. miejsce w Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży w Łodzi oraz powołany został do kadry narodowej juniorów. Przez Okręgowy Związek Kolarski we Wrocławiu w ramach challenge'u szosowców uznany został najlepszym juniorem młodszym.

W roku następnym 1984 w Międzynarodowym Wyścigu Kolarskim Przyjaźni oraz podczas Mistrzostw Makroregionu Dolnego Śląska w kategorii juniorów zdobył srebrne medale. W roku 1985 w punktacji Challenge'u Polskiego Związku Kolarstwa w kategorii junior sklasyfikowano go na 2. miejscu.

Podczas Mistrzostw Polski Orlików w 1987 roku w drużynie oraz w Wyścigu Dookoła Mazowsza w klasyfikacji ogólnej był drugi, natomiast ósmy etap 44. Tour de Pologne zakończył jako pierwszy.

Po zwycięstwie w klasyfikacji indywidualnej podczas XXIII Ogólnopolskiego Wyścigu Kolarskiego Szlakiem Grodów Piastowskich (1988), Ryszard Szurkowski, trener kadry narodowej kolarzy, wybrał Jacka Bodyka jako jednego z ośmiu do reprezentowania Polski w 41. Wyścigu Pokoju. Podczas 45. edycji Tour de Pologne zwyciężył w czwartym etapie. Tego samego roku jako pierwszy i do dzisiaj jedyny kolarz Zagłębia Miedziowego wystąpił na Igrzyskach Olimpijskich. W roku 1989 zajął 1. miejsce w Wyścigu Dookoła Dolnej Saksonii, a rok później w 43. Wyścigu Pokoju wygrał etap z metą w Bielsku-Białej oraz wyścig Dookoła Anglii.

W roku 1991 zajął 1. miejsce w jednym z najtrudniejszych w Polsce etapowych wyścigów kolarskich – XXXI Małopolskim Wyścigu Górskim. W tym samym roku triumfował także w Aulnat.

Przez wiele lat Jacek Bodyk był jednym z czołowych kolarzy w kraju. Rocznie pokonywał 30 tys. km. Karierę sportową zakończył w 2000 roku.

Odznaczony m.in. Złotym Medalem za Wybitne Osiągnięcia Sportowe. Mieszka w Lubinie. Od 1993 roku prowadzi Centrum Rowerowe Polonia – sklep oraz serwis sprzętu kolarskiego J. Bodyk. Należy do elitarnego grona mechaników firmy Mavic, obsługującego największe wyścigi szosowe w Polsce i w Europie (m.in. Tour de Pologne, Tour de France, największe wyścigi w Czechach, Słowacji i na Węgrzech).

Natalia Czerwonka

WIELOKROTNA UCZESTNICZKA MISTRZOSTW ŚWIATA
ORAZ MISTRZOSTW EUROPY. W PUCHARACH ŚWIATA
W WYŚCIGACH DRUŻYNOWYCH DWUKROTNIE ZAJĘŁA
2. MIEJSCE (ERFURT 2009, BERLIN 2014).

Fot. z archiwum prywatnego Natalii Czerwonki

łyżwiarka szybka, uczestniczka XXI Zimowych Igrzysk Olimpijskich w Vancouver (2010), XXII Zimowych Igrzysk Olimpijskich w Soczi (2014) oraz XXIII Zimowych Igrzysk Olimpijskich w Pjongczangu (2018). W Soczi zdobyła srebrny medal w wyścigu drużynowym wraz z Katarzyną Bachledą-Curuś, Luizą Złotkowską i Katarzyną Woźniak.

Polki przegrały wówczas jedynie z Holenderkami – ogólnymi faworytkami. W Vancouver lubinianka była rezerwową w biegu drużynowym kobiet, w którym koleżanki z drużyny zajęły 3. miejsce. Pomimo że nie wystartowała w żadnym biegu, Polski Komitet Olimpijski, przyznając nagrody za medale, uhonorował również Natalię, gdyż, będąc na miejscu, wykazała się gotowością do każdego startu.

Urodziła się 20 października 1988 roku w Lubinie. Absolwentka Liceum Ogólnokształcącego Mistrzostwa Sportowego w Zakopanem oraz Akademii Wychowania Fizycznego im. B. Czecha w Krakowie. Przygodę ze sportem rozpoczęła od lekkoatletyki, jednak w 1997 roku, przechodząc do Szkoły Sportowej nr 7 w Lubinie, zaczęła uprawiać łyżwiarstwo szybkie. Na sukcesy nie trzeba było długo czekać. Już w 2002 r. przywiozła pierwsze medale z Mistrzostw Europy Dzieci Viking Race. Zdobyła mistrzostwo Polski młodziczek (2004) i mistrzostwo Polski juniorek (2005, 2006, 2007). Była rekordzistką Polski w kategorii juniorek na wszystkich dystansach.

Kilkunastokrotna mistrzyni Polski na dystansach: 500 m (2011, 2012, 2014, 2017), 1000 m (2011, 2012, 2017), 1500 m (2011, 2012, 2013, 2017), 3000 m (2011), 5000 m (2012, 2013), w wieloboju sprinterskim (2010, 2013), w wieloboju (2012) i w wyścigu drużynowym (2013) oraz 12-krotna wicemistrzyni Polski, wicemistrzyni Europy w wieloboju na dystansie 3000 m (2012). Dwukrotna medalistka mistrzostw świata w biegu drużynowym – brąz (Heerenveen 2012) i srebro

(Soczi 2013). Dwukrotna medalistka uniwersjad zimowych – brąz w wyścigu drużynowym (Harbin 2009) oraz srebro 1500 m (Trydent 2013). Wielokrotna uczestniczka mistrzostw świata oraz mistrzostw Europy. W Pucharach Świata w wyścigach drużynowych dwukrotnie zajęła 2. miejsce (Erfurt 2009, Berlin 2014).

W sierpniu 2014 roku podczas kolarskiego treningu uległa poważnemu wypadkowi. Jednak dzięki ciężkiej pracy treningowej, którą wykonała po wypadku, udało się jej wrócić do światowej czołówki – już w grudniu 2015 roku podczas zawodów Pucharu Świata w Heerenveen stała na podium z brązowym medalem.

Natalia Czerwonka mieszka w Lubinie. W przerwach pomiędzy zawodami chętnie angażuje się społecznie. Często odwiedza szkoły i przedszkola w regionie, zachęcając dzieci i młodzież do zdrowego trybu życia. Jej celem – poza zdobywaniem kolejnych medali – jest zaszczepienie dzieciom, młodzieży oraz dorosłym zainteresowania sportem poprzez uświadomienie im, że z zajęć i zabaw na łyżwach i rolkach można czerpać przyjemność.

Odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2010) oraz Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (2014).

Bożena Demczenko-Grzelak

PASJĘ DO LATANIA ZASZCZEPIŁ W NIEJ OJCIEC
– ANATOLIUSZ DEMCZENKO. PO RAZ PIERWSZY ZA STEREM
SZYBOWCA USIADŁA JAKO SZESNASTOLATKA W 1971 ROKU,
BY JESZCZE W TYM SAMYM ROKU ZDOBYĆ LICENCJĘ
PILOTA SZYBOWCOWEGO.

Z zawodu stomatolog, z zamiłowania szybowniczka, pilot samolotowy. Mistrzyni Europy kobiet (Marpingen 1995), siedmiokrotna mistrzyni (Zielona Góra 1981, Lubin 1982, Lubin 1983, Leszno 1990, Zielona Góra 1994, Olsztyn 1995, Jelenia Góra 2012) i wicemistrzyni Polski (Leszno 1998) oraz dwukrotna wicemistrzyni Polski (Leszno 1977, 1994).

Rekordzistka kraju w lataniu po trasie trójkątnej (501 km Jantar Standard, 1989) oraz po trasie zamkniętej z trzema punktami zwrotnymi (780 km Jantar 2B, 1998).

Trzykrotnie zwyciężyła w międzynarodowych mistrzostwach szybowcowych (Czechosłowacja 1979, Węgry 1981, Leszno 1989) oraz raz zajęła 2. miejsce (Bułgaria 1983).

Ma na swoim koncie 1557 startów oraz 127 tysięcy przelecianych kilometrów. W powietrzu przebywała łącznie około 3 tysięcy godzin. Przez fachowców zaliczana jest do najlepszych zawodniczek świata.

Posiadaczka Złotej Odznaki Szybowcowej z Trzema Diamentami, ma za sobą także 98 godzin spędzonych pod wodą (w tym na rafach i na wrakach) oraz skoki spadochronowe.

Jako pierwsza kobieta w historii polskiego lotnictwa i piąta na świecie wzięła udział w XXIV Szybowcowych Mistrzostwach Świata w Nowej Zelandii (Omarama 1995). Zmagala się tam nie tylko z wiatrem i męskimi gwiazdami

szybownictwa, ale także z wieloma problemami. Pomimo braku dobrego szybowca, dodatkowo bez kompletnego wyposażenia oraz dostatecznego treningu w wysokich górach Nowej Zelandii – w klasyfikacji końcowej zajęła 33. miejsce na 44. Warto dodać, że w najtrudniejszej, siódmej konkurencji (530 km) zajęła 12. miejsce, wygrywając z ówczesnym mistrzem świata. XXIV Szybowcowe Mistrzostwa Świata uznane zostały – z uwagi na warunki terenowe i pogodowe – za najtrudniejsze ze wszystkich dotychczas rozgrywanych, dlatego start lubińskiej zawodniczki był niemalym sukcesem.

Urodziła się 2 lipca 1954 roku we Wrocławiu. Absolwentka Medycznego Studium Zawodowego we Wrocławiu (1975), za ukończenie którego otrzymała nagrodę dla najlepszego słuchacza Wydziału Techniki Dentystycznej. Dzięki temu została bez egzaminu typowana na Akademię Medyczną we Wrocławiu, którą ukończyła w 1980 roku z wyróżnieniem, otrzymując tytuł Primus Inter Pares nadany przez Rektora Akademii Medycznej. W roku 1988 uzyskała I stopień specjalizacji z zakresu stomatologii ogólnej.

1. Mistrzostwa Polski kobiet, Lubin 1983 r.
2. Mistrzostwa Polski kobiet, Olsztyn 1995 r.
3. Mistrzostwa Europy kobiet, Marpingen 1995 r.
4. Bożena Demczenko-Grzelak w szybowcu Jantar 2B, 1998 r.

Wrocław, 1971 r.

Do Lubina przeprowadziła się w 1980 roku i właśnie z Aeroklubem Zagłębia Miedziowego zdobyła większość medali.

Pasję do latania zaszczylił w niej ojciec – Anatoliusz Demczenko, przedwojenny pilot szybowcowy, członek Armii Krajowej Wilno, jeden z pionierów latania w Aeroklubie Wrocławskim. Po raz pierwszy za sterem szybowca usiadła jako szesnastolatka w 1971 roku, by jeszcze w tym samym roku zdobyć licencję pilota szybowcowego. Po wylataniu zaledwie 50 godzin, wyprzedzając sześciu doświadczonych pilotów, zajęła 12. miejsce w Mistrzostwach Wrocławia. Jednak pierwszym jej sukcesem było zdobycie 1. miejsca w biegu łyżwiarskim o Mistrzostwo Szkół Podstawowych Dzielnicy Psie Pole we Wrocławiu w 1964 roku.

Do Lubina przeprowadziła się w 1980 roku i właśnie z Aeroklubem Zagłębia Miedziowego zdobyła większość medali. Jest najbardziej utytułowaną pilotką lubińskiego aeroklubu. W styczniu 2017 roku ponownie powołana została do szybowcowej kadry narodowej kobiet.

W roku 1992 otrzymała legitymację Mistrza Sportu (nr 656). Za wybitny wkład w rozwój szybownictwa polskiego w 1994 roku uhonorowana została Medalem im. Czesława Tańskiego, a w 1995 roku z rąk Marszałka Sejmu otrzymała Złoty Medal za Wybitne Osiągnięcia Sportowe.

Bożena Demczenko-Grzelak w 1986 roku zdobyła również licencję pilota samolotowego turystycznego. Trzykrotnie przerywała karierę sportową, by po latach wracać do latania i osiągać sukcesy.

Od roku 1987 prowadzi prywatną praktykę stomatologiczną. Ma troje dzieci: Sabinę (ur. 1984), Piotra (ur. 1986) i Jana (ur. 1992).

Bożena Demczenko-Grzelak w szybowcu Czapla, Wrocław 1971 r.

Bożena Demczenko-Grzelak na najwyższym podium

Waldemar Dolecki

ZAWODNICY LUBIŃSKIEGO KKS W PROWADZENI PRZEZ
WALDEMARA DOLECKIEGO OD WIELU LAT ODNOSZĄ SUKCESY
ZARÓWNO NA ARENACH KRAJOWYCH,
JAK I MIĘDZYNARODOWYCH.

Międzynarodowy Turniej Masters Mazovia Cup, Ciechanów 2015 r., Waldemar Dolecki sekunduje podczas walki Michałowi Łuszczewskiemu, fot. Gawel Szczęsny

1. Mistrzostwa Juniorów i Seniorów, Hiszpania 2001 r., od lewej: Waldemar Dolecki i Łukasz Murawiecki
2. Mistrzostwa Europy Juniorów, Riccione 2014 r., przed walkami indywidualnymi Waldemar Dolecki z Pauliną Dzieńkowską, juniorką z Lubelszczyzny, fot. Gawel Szczesny
3. Mistrzostwa Seniorów, Tampere, Finlandia 2004 r., Najlepsza Drużyna Mistrzostw, od lewej pierwszy Waldemar Dolecki, czwarty Grzegorz Jęzak
4. Otwarte Mistrzostwa Niemiec, Dortmund 2000 r., od lewej stoją: Grzegorz Jęzak, Łukasz Chyra, Łukasz Murawiecki, Waldemar Dolecki, Łukasz Stawarz, Paweł Latus, Tomasz Pilarz; od lewej: Katarzyna Żołędzewska-Jęzak, Elżbieta Gromek

2

4

3

Trener lubińskiego Klubu Koreańskiej Sztuki Walki Taekwon-do (KKS) oraz kadry narodowej kobiet, członek zarządu Polskiego Związku Taekwon-do w kadencji 2015–2019. To, że Polska należy obecnie do światowych potęg w taekwon-do jest w dużym stopniu zasługą trenera Waldemara Doleckiego.

Urodził się 21 września 1960 roku. Jest absolwentem Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Wrocławskiego w zakresie pedagogiki opiekuńczo-wychowawczej oraz Podyplomowego Studium Warszawskiej Akademii Wychowania Fizycznego (filia Biała Podlaska), gdzie zdobył licencję trenerską II klasy taekwon-do. Tę dyscyplinę sportu Waldemar Dolecki uprawia od 1985 roku. Pierwsze kroki w sztukach walki zaczął jednak stawiać trzy lata wcześniej w karate, I stopień mistrzowski zdobył w 1993 roku, II dan w 1995, III dan w 1996, a IV dan uzyskał w 1999 roku z rąk generała Choy Hog Hi.

Zawodnicy lubińskiego KKS prowadzeni przez Waldemara Doleckiego od wielu lat odnoszą sukcesy zarówno na arenach krajowych, jak i międzynarodowych. Łącznie 15 jego wychowanków reprezentowało nasz kraj i broniło barw Polski.

Bogaty dorobek lubińskiego trenera został doceniony i w uznaniu sukcesów, jakie odnosił w pracy trenerskiej, w październiku 1995 roku włączono go do sztabu szkoleniowego przygotowującego kadrę narodową mężczyzn do mistrzostw świata i Europy w taekwon-do (do listopada 2005), a od grudnia 2005 roku do prowadzenia reprezentacji kobiet.

Sukcesy lubińskiego szkoleniowca w pracy trenerskiej z reprezentacją Polski:

- Cztery złote medale mistrzostw świata seniorów w walkach drużynowych mężczyzn – Argentyna 1999, Włochy 2001, Polska 2003, Niemcy 2005.
- Siedem złotych medali mistrzostw Europy seniorów w walkach drużynowych mężczyzn – Włochy 1996, 1999, Szkocja 2000, Hiszpania 2001, Czechy 2002, Chorwacja 2003, Włochy 2005.
- Dwa złote medale mistrzostw świata seniorek w walkach drużynowych kobiet – Kanada 2007, Argentyna 2009.
- Trzy złote medale mistrzostw Europy seniorek w walkach drużynowych kobiet – Rumunia 2006, Słowacja 2007, Polska 2008.
- Trzy złote medale mistrzostw świata juniorów w walkach drużynowych chłopców – Czechy 1996, Korea Północna 2000, Włochy 2004.
- Trzy złote medale mistrzostw świata juniorów w walkach drużynowych chłopców – Polska 1997, Włochy 1999, 2005.
- Złoty medal mistrzostw świata juniorek w walkach drużynowych dziewcząt – Kanada 2007.
- Cztery złote medale mistrzostw Europy juniorek w walkach drużynowych dziewcząt – Rumunia 2006, Słowacja 2007, Polska 2008, Szwecja 2010.
- Tytuły najlepszej drużyny męskiej – mistrzostwa świata 2003; mistrzostwa Europy 1997, 1999, 2000, 2001, 2003, 2004, 2005.
- Tytuły najlepszej drużyny żeńskiej – mistrzostwa świata 2007, 2009; mistrzostwa Europy 2006, 2007, 2008, 2009, 2010.

Bogdan Grygorowicz

OD KILKU LAT PROWADZI ZAJĘCIA W RAMACH UNIWERSYTETU SENIORALNEGO. SVOJĄ ENERGIA I PASJĄ DO SPORTU NIEUSTANNIE ZARAŻA INNYCH ORAZ SŁUŻY POMOCĄ MIESZKAŃCOM LUBINA.

Bogdan Grygorowicz w swoim mieszkaniu (w prywatnej siłowni), Lubin 2018 r., fot. Magdalena Chabasińska

1. Bogdan Grygorowicz w swoim mieszkaniu (w prywatnej siłowni), Lubin 2018 r., fot. Magdalena Chabasińska
2 – 4. Fotografie z prywatnego albumu Bogdana Grygorowicza, Lubin 2018 r., fot. Magdalena Chabasińska

Lekkoatleta, kolarz, narciarz biegowy, zawodnik nordic walking. W każdej z dyscyplin osiągał szczyty i stawał na podium, najczęściej na najwyższym stopniu. Jego sportowa kariera nieprzerwanie trwa od 1965 roku, kiedy to w wieku 16 lat zwyciężył w I Mistrzostwach Polski Szkół Średnich i Zawodowych w biegach przełajowych. Przez ostatnie lata uprawia nordic walking.

Jest trzykrotnym mistrzem świata (2010, 2011, 2013), brązowym medalistą mistrzostw Europy (2015, 2016), czterokrotnym zdobywcą Pucharu Świata, czternastokrotnym mistrzem Polski. Zdobył ponad osiemset medali i niezliczoną liczbę pucharów. Od wódatrzy wielu miast dolnośląskich otrzymał sporo listów pochwalnych i gratulacyjnych za rozstawianie regionu na sportowej arenie.

Stojąc na podium, cieszy się z każdego zwycięstwa, jednak nie trofeum jest dla niego najważniejsze, a zrealizowany cel, jakim jest przede wszystkim ukończenie zawodów oraz dobrze wykonany program treningowy, który sam sobie ustala.

Urodził się 8 lutego 1949 roku w Wałbrzychu. Po swoim pierwszym sukcesie w rodzinnym mieście sportowo rozwijał się przez kilka lat pod skrzydłami Górnika Wałbrzych. Lekką atletykę wyczynowo uprawiał 9 lat, startując także – jako średniodystansowiec – na 400 i 800 m. Do Lubina przyjechał w 1972 roku. Trenował nadal, ale już jako amator. Do lekkoatletycznej sekcji Zagłębia Lubin wprowadził go Kazimierz Pawlik. Krótko jednak reprezentował ten klub, bowiem na niemal 20 lat opuścił kraj. Po zakończeniu kariery zawodniczej wziął jeszcze udział w czterech maratonach (dwóch w Polsce oraz dwóch w Austrii).

Będąc za granicą, zainteresował się jazdą rowerem górskim i od 1992 roku regularnie zaczął brać udział w wyścigach, także w Polsce. Podczas Mistrzostw Polski w Maratonie MTB pięciokrotnie przekraczał metę jako pierwszy.

Następną dyscypliną, którą się zajął, były narty biegowe. Przez piętnaście lat latem doskonalił jazdę rowerem górskim, a zimą uprawiał narciarstwo biegowe, po którym naturalnie przeszedł do nordic walking. W roku 2006 zwyciężył w I Mistrzostwach Dolnej Austrii.

Od roku 2013 trenuje w Polkowicach, wcześniej wraz z innymi entuzjastami nordic walking, mistrzami świata oraz wielokrotnymi mistrzami Polski, m.in. Renatą Jędrasiak, Jolantą Kurzawską, Piotrem Siwakiem, Lucyną Stępień oraz Anną Zaczynską startował, reprezentując Stowarzyszenie Dex Lubin (2003–2008).

Bogdan Grygorowicz posiada uprawnienia instruktora nordic walking Polskiej Federacji Nordic Walking (2009), sędziego (2011) oraz trenerskie (2014). Jako trener czterokrotnie doprowadził swoją drużynę do zdobycia pucharów Polski. Od kilku lat w styczniu w austriackich Alpach prowadzi kondycyjne obozy sportowe dla Polonii.

W roku 2008 otrzymał puchar Sportowca Roku od Zarządu Lubinńskiego Klubu Rowerowego „BIKER”. W roku 2016 w ocenie Polskiej Federacji Nordic Walking został Osobowością Roku, rok później podczas uroczystej gali z okazji 70. rocznicy powstania Zagłębia Lubin otrzymał tytuł Sportowca z Pasją, a w 2018 roku wraz z żoną Teresą zostali Najlepszą Parą Nordic Walking biorącą udział we wszystkich zawodach nordic walking. Teresa Grygorowicz w 2018 roku na 18 startów tylko dwa razy była druga, pozostałych 16 rywalizacji zakończyła na 1. miejscu.

Bogdan Grygorowicz trenuje pięć razy w tygodniu, zarówno w terenie, jak i w domu, w prywatnej siłowni według opracowanego przez siebie planu. Jest niezwykle aktywny. Od kilku lat prowadzi zajęcia w ramach Uniwersytetu Senioralnego. Swoją energią i pasją do sportu nieustannie zaraża innych oraz służy pomocą mieszkańcom Lubina, którzy również uzyskują bardzo dobre wyniki podczas zawodów nordic walking.

Romuald Kujawa

NAJLEPSZYM OKRESEM W CAŁEJ PIŁKARSKIEJ KARIERZE ROMUALDA KUJAWY BYŁY LATA SPĘDZONE W ZAGŁĘBIU LUBIN. ZA SEZON 1989/1990 OD REDAKCJI KATOWICKIEGO „SPORTU” OTRZYMAŁ ZŁOTE BUTY JAKO NIEKWESTIONOWANY ZWYCIĘZCA RANKINGU NA NAJLEPSZEGO PIŁKARZA EKSTRAKLASY.

Romuald Kujawa

NAJLEPSZYM OKRESEM W CAŁEJ PIŁKARSKIEJ KARIERZE ROMUALDA KUJAWY BYŁY LATA SPĘDZONE W ZAGŁĘBIU LUBIN. ZA SEZON 1989/1990 OD REDAKCJI KATOWICKIEGO „SPORTU” OTRZYMAŁ ZŁOTE BUTY JAKO NIEKWESTIONOWANY ZWYCIĘZCA RANKINGU NA NAJLEPSZEGO PIŁKARZA EKSTRAKLASY.

[illegible]

DOSZŁO
W... „Z

Doprawdy nie zdarzyło się
w 34-letniej historii ran-
"ZŁOTE BUTY" pro-
redakcji
wyścigu

dek do orz

uho s'i

wa sera

awa a signé mardi
liant à la Berrichonne
crue de choix : il
ais de la saison 89

GNON
nu les
de son
ne. Il n'a
oiseau
e, mais il
u le plus
e signa-
Kujawa,
te saison
club qui a
es Italiens
roupe de
...
capitaline
ra à Châ-
pour y être
es et à ses
avant de

gne, son arrivée défini-
étant fixée au 29 juin.

La Berrichonne a as-
ment réussi une superbe
ration en faisant signer
beau bébé de 1,85 m
80 kg, auteur de onze bu-
ont certainement permis
bin de décrocher le titre
nal 90-91.

Le nouvel arrivant es-
et père de deux fillettes
et Katatharina. Il é-
contact avec de très no-
clubs, mais la venue
chim Marx à la tête de
chonne a certainement
d'un poids certain sur
d'un d'opter pour le

edł do władzy Złotych butach"

pozycji apasznika. Szybko stał się najsukcesywniejszym zawodnikiem drużyny, bywały mecze, że zdobywał i po kilka bramek.

Kiedy w sezonie 1980/81 Irbiniński Zagłębie występowało w III lidze, obowiązywał przepis, że na tym szczeblu rozgrywkowym przez 45 minut musi grać jeden junior.

Wówczas trenerem był Stanisław Świerk — wspomina Roman Ławara. — To on przeciwnym razie generałowi zielonych garniturów, który dokonywał selekcji, wespółpracował z trenerem, wespółpracował z trenerem, wespółpracował z trenerem...

ro-sai-leur

avancé
son re-
les ser-
lul reste
er un ar-
milieu et
ants. La si-
cancer en-
les tout
l'annonce
de deux
qui pour-
asseur. Des
ont pas de
appris hier
commission
a champion-
nu la Berli-
coupe sud. En
es venues de
ocurg. Valen-
duhouse...
o MASCLÉ.

Romuald Kujawa, a signé professionnel le liant à la Berrichonne professionnelle. Une recrue de choix : il a été joueur polonais de la saison 89-90.

PATRICK TROTIGNON n'est pas revenu les mains vides de son voyage éclair en Pologne. Il n'a certes pas ramené l'oiseau rare dans ses bagages, mais il a tout de même obtenu le plus important : une belle signature, celle de Romuald Kujawa, libéro qui évoluait cette saison au Zagłębie Lubin, club qui a notamment affronté les Italiens de Bologne en Coupe de l'U.E.F.A. à l'automne...

Kajawa, libéro et capitaine de sa formation sera à Châteauroux ce samedi pour y être présenté à la presse et à ses collègues avant de rejoindre la Berrichonne, son arrivée définitive étant fixée au 29 juin.

La Berrichonne a assurément réussi une superbe opération en faisant signer ce beau bébé de 1,85 m pour 80 kg, auteur de onze buts qui certainement permis à Lubin de décrocher le titre national 90-91.

Le nouvel arrivant est marié et père de deux fillettes, Anita et Katarzyna. Il était en contact avec de très nombreux clubs, mais la venue de Joachim Marx à la tête de la Berrichonne a certainement pesé d'un poids certain sur sa décision d'opter pour le club cas-

pour une
élu meilleur

Groupe B

La Berrichonne a avancé un grand pas dans son retour en s'offrant les services du Polonais. Il lui reste maintenant à trouver un milieu et un latéral droit, un milieu et un latéral gauche, et trois attaquants. La sélection devrait se décanter tout d'abord un peu plus dans les prochains jours avec l'annonce de la signature de deux joueurs parisiens qui pourraient être Lah et Vasseur. Des efforts qui ne seront pas de trop puisque l'on a appris hier après-midi que la commission d'organisation des championnats avait maintenu la Berrichonne dans le groupe sud. En conséquence pour les venues de Bordeaux, Strasbourg, Valenciennes, Bastia, Mulhouse...

Bruno MASCLÉ.

Romuald Kujawa odbierający puchar po trzysetnym meczu Zagłębia Lubin, Lubin, fot. Jerzy Kosiński
Romuald Kujawa przed meczem towarzyskim reprezentacji Polski z Finlandią, Warszawa 1991 r.

Wieloletni piłkarz Zagłębia Lubin, kapitan drużyny, początkowo grający jako napastnik, później pomocnik, wreszcie obrońca. Zdobywca wicemistrzostwa (1989/1990) oraz mistrzostwa Polski (1990/1991), reprezentant Polski w towarzyskim meczu z Finlandią rozegranym 13 marca 1991 roku na Stadionie Wojska Polskiego w Warszawie.

Wychowanek Zagłębia Lubin. Przez niemal całą swoją karierę piłkarską reprezentował przede wszystkim kluby z Dolnego Śląska: Zagłębie Lubin (1983/1984 jesień, 1985/1986, 1986/1987, 1987/1988, 1988/1989, 1989/1990, 1990/1991), Śląsk Wrocław (1983/1984 wiosna, 1984/1985, 1985/1986 jesień, 1994/1995, 1995/1996, 1997/1998), Miedź Legnica (1998/1999, 1999/2000, 2000/2001), Odra Chobienia (2003/2007, 2004/2005 jesień, 2005/2006 wiosna, 2006/2007). Wyjątek stanowiły sezony, gdy grał w Pogoni Szczecin (1996/1997), oraz gdy przebywał we Francji, grając w klubach: La Berrichonne de Châteauroux (1991/1992, 1992/1993) i AS Angoulême Charente (1993/1994).

Najlepszym okresem w całej piłkarskiej karierze Romualda Kujawy były lata spędzone w Zagłębiu Lubin. Za sezon 1989/1990 od redakcji katowickiego „Sportu” otrzymał Złote Buty jako niekwestionowany zwycięzca rankingu na najlepszego piłkarza ekstraklasy. Natomiast podczas uroczystej gali z okazji 70. rocznicy powstania Zagłębia Lubin (2017) głosami kibiców ogłoszony został najlepszym piłkarzem w historii lubińskiego klubu.

Urodził się 17 stycznia 1962 roku w Sulechowie. Do Lubina przyjechał w 1970 roku i już jako ośmioletek rozpoczął treningi. W Zagłębiu Lubin przeszedł wszystkie szczeble szkolenia, a będąc w III lidze, grał jako junior w drużynie seniorów. Dość szybko opuścił jednak „Miedziowych” (1984). Odbывая obowiązkową służbę wojskową, jako napastnik rozpoczął grę w Śląsku Wrocław, z którym wystąpił w 29 spotkaniach ligowych. Dopiero po odbyciu służby, w momencie gdy piłkarze lubińskiego klubu awansowali do ekstraklasy, wrócił do Zagłębia. I wrócił już nie jako napastnik, ale pomocnik, raz środkowy, a raz boczny. W ekstraklasie miał wiele dobrych sezonów, w których rozegrał ponad 200 meczów oraz strzelił ponad 30 bramek.

W ostatnich latach trenował III- i IV-ligowe drużyny. Ostatnio IV-ligowy Bolesławiecki Klub Sportowy Bobrzanie Bolesławiec.

Obecnie mieszka i pracuje w Lubinie. Był miejskim radnym kadencji 2014–2018 oraz działaczem sportowym. Pracuje w Regionalnym Centrum Sportowym jako specjalista ds. organizacji imprez sportowych.

Ireneusz Kuraś

JAKO SIŁACZ ZADEBIUTOWAŁ W 1999 ROKU
NA ZAWODACH W KIELCACH, PODCZAS KTÓRYCH
WYWALCZYŁ SREBRO.

Fot. – materiały własne, https://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Ireneusz_Kuraś

1

2

1 – 4. Fot. – materiały własne,
https://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Ireneusz_Kuraś

3

4

Kulturysta, strongman, mistrz Europy (2007) i wicemistrz świata (2001). Właściciel największych bicepsów w kraju, w budowaniu masy mięśniowej swojego ciała jest bezkonkurencyjny. Z wykształcenia technolog montażu w budownictwie, z zamiłowania pasjonat sportu, zwłaszcza siłowego. Znany pod pseudonimem Gryzzli.

Urodził się 20 czerwca 1973 roku w Lubinie. Jako trzynastolatek z zapalem trenował kolarstwo szosowe. Po czterech latach zainteresował się kulturystyką. Predyspozycje do sportów siłowych oraz ciężka praca doprowadziły go do zwycięstwa podczas Mistrzostw Polski Juniorów w Trójboju Siłowym w kategorii +125 kg (1993), natomiast pierwszy znaczący sukces w kulturystyce odniósł w 1995 roku. W wieku 24 lat startował w zawodach o Mistrzostwo Polski Zachodniej w Kulturystyce i je wygrał. Wywalczył złoto w swojej kategorii oraz w kategorii open. Otrzymał także nagrodę za najlepszy brzuch zawodów. Rok później zajął 1. miejsce w zawodach „Odkrycie roku w kulturystyce” (1996). W treningach pomagał mu Janusz Woch, trzykrotny mistrz Polski i wicemistrz Europy. Na siłowni poznał także mistrza świata w kulturystyce – Mirosława Daszkiewicza. Uczył się zatem od najlepszych, jednak w 1999 roku zrobił zwrot i rozpoczął karierę strongmana.

Jako siłacz zadebiutował w 1999 roku na zawodach w Kielcach, podczas których wywalczył srebro. W Mistrzostwach Polski Strongman w Sopocie (2000) zajął 4. miejsce. W następnym roku zdobył złoty medal podczas IV edycji Pucharu Polski Warka Strongman, 6. miejsce w Grand Prix Polski Strongman oraz srebro w Drużynowych Mistrzostwach Świata Par Strongman wraz z Jarosławem Dymkiem.

W roku 2002 wywalczył brąz w Pucharze Polski Strongman, 4. miejsce w Zimowym Pucharze Świata Strongman i wicemistrzostwo Polski Strongman. Kolejny, 2003, rok nie należał do udanych. Co prawda Ireneusz Kuraś zwyciężył w zawodach Polska Kontra Reszta Świata, ale doznał kontuzji, w wyniku której został wykluczony ze startów do 2005 roku. Po dojściu do zdrowia zajął 2. miejsce w Zawodach Północ-Południe.

Po zdobyciu mistrzostwa Europy Centralnej Strongman w Parach z Tyberiuszem Kowalczykiem (2007) jeszcze przez jakiś czas regularnie brał udział w zawodach zarówno krajowych, jak i międzynarodowych. Obecnie często uczestniczy w pokazach siłaczy, chętnie zapraszany jest także do grona jurorów.

Mieszka w Lubinie. Pracuje jako instruktor, pomagając innym w rzeźbieniu ciała oraz w poprawie kondycji.

Janusz Zarenkiewicz

PRZYGODĘ Z BOKSEM ROZPOCZĄŁ W STYCZNIU 1976 ROKU
W POGONI PRUDNIK (1976–1978), Z KTÓRĄ PODCZAS
V OGÓLNOPOLSKIEJ SPARTAKIADY MŁODZIEŻOWEJ ZDOBYŁ
MISTRZOSTWO POLSKI W WADZE CIĘŻKIEJ (1977).

HALA SPORTOWA
IMIENIA
OLIMPIJCZYKÓW
POLSKICH

ŁOMŻA 14.05.2000r.
POLSKI KOMITET OLIMPIJSKI
ŁOMŻYNSKI KOMITET OLIMPIJSKI
SPOŁECZENSTWO MIASTA ŁOMŻY

Janusz Zarenkiewicz, Łomża 2000 r., fot. Zbigniew Siwak

1

2

3

Pięściarz wagi ciężkiej i superciężkiej, brązowy medalista XXIV Letnich Igrzysk Olimpijskich w Seulu (1988) i Mistrzostw Europy w Budapeszcie (1985). W Budapeszcie wygrał 5:0 w ćwierćfinale z Baggio Chanesse, ale nie został dopuszczony do rywalizacji w półfinale z Wieczysławem Jakowlewem z uwagi na odniesioną kontuzję, podobnie jak trzy lata później w Seulu. Najpierw pokonał Harolda Arroyo z Porto Rico, a w ćwierćfinałach wygrał 3:2 z Andreasem Schniedersem z RFN. Niestety, to ciężko wywalczone zwycięstwo, zostało okupione kontuzją. Janusz Zarenkiewicz przegrał walkowerem, niedopuszczony przez lekarza nie stanął do walki z Kanadyjczykiem Lennoxem Lewisem, późniejszą sławą boksu, mistrzem świata wagi ciężkiej.

Najbardziej utytułowany lubiński bokser urodził się 3 sierpnia 1959 roku w Głucholazach. Ukończył Technikum Budowlane w Nysie. Jako nastolatek grał w piłkę nożną w B-klasowej drużynie Korona Nowy Las w niewielkiej miejscowości położonej między Prudnikiem a Nysą. Przygodę z boksem rozpoczął w styczniu 1976 roku w Pogoni Prudnik (1976–1978), z którą podczas V Ogólnopolskiej Spartakiady Młodzieżowej zdobył mistrzostwo Polski w wadze ciężkiej (1977). Kolejne lata trenował w klubie Moto-Jelcz Oława (1978–1983). W roku 1979 wywalczył tytuł młodzieżowego mistrza Polski w kategorii superciężkiej, a w grudniu 1983 roku za sprawą Mieczysława Massiera znalazł się w Zagłębiu Lubin.

Pięciokrotnie zdobywał mistrzostwo Polski w wadze superciężkiej – 1981, 1982 (Moto Jelcz), 1986, 1987, 1989 (Zagłębie Lubin); raz wicemistrzostwo Polski (1985); trzykrotnie zostawał mistrzem Dolnego Śląska. Wcześniej mistrzostwo zdobywał jako junior. Kilkunastokrotnie reprezentował Polskę w meczach międzypaństwowych. Zdobyl tytuł mistrza Danii w turnieju międzynarodowym (1984) oraz wicemistrza Francji (1988). Jednym z większych sukcesów Janusza Zarenkiewicza było zwycięstwo w międzynarodowym turnieju w Hemsbach (1987), podczas którego pokonał dwóch zawodników ze ZSRR: Wieczysława Jakowlewa 3:2 i w finale Aleksandra Mirosznichenkę.

Podczas kariery sportowej Janusz Zarenkiewicz stoczył łącznie 207 walk (168 zwycięstw, 3 remisy i 36 porażek), a po jej zakończeniu, obok pracy zawodowej, został działaczem społecznym, radnym, a także prezesem założonego w 1994 roku Miejskiego Klubu Bokserskiego Górnik Lubin. Po rozwiązaniu sekcji pięściarskiej w Lubinie rozpoczął pracę w kopalni miedzi „Rudna”. Utytułowany pięściarz ma więcej talentów. Jako jeden z pierwszych tenorów od lat śpiewa w Górnicy Chórze Męskim.

W roku 2003 Janusz Zarenkiewicz został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, a w 2014 roku przyznano mu tytuł Honorowego Obywatela Lubina. Obecnie mieszkaniec Krzeczyna Wielkiego, działacz sportowy, radny kadencji 2014–2018 gminy wiejskiej Lubin. Wcześniej radny gminy Lubin kadencji 1994–2002 oraz 2006–2010. Szczęśliwy mąż, ojciec dwóch synów, dziadek trójki wnuków.

1. Janusz Zarenkiewicz, Seul 1988 r.

2. Janusz Zarenkiewicz podczas meczu Polska – USA, Chicago 1989 r.

3. Janusz Zarenkiewicz, Seul 1988 r.

Katarzyna Żołędzewska-Jężak

PRZEZ LATA ZDOBYWAŁA MEDALE NA MATACH CAŁEGO
ŚWIATA W TRZECH KONKURENCJACH: WALKACH, UKŁADACH
I TECHNIKACH SPECJALNYCH.

Zgrupowanie w COS Spała przed Mistrzostwami Świata w Dublinie w 2017 r.

1

3

5

2

4

Zawodniczka taekwon-do, trenerka, multimedalistka mistrzostw juniorów i seniorów Polski, Europy i świata. Przez krajowych i zagranicznych trenerów uważana za jedną z zawodniczek najlepiej operujących technikami nożnymi na świecie.

Urodziła się 23 grudnia 1977 roku w Lubinie. Absolwentka IV Liceum Ogólnokształcącego w Lubinie (1996) oraz Akademii Wychowania Fizycznego im. J. Piłsudskiego w Warszawie (2003). Ukończyła kursy instruktora narciarstwa, nordic walking, taekwon-do ITF oraz taekwon-do kids. Posiada również uprawnienia międzynarodowego sędziego w taekwon-do ITF (International Taekwon-do Federation).

Wychowanka Waldemara Doleckiego, treningi taekwon-do rozpoczęła w 1984 roku, będąc w trzeciej klasie szkoły podstawowej. Po ośmiu latach, w 1992 roku, powołana została do kadry narodowej juniorów i jeszcze w tym samym roku podczas II Mistrzostw Europy Juniorów we włoskim mieście Terracina wywalczyła tytuł Najlepszej Zawodniczki Mistrzostw, zdobywając złoty (układy) i srebrny medal (walki do 53 kg).

Przez lata zdobywała medale na matach całego świata w trzech konkurencjach: walkach, układach i technikach specjalnych. W swojej karierze wywalczyła 19 medali mistrzostw świata juniorów i seniorów (5 w konkurencjach indywidualnych, 14 w drużynowych) oraz 37 medali mistrzostw Europy (12 indywidualnie, 25 w drużynie). Jest także wielokrotną medalistką mistrzostw Polski.

W roku 2003, po starcie w XIII Mistrzostwach Świata Seniorów w Taekwon-do w Warszawie, przerwała karierę, by zająć się wychowaniem dzieci – Katarzyna Żołędzewska-Jęzak jest mamą 13-letniej Kai i 10-letniego Igora. Po 14-letniej przerwie, 11 grudnia 2016 roku, uzyskała tytuł mistrzowski IV dan i wróciła do startów, nadal godnie reprezentując nasz kraj. Podczas VIII Pucharu Europy w Lublinie (8–11.06.2017), poza zdobyciem złotego medalu i tytułu mistrzowskiego w walkach seniorów w wadze do 50 kg, otrzymała powołanie jako sędzieja na XX Mistrzostwa Świata Juniorów i Seniorów w Dublinie (9–16.10. 2017).

Odnaczona przez Ministra Sportu za wybitne osiągnięcia sportowe w latach 1992–1996.

Katarzyna Żołędzewska-Jęzak mieszka, pracuje i trenuje w Lubinie. Na co dzień prowadzi Fundację „Moc Sportu” oraz zajęcia taekwon-do kids.

1. Mecz Polska – Szwecja, Wałbrzych 1997 r., Katarzyna Żołędzewska-Jęzak, Waldemar Dolecki
2. Egzamin Katarzyny Żołędzewska-Jęzak na stopień IV dan, Lublin 2016 r.
3. Obóz Sportowy KKS W Lubin, Nowy Śliwin k. Rewala 1996 r., w szpagacie Katarzyna Żołędzewska-Jęzak
4. Egzamin Katarzyny Żołędzewska-Jęzak na stopień IV dan, Lublin 2016 r.
5. Pokazy najmłodszej grupy szkoleniowej KIDS 4 – 5 lat, prowadzi Katarzyna Żołędzewska-Jęzak, Lubin 2017 r., fot. Waldemar Dolecki

WYDARZENIA

EUROPEJSKIE PUCHARY

19 września 1990 roku
Zagłębie Lubin – FC Bologna 0:1 (0:0)

W europejskich pucharach Zagłębie Lubin zadebiutowało 19 września 1990 roku. Do Lubina przyjechała wówczas włoska drużyna FC Bologna, z którą Zagłębie zagrało w Pucharze UEFA. Mecz był wyrównany, jednak Włosi okazali się skuteczniejsi. W 78. min Massimo Bonini strzelił zwycięskiego gola. Ówczesnym trenerem Zagłębia był Stanisław Świerk. Mecz obejrzało 17 tysięcy widzów.

3 października 1990 roku
FC Bologna – Zagłębie Lubin 1:0 (0:0)

W rewanżowym meczu na wyjeździe (25 tysięcy widzów) Zagłębie Lubin ponownie przegrało z FC Bologna. W drugiej minucie doliczonego czasu gry bramkę zdobył Pierluigi Di Gia. Po drugiej porażce z Bolonią Zagłębie zostało wyeliminowane w I rundzie Pucharu UEFA. Pomimo niekorzystnych wyników obu meczów, rozgrywki te przeszły do historii i dały początek wielu pucharowym spotkaniom w Lubinie.

18 września 1991 roku
Brøndby Kopenhaga – Zagłębie Lubin 3:0 (0:0)

W roku 1991 po raz drugi Zagłębie Lubin zakwalifikowało się do rozgrywek pucharowych. W I rundzie Pucharu Mistrzów (dzisiejsza Liga Mistrzów) lepszy od Zagłębia okazał się mistrz Danii – Brøndby Kopenhaga. W Kopenhadze bramki strzelili: Uche Okechukwu (61. min), Kim Christofte (53. min, karny) i Ronnie Ekelund (58. min). Mecz obejrzało 20 tysięcy widzów.

2 października 1991 roku
Zagłębie Lubin – Brøndby Kopenhaga 2:1 (0:1)

W rewanżowym spotkaniu, które odbyło się na lubińskim stadionie, w 28. min meczu Kim Vilfort oddał, wydawałoby się, zwycięskiego gola. Późniejsze celne strzały Piotra Czachowskiego (60. min) oraz Lesława Grecha (72. min) spowodowały, że lubinianie wygrali. Jednak strata z pierwszego spotkania okazała się nie do odrobienia i podopieczni Mariana Putyry odpadli z dalszej rywalizacji. Rewanż obejrzało 12 tysięcy widzów.

8 sierpnia 1995 roku
Zagłębie Lubin – Shirak Gyumri 0:0

W sezonie 1995/1996 w I rundzie Pucharu UEFA Zagłębie Lubin zagrało na własnym boisku z armeńską drużyną Shirak Gyumri. Dnia 8 sierpnia 1995 roku spotkanie obu drużyn zakończyło się bezbramkowym remisem.

22 sierpnia 1995 roku
Shirak Gyumri – Zagłębie Lubin 0:1 (0:1)

Dnia 22 sierpnia 1995 roku Zagłębie Lubin wygrało rewanżowy, wyjazdowy mecz w Armenii. Piłkarze grali na stadionie w Erywaniu, ponieważ obiekt w Gyumri nie spełniał norm UEFA. Zwycięską bramkę strzelił Stefan Machaj (23. min). Drużyna Zagłębia Lubin prowadzona wówczas przez Wiesława Wojnę zapewniła sobie awans i przeszła do kolejnej rundy rozgrywek.

12 września 1995 roku
AC Milan – Zagłębie Lubin 4:0 (1:0)

Spotkanie z Włochami na słynnym San Siro w Mediolanie zakończyło się zwycięstwem gospodarzy. Już w 11. min bramkę strzelił Dejan Savičević. Następne gole po przerwie zdobyli: Stefan Machaj (47. min, samobójcza), George Weah (68. min) oraz Zvonimir Boban (73. min).

26 września 1995 roku
Zagłębie Lubin – AC Milan 1:4 (0:0)

W rewanżowym meczu z Milanem na Stadionie im. 40-lecia Powrotu Ziemi Zachodnich i Północnych do Macierzy w Lubinie, lubinianie ponownie ponieśli porażkę. Zwycięskie strzały oddali: Stefano Eranio (51. min), Marco Simone (63. min) i Zvominir Boban (86. i 90. min). Jedyny trafny strzał dla Zagłębia to bramka Jarosława Krzyżanowskiego (73. min). Mecz na lubińskim stadionie obejrzało 15 tysięcy kibiców.

- 1. Zagłębie Lubin – Partizan Belgrad, 2016 r., fot. Tomasz Folta
- 2. Zagłębie Lubin – Partizan Belgrad, 2016 r., fot. Tomasz Folta
- 3. Zagłębie Lubin – Partizan Belgrad, 2016 r., fot. Tomasz Folta
- 4. Zagłębie Lubin – Steaua Bukareszt, 2007 r., fot. Tomasz Folta

13 lipca 2006 roku Zagłębie Lubin – Dynamo Mińsk 1:1 (0:0)

Jedenaście lat później Zagłębie Lubin ponownie zagrało w Pucharze UEFA. W pierwszym meczu rundy kwalifikacyjnej z Dynamo Mińsk „Miedziowi” zremisowali 1:1. W 69. min bramkę zdobył Wojciech Łobodziński, a pięć minut później Leonid Kovieł strzelił wyrównującą bramkę.

27 lipca 2006 roku Dynamo Mińsk – Zagłębie Lubin 0:0

Mecz rewanżowy pomiędzy Zagłębiem Lubin a Dynamo Mińskiem zakończył się bezbramkowo. Po dwóch remisach do kolejnej rundy rozgrywek – dzięki bramce zdobytej na wyjeździe – przeszła drużyna z Białorusi.

31 lipca 2007 roku Zagłębie Lubin – Steaua Bukareszt 0:1 (0:0)

Po zdobyciu mistrzostwa Polski Zagłębie Lubin zmierzyło się z mistrzem Rumunii Steauą Bukareszt. Pomimo dopingu z wypełnionego po brzegi stadionu Rumuni zwyciężyli dzięki bramce zdobytej w 56. min przez Dorina Goiana.

8 sierpnia 2007 roku Steaua Bukareszt – Zagłębie Lubin 2:1 (1:1)

Mecz pomiędzy Steauą Bukareszt a Zagłębiem Lubin rozegrany 8 sierpnia 2007 roku zakończył się zwycięstwem Rumunów. W pierwszej połowie gole strzelili Michał Stasiak (29. min) dla Zagłębia i Bănel Nicolită (37. min) dla Steauy. Po przerwie Dorel Zaharia oddał celny strzał, czym przypieczętował zwycięstwo gospodarzy.

30 czerwca 2016 roku Slavia Sofia – Zagłębie Lubin 1:0 (0:0)

Pierwsza połowa meczu zakończyła się bezbramkowo, choć zdecydowanie częściej przy piłce byli podopieczni Piotra Stokowca. Pod koniec drugiej połowy spotkania w 85. min Serder Serderov oddał zwycięskiego gola.

7 lipca 2016 roku Zagłębie Lubin – Slavia Sofia 3:0 (1:0)

W rewanżowym meczu I rundy eliminacyjnej do Ligi Europy Zagłębie Lubin zwyciężyło 3:0. W pierwszej połowie bramkę zdobył Lubomir Guldan (20. min). Po przerwie gola strzelili Łukasz Piątek (64. min) i Maciej Dąbrowski (81. min). Dzięki wygranej z Bułgarami lubinianie zapewnili sobie awans do kolejnej rundy.

14 lipca 2016 roku Partizan Belgrad – Zagłębie Lubin 0:0

Pierwsze spotkanie II rundy eliminacyjnej Ligi Europy w Belgradzie zakończyło się bezbramkowym remisé.

21 lipca 2016 roku Zagłębie Lubin – Partizan Belgrad 0:0, 0:0 (dogrywka), 4:3 (rzuty karne)

W drugim, rewanżowym meczu w Lubinie również nie padł żaden gol. Także w dogrywce nie udało się nikomu strzelić bramki. Mecz rozstrzygnięty został dopiero rzutami karnymi. Po czwartej serii lubinianie wygrali 4:3.

28 lipca 2016 roku Zagłębie Lubin – SønderjyskE 1:2 (1:2)

Pierwszy mecz III rundy eliminacyjnej Ligi Europy Zagłębie Lubin przegrało z wicemistrzami Danii – SønderjyskE. W 46. min bramkę zdobył zawodnik Zagłębia Łukasz Janoszka, natomiast kolejne dwa gole strzelili Duńczycy: Simon Kroon (19. min) i Marc Dal Hende (36. min).

4 sierpnia 2016 roku SønderjyskE – Zagłębie Lubin 1:1 (0:1)

W rewanżowym meczu Zagłębie Lubin zremisował z Duńczykami na wyjeździe. Celne strzały dla Zagłębia oddał – Lubomir Guldan (22. min), a dla SønderjyskE – Marc Petersen (65. min).

1. Zagłębie Lubin – Slavia Sofia, 2016 r., fot. Tomasz Folta
2. Zagłębie Lubin – Dynamo Mińsk, 2006 r., fot. Tomasz Folta
3. Zagłębie Lubin – SønderjyskE, 2016 r., fot. Tomasz Folta
4. Zagłębie Lubin – Slavia Sofia, 2016 r., fot. Tomasz Folta
5. Zagłębie Lubin – SønderjyskE, 2016 r., fot. Tomasz Folta

Przed meczem Zagłębie Lubin – Partizan Belgrad, 2016 r., fot. Tomasz Folt

MECZE REPREZENTACJI POLSKIEJ W PIŁCE NOŻNEJ

1

2

3

4

5

6

Pierwszy międzypaństwowy mecz polska reprezentacja w piłce nożnej rozegrała w Lubinie na Stadionie im. 40-lecia Powrotu Ziemi Zachodnich i Północnych do Macierzy 19 sierpnia 1987 roku z NRD. Spotkanie zakończyło się zwycięskim wynikiem 2:0. Bramki strzelili: Paweł Król (21. min) i Waldemar Prusik (62. min).

Drugi raz kadra Polski gościła w Lubinie 23 sierpnia 1989 roku. Był to ostatni w historii mecz z reprezentacją ZSRR, zaliczaną wówczas do futbolowych potęg świata. Zakończył się remisem 1:1. Strzelcy bramek: Dariusz Wdowczyk (60. min) i Sergey Kiryakov (30. min). Zmagania na stadionie obejrzało 50 110 widzów – była to, jak dotąd, rekordowa liczba widzów na lubińskiej arenie. Warto nadmienić, że w składzie reprezentacji Polski wystąpiło dwóch zawodników lubińskiego klubu: Jarosław Bako i Marek Godlewski.

Dnia 10 sierpnia 2011 roku drużyna narodowa po raz kolejny zawitała do Lubina. Było to już trzecie spotkanie reprezentacji Polski w mieście, ale pierwsze na nowym stadionie. Po wizycie na nowo budowanym obiekcie sekretarz generalny Polskiego Związku Piłki Nożnej, 21 czerwca 2011 roku, dokonał pozytywnej oceny postępu prac i stwierdził, że „to piękny, nowoczesny obiekt, który zasługuje na to, aby gościć reprezentację” – Komisja ds. Nagłych PZPN podjęła decyzję o wyborze miejsca rozegrania meczu.

W kolejnym towarzyskim spotkaniu na murawie lubińskiego stadionu Dialog Arena Polska pokonała Gruzję 1:0 (1:0). Jedyną bramkę w 36. min zdobył kapitan kadry – Jakub Błaszczykowski. Bohaterem spotkania został jednak bramkarz Wojciech Szczęsny, który dwukrotnie skutecznie interweniował w sytuacji sam na sam z Gruzini. Mecz nie był porywającym widowiskiem, a kibice okazali entuzjazm jedynie, gdy na boisku pojawił się zawodnik Zagłębia Lubin Szymon Pawłowski. Lubiński pomocnik w 80. min zmienił Ludovica Obraniaka. Mecz sędziował Andrij Szandor z Ukrainy. Lubiński stadion zgromadził wówczas 12 310 widzów.

1. Polska – ZSRR, 1989 r., fot. Jerzy Kosiński
2. Polska – Gruzja, 2011 r., fot. Tomasz Folta
3. Polska – ZSRR, 1989 r., fot. Jerzy Kosiński
4–6. Polska – Gruzja, 2011 r., fot. Tomasz Folta

TV 1 14 2016 European Junior Team Championships

1		AZURMENDI Clara	21	2
1		NGAN Miu Lin	13	1

TV 2

5

MISTRZOSTWA EUROPY JUNIORÓW 2015 W BADMINTONIE

EUROPEAN JUNIOR CHAMPIONSHIPS

1

3

5

2

4

1 – 5. Mistrzostwa Europy Juniorów 2015 w badmintonie, fot. Tomasz Folta

Mistrzostwa Europy Juniorów w badmintonie organizowane są od 1969 roku co dwa lata. W Polsce odbyły się trzy razy: w 1987 roku w Warszawie, w 2001 roku w Spale i w 2015 roku w Lubinie. To właśnie Lubin okazał się miastem niezwykle ważnym na mapie europejskiego badmintonu.

Organizatorem opisywanej powyżej imprezy było Stowarzyszenie „SPORT-ART.” przy współpracy z Ośrodkiem Kultury „Wzgórze Zamkowe”. Nowo powstała hala widowiskowo-sportowa Regionalnego Centrum Sportowego przy ul. Odrodzenia 28 B stała się miejscem dziewięciodniowego maratonu badmintonowego, który został podzielony na rywalizację drużynową (26–30.03.2015 – rozegrano 311 meczów) oraz indywidualną (30.03–04.04.2015 – rozegrano 346 meczów).

Rekordowa liczba zgłoszeń do turnieju (udział zawodników z 37 krajów: Anglii, Armenii, Austrii, Belgii, Bułgarii, Białorusi, Chorwacji, Cypru, Czech, Danii, Estonii, Finlandii, Francji, Grecji, Hiszpanii, Holandii, Irlandii, Islandii, Izraela, Litwy, Łotwy, Niemiec, Norwegii, Polski, Portugalii, Rosji, Rumunii, Serbii, Słowacji, Słowenii, Szkocji, Szwajcarii, Szwecji, Turcji, Ukrainy, Węgier, Włoch), przyjazd około 600 uczestników (zawodnicy, sztaby szkoleniowców, trenerzy, sędziowie, goście), transmisja telewizyjna meczów z dwóch kortów czterema kamerami (TVP SPORT, TV Regionalna, na kanałach YouTube’a: Badminton Polska TV i Imprezy Lubin TV oraz na terenie mixed-zone) to tylko kropla w morzu przygotowań do tego wydarzenia.

Zapewnienie noclegów wszystkim przybyłym gościom, transportu z lotniska do hoteli oraz między hotelami i halą, promocja turnieju, koordynacja pracy wolontariuszy, czy samo przygotowanie hali dla tak wielu uczestników okazało się nie lada wyzwaniem dla osób zaangażowanych w organizację turnieju. Znajomość języków obcych osób obsługujących imprezę, ich elastyczność, ciężka praca (przez większość czasu trwania turnieju do późnych godzin nocnych) oraz umiejętność rozwiązywania problemów zaowocowały sukcesem. Sukcesem, za którym stał Marek Zawadka – koordynator całego przedsięwzięcia. Jego zaangażowanie oraz kierowanego przez niego zespołu (Lotka Lubin) zostało w pełni docenione. Europejska Federacja Badmintonu (Badminton Europe Confederation), pod egidą której zorgani-

zowano mistrzostwa, uznała turniej w Lubinie za najlepiej zorganizowaną imprezę sportową w historii Federacji. Stanowiło to impuls oraz zachętę do jeszcze cięższej pracy przy kolejnych turniejach o randze europejskiej.

Mistrzostwa Europy Juniorów 2015 w badmintonie, fot. Tomasz Folta

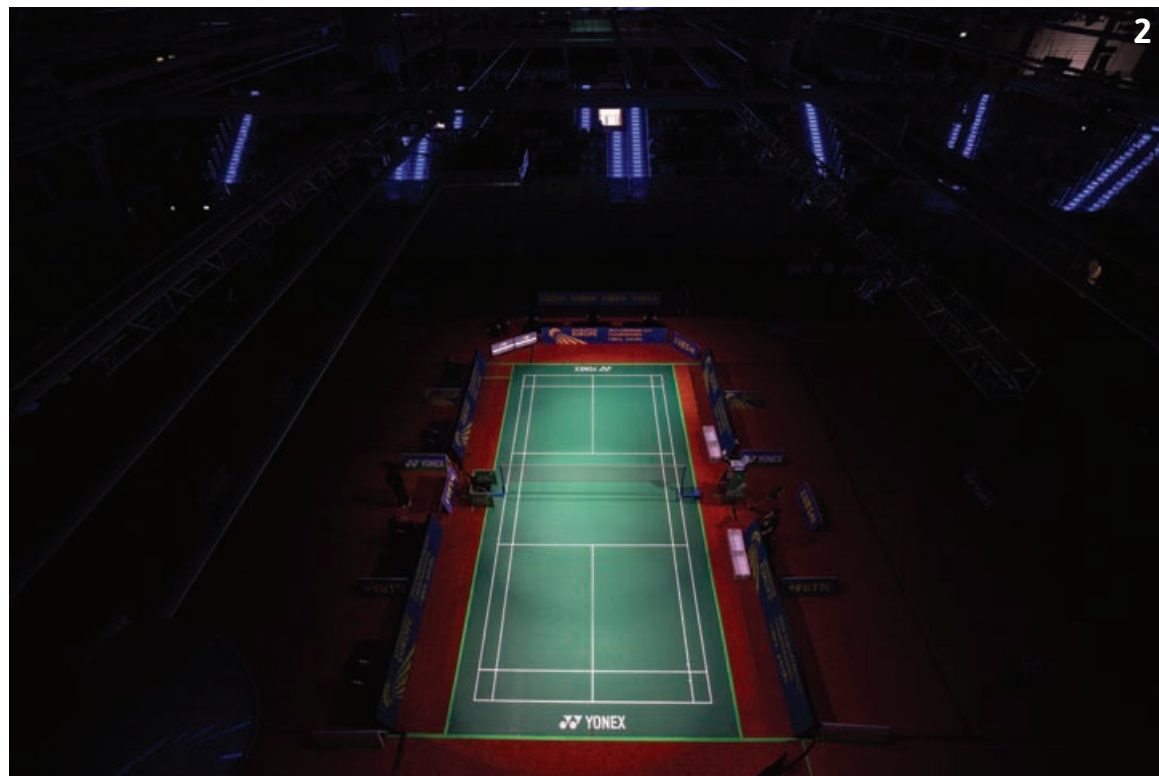

MISTRZOSTWA EUROPY JUNIORÓW 2016 W BADMINTONIE

2016 EUROPEAN U17 CHAMPIONSHIPS

1

2

Mistrzostwa Europy Juniorów do lat 17 w badmintonie były kolejnym turniejem zorganizowanym przez Stowarzyszenie „SPORT-ART.”. Hala widowiskowo-sportowa Regionalnego Centrum Sportowego przy ul. Odrodzenia 28 B w Lubinie przez 9 dni (17–25.03.2016) była miejscem rywalizacji drużynowej i indywidualnej najlepszych badmintonistów z Europy do lat 17. Podobnie jak w poprzednim roku, tak i w 2016 do Lubina przyjechało około 500 osób (z największą liczbą zgłoszeń zawodników, bo aż 308). Tym razem do miasta przybyli goście z 38 krajów, tj. z Anglii, Austrii, Belgii, Białorusi, Bułgarii, Chorwacji, Cypru, Czech, Danii, Estonii, Finlandii, Francji, Hiszpanii, Holandii, Irlandii, Islandii, Izraela, Litwy, Łotwy, Mołdawii, Niemiec, Norwegii, Polski, Portugalii, Rosji, Rumunii, Serbii, Słowacji, Słowenii, Szkocji, Szwajcarii, Szwecji, Turcji, Ukrainy, Walii, Węgier, Włoch oraz Wysp Owczych – wszyscy walczyli o tytuł mistrza Europy. Rozegrano 253 mecze w rywalizacji drużynowej oraz 343 mecze w indywidualnej.

Marek Zawadka, koordynator przedsięwzięcia, podniósł poprzeczkę pod względem organizacyjnym, ponieważ po raz pierwszy tej randze turniejowi towarzyszyła transmisja na żywo z dwóch kortów wraz z komentarzem do każdego rozegranego meczu. Podobnie jak poprzednim razem, także i podczas tych zawodów potyczki badmintonistów można było śledzić nie tylko w hali, ale także w TV Regionalna oraz na kanałach YouTube’a: Badminton Lubin, TV Imprezy Lubin i Badminton Europe. Warte podkreślenia jest również to, że Mistrzostwa Europy Juniorów do lat 17 zostały objęte honorowym patronatem Witolda Bańki, ministra sportu i turystyki.

Wszystkie działania (począwszy od pięknej oprawy graficznej hali, odpowiedniego przygotowania logistycznego, promocji turnieju, etc.) po raz kolejny zostały dostrzeżone przez Europejską Federację Badmintonu (Badminton Europe Confederation). W raporcie podsumowującym działalność Federacja wskazała, że organizatorzy w Lubinie ponownie przygotowali turniej na wysokim poziomie (nawet wyższym niż w poprzednim roku) i tym samym umożliwili młodym zawodnikom oraz pozostałym gościom uczestniczenie w sportowej imprezie światowej klasy. Jednocześnie Federacja podkreśliła, że turniej zorganizowany przez Lotkę Lubin stanowi kamień milowy w europejskim badmintonie. Z tego powodu powierzyła lubinianom organizację jednych z najbardziej prestiżowych zawodów – Mistrzostw Drużyn Mieszanych.

1 – 2. Mistrzostwa Europy Juniorów 2016 w badmintonie, fot. Tomasz Folta

Mistrzostwa Europy Juniorów 2016 w badmintonie, fot. Tomasz Folta

MISTRZOSTWA EUROPY DRUŻYN MIESZANYCH 2017

EUROPEAN MIXED TEAM CHAMPIONSHIPS

Mistrzostwa Europy Drużyn Mieszanych (15–19.02.2017) po raz pierwszy w Polsce odbyły się w Lubinie w hali widowiskowo-sportowej Regionalnego Centrum Sportowego przy ul. Odrodzenia 28 B. European Mixed Team Championships to prestiżowe zawody rozgrywane co dwa lata, których celem jest ukoronowanie najlepszych badmintonowych drużyn mieszanych na Starym Kontynencie. Organizatorem imprezy był Dolnośląski Związek Badmintona przy współpracy ze Stowarzyszeniem „SPORT-ART.”. Honorowym patronatem imprezę objął Witold Bańka, minister sportu i turystyki.

Przygotowania do turnieju zaczęły się wiele miesięcy wcześniej. Dnia 30 listopada 2016 r. po raz pierwszy w Lubinie odbyło się losowanie grup w profesjonalnym studio telewizyjnym w TV Regionalna.pl. Całe wydarzenie było transmitowane na żywo we wcześniej wspomnianej telewizji oraz na kanałach YouTube’a: Badminton Lubin TV oraz Badminton Europe, dzięki czemu losowanie mogły śledzić nie tylko osoby zamieszkujące region, ale także entuzjaści badmintona na całym świecie.

Ranga turnieju sprawiła, że organizatorzy przygotowali coś, czego inni nie zrobili w podobnym formacie przy poprzednich mistrzostwach Europy. Zorganizowano ceremonię otwarcia, która odbyła się 14 lutego 2017 roku w sali kinowej Centrum Kultury „Muza”. Przybyły na nią władze miasta Lubina, przedstawiciele Europejskiej Federacji Badmintona (Badminton Europe Confederation), przedstawiciele Polskiego Związku Badmintona, zawodnicy, trenerzy, a także osoby towarzyszące i kibice. Podczas gali zaprezentowano obraz przedstawiający Lubin z lotu ptaka wraz z atrakcjami miasta oraz przegląd reprezentacji i drużyn biorących udział w Mistrzostwach Europy Drużyn Mieszanych. Miały miejsce także wystąpienia poszczególnych osobistości, tj. prezydenta miasta Lubina Roberta Raczyńskiego, prezesa Polskiego Związku Badmintona Marka Zawadki, dyrektora w Zarządzie Europejskiej Federacji Badmintona Petera Tarcali oraz sekretarza generalnego Europejskiej Federacji Badmintona Briana Agerbacka. Ceremonię otwarcia zakończył występ artystyczny Teatru Ocelot z Legnicy.

Wreszcie nadszedł długo wyczekiwany moment mistrzostw. Podczas pięciu dni na dwóch kortach rozegranych zostało 87 pojedynków pomiędzy najlepszymi zawodnikami z dwunastu krajów Europy, tj. Anglii, Bułgarii, Danii, Francji, Hiszpanii, Holandii, Irlandii, Niemiec, Polski, Rosji, Szwajcarii oraz Szwecji. To właśnie w Lubinie 24. raz w historii organizacji tego turnieju, zawodnicy zmierzyli się o tytuł mistrza Europy drużyn mieszanych.

Do Lubina przyjechali badmintoniści, którzy należą do grona najlepszych zawodników nie tylko w Europie, ale także na świecie, zdobywający medale na wszystkich kontynentach, np. złota medalistka z Igrzysk Olimpijskich w 2016 roku oraz mistrzyni świata – Carolina Marin z Hiszpanii, brązowy medalista z olimpiady w Rio de Janeiro oraz wielokrotny zwycięzca turniejów rozegranych na całym globie – Victor Axelsen czy mistrzostwie świata – Duńczycy.

Mistrzostwa Europy Drużyn Mieszanych 2017, fot. Tomasz Folta

1 – 3. Mistrzostwa Europy Drużyn Mieszanych 2017, fot. Tomasz Folta

Warto także podkreślić, że wszystkie rozgrywane pojedynki transmitowane były wraz z komentarzami ekspertów. I nie były to wyłącznie kanały YouTube’a (Imprezy Lubin TV, Badminton Polska TV oraz Badminton Europe), ale także TV Regionalna.pl, telewizja nSport+ oraz międzynarodowa telewizja sportowa – Laola1.tv. Pokazuje to tym samym rangę zorganizowanej w Lubinie imprezy. Dzięki transmisji Laola1.tv kibice nie tylko z Europy, ale także z całego świata mogli śledzić pojedynki toczące się w hali widowiskowo-sportowej lubińskiego Regionalnego Centrum Sportowego. Były to między innymi takie telewizje, jak: Claro Sport – mająca odbiorców w Argentynie, Boliwii, Chile, Kolumbii, Kostaryce, Salwadorze, Gwatemali, Hondurasie, Meksyku, Nikaragui, Panamie, Paragwaju, Peru, Dominikanie, Urugwaju i Wenezueli; Kwese Sports – odbierana w Botswanie, Demokratycznej Republice Konga, Etiopii, Ghanie, Kenii, Lesoto, Liberii, Malawi, Namibii, Nigerii, Rwandzie, Sierra Leone, RPA, Suazi, Tanzanii, Ugandzie, Zambii, Zanzibarze, Zimbabwie; ESPN – mająca odbiorców w Stanach Zjednoczonych, Kanadzie, Australii, Nowej Zelandii; TV2 – oglądana w Danii.

Mistrzostwom Europy Drużyn Mieszanych, rozgrywanym w tym samym czasie w Lubinie, towarzyszyły dwa inne turnieje dla dzieci i młodzieży. Organizatorzy stworzyli więc swoisty międzynarodowy festiwal badmintona. Były to Międzynarodowe Mistrzostwa Polski Juniorów do lat 17 (Polish U17 International Championships (15–18.02.2017) rozgrywane w hali sportowej przy II Liceum Ogólnokształcącym oraz Puchar Dolnego Śląska w grach pojedynczych U9, U11, U13, U15 (15–18.02.2017) odbywający się w hali sportowej przy Gimnazjum Salezjańskim im. św. Dominika Savio. Te trzy równoległe sportowe imprezy sprawiły, że Lubin stał się europejską stolicą badmintona, na którą skierowane były oczy całego świata.

Marek Zawadka po raz kolejny otrzymał podziękowania za wspaniałą organizację turnieju od Europejskiej Federacji Badmintona, według której były to najlepiej zorganizowane Mistrzostwa Europy Drużyn Mieszanych w historii. Były one ukoronowaniem osiągnięć nie tylko najlepszych badmintonistów w Europie, ale i organizatorów.

**MECZ
POLSKA – AUSTRIA
W KOSZYKÓWCE**

Fot. zasoby RCS Lubin

Fot. Konrad Dąbkiewicz

Dnia 27 sierpnia 2014 roku w Lubinie w ramach kwalifikacji do EuroBasketu 2015 odbył się mecz Polska – Austria. Pojedynek ten uświetnił otwarcie hali widowiskowo-sportowej Regionalnego Centrum Sportowego w Lubinie. Starcie na parkiecie nowo wybudowanego obiektu przyniosło reprezentacji Polski szczęście. Co prawda gra Polaków pozostawiała wiele do życzenia, ale w ostatecznym rozrachunku reprezentacja zrewanżowała się Austriakom i zwyciężyła. W dogrywce Polacy wykorzystali rzuty wolne i tym samym awansowali na 1. miejsce w grupie C na Mistrzostwa Europy 2015.

Bilety sprzedane zostały bardzo szybko i mecz rozegrano w hali po brzegi wypełnionej kibicami. Mieszkańcy Lubina po raz pierwszy mieli okazję – na żywo – obejrzeć zarówno mecz reprezentacji Polski w koszykówce, jak i nowe miejsce rozgrywek, które jest najnowocześniejszym obiektem tego typu na Dolnym Śląsku. Wygrana reprezentacji Polski, nowa hala oraz ponad 4 tysiące kibiców sprawiły, że mecz w Lubinie przeszedł do historii polskiej koszykówki.

Spotkanie zakończyło się wynikiem 90:85 (15:22, 24:18, 19:16, 23:25, dogrywka 9:4). Bramki strzelili: Damian Kulig – 22, Adam Waczyński – 19, Przemysław Karnowski – 13, Aaron Cel – 12, Mateusz Ponitka – 11, Robert Skibniewski – 7, Kamil Łączyński – 4, Przemysław Zamojski – 2.

Fot. zasoby RCS Lubin

1 – 3. Fot. zasoby RCS Lubin

POLSKA – FINLANDIA W PIŁCE RĘCZNEJ Kobiet

Po raz drugi w Lubinie mieliśmy okazję gościć reprezentację Polski w piłce ręcznej kobiet. Dla miasta był to kolejny historyczny dzień. Po meczu koszykarzy 7 października 2015 roku przy pełnych trybunach hali Regionalnego Centrum Sportowego, rozegrany został mecz w ramach eliminacji do Mistrzostw Europy 2016 w piłce ręcznej kobiet.

Pierwsze minuty meczu były nieco nerwowe, dopiero po kwadransie Polki przejęły inicjatywę i pierwszą połowę zakończyły pięcioma punktami przewagi. W drugiej połowie również potrzebowały chwili, by zdobyć prowadzenie. Z każdą minutą polskie szczypiornistki przybliżały się do zwycięstwa.

Reprezentacja Polski pokonała reprezentację Finlandii 29:12 (13:8). Bramki strzeliły: Anna Wysokińska – 6, Monika Kobylińska – 5, Karolina Kudłacz-Głoc – 5, Iwona Niedźwiedź – 3, Klaudia Pieleś – 3, Katarzyna Kołodziejska – 3, Małgorzata Stasiak – 2, Hanna Sądej – 1, Monika Stachowska – 1. Najlepszą zawodniczką spotkania wśród podopiecznych Kima Rasmussena została Patrycja Kulwińska.

Wygrana z Finkami była pierwszym krokiem do awansu na Mistrzostwa Europy 2016. Polki objęły prowadzenie w tabeli grupy V eliminacji.

1 – 6. Polska – Finlandia w piłce ręcznej, hala RCS, 2015 r., fot. Tomasz Folt

Polska – Finlandia w piłce ręcznej, hala RCS, 2015 r., fot. Tomasz Folt

KALENDARIUM

10 sierpnia 1945 roku

utworzenie koła Organizacji Młodzieży Towarzystwa Uniwersytetów Robotniczych (OMTUR), w ramach którego powstała sekcja piłki nożnej

15 stycznia 1973 roku

otwarcie sztucznego lodowiska o powierzchni 1800 m kw.

1973 rok

Alicja Skrzypicka (wraz ze Zdzisławą Rucińską) zdobywa złoty medal Mistrzostw Polski w Tenisie Stołowym

Sezon 1974/1975

Zagłębie Lubin po raz pierwszy awansuje do II ligi

4 stycznia 1977 roku

otwarcie w Lubinie pierwszego w Polsce sztucznego toru do jazdy szybkiej na lodzie

30 września 1979 roku

Kazimierz Pawlik zwycięża w I Maratonie Pokoju

1984 rok

łyżwiarka Lilianna Morawiec startuje w XIV Zimowych Igrzyskach Olimpijskich w Sarajewie

22 lipca 1985 roku

inauguracyjny mecz na nowym Stadionie im. 40-lecia Powrotu Ziem Zachodnich i Północnych do Macierzy pomiędzy Zagłębiem Lubin a Pogonią Szczecin (1:1)

28 lipca 1985 roku

debiut Zagłębia Lubin w ekstraklasie. Zagłębie pokonuje GKS Katowice 1:0

1985 rok

w Lubinie odbywa się I Bieg o Lampkę Górnica

19 sierpnia 1987 roku

pierwszy międzypaństwowy mecz polskiej reprezentacji rozegrany w Lubinie: Polska – NRD 2:0

26 lipca 1988 roku

Jacek Bodyk zwycięża w czwartym etapie 45. edycji Tour de Pologne

1988 rok

pięściarz Janusz Zarenkiewicz zdobywa brązowy medal XXIV Letnich Igrzysk Olimpijskich w Seulu

4 kwietnia 1990 roku

Dariusz Marciniak w meczu Zagłębie – Ruch 1:1 (1:1) strzela setnego gola dla Zagłębia w ekstraklasie

1990 rok

Romuald Kujawa otrzymuje Złote Buty od redakcji katowickiego „Sportu” jako najlepszy zawodnik ekstraklasy sezonu piłkarskiego 1989/1990

14 lipca 1990 roku

reprezentant Zagłębia Lubin Paweł Motylewski zostaje srebrnym medalistą Mistrzostw Polski Juniorów Młodszych w Tenisie Ziemnym

19 września 1990 roku

debiut Zagłębia Lubin w europejskich pucharach. Zagłębie Lubin – FC Bologna 0:1 (0:0)

30 września 1990 roku

Mieczysław Bobiński zwycięża w Mistrzostwach Weteranów, w ramach Warszawskiego Maratonu Pokoju

Sezon 1990/1991

Zagłębie Lubin po raz pierwszy zdobywa tytuł mistrza Polski

13 lutego 1991 roku

Romuald Kujawa oraz Adam Zejer występują w towarzyskim meczu reprezentacji Polski z Finlandią 1:1 (1:1)

29 czerwca 1991 roku

pierwszy mecz Zagłębia Lubin w Turnieju Intertoto z IFK Norrköping. Zagłębie zwyciężyło 2:1

12–14 lipca 1991 roku

pierwszy złoty medal Tadeusza Ławickiego zdobyty podczas Mistrzostw Polski Seniorów w Lekkoatletyce

1991 rok

Złote Buty dla Adama Zejera od redakcji katowickiego „Sportu” jako najlepszego zawodnika ekstraklasy

7 września 1991 roku

w meczu o mistrzostwo Polski w tenisie stołowym mężczyzn Zagłębie Lubin zwycięża w Olkuszu z Victorią Wałbrzych 9:1

26 października 1991 roku

Mirosław Daszkiewicz zostaje złotym medalistą 45. Mistrzostw Świata w Kulturystyce Amatorów w Katowicach w kategorii powyżej 90 kg

1992 rok

Katarzyna Żołędzewska-Jęzak podczas II Mistrzostw Europy Juniorów w Terracino zdobywa złoty i srebrny medal oraz tytuł Najlepszej Zawodniczki Mistrzostw

16 czerwca 1993 roku

podczas Memoriału im. Janusza Kusocińskiego w Kielcach Rajmund Kółko, lekkoatleta z Zagłębia Lubin, pobija rekord tamtejszego stadionu, rzucając oszczepem 78,14 m

Wrzesień 1993 roku

Tadeusz Kamiński z Aeroklubu Zagłębia Miedziowego Lubin zostaje wicemistrzem Polski w kierowaniu modelami latającymi z rozpędem elektrycznym

27 kwietnia–1 maja 1994 roku

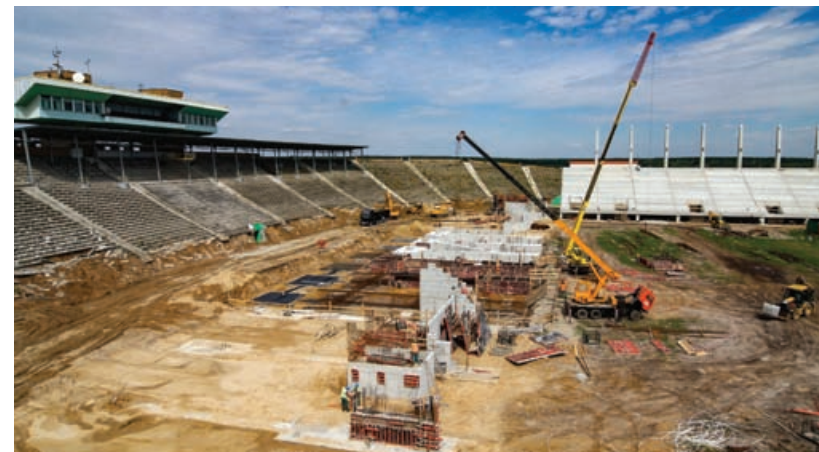
siatkarki z Amico Lubin podczas V Salezjańskich Mistrzostw Europy w La Valetta na Malcie zostają wicemistrzyniami starego kontynentu

1994 rok

drużyna w składzie: Marcin Gołąb, Łukasz Kubot, Artur Samokar, Marek Przychocki i Łukasz Szwed zdobywa wicemistrzostwo kraju w tenisie ziemnym chłopców do lat 12

Sezon 1994/1995

piłkarki ręczne po raz pierwszy stają na podium, zdobywając wicemistrzostwo Polski

1995 rok

Bożena Demczenko-Grzelak jako pierwsza kobieta w historii polskiego lotnictwa i piąta na świecie, bierze udział w XXIV Szybowcowych Mistrzostwach Świata w Nowej Zelandii

6–7 grudnia 1997 roku

odbywa się I Memoriał im. Henryka Kruglińskiego, 2. miejsce zajmują szczypiornistki Zagłębia Lubin

Sezon 2003/2004

juniorzy młodszy Zagłębia Lubin zostają wicemistrzami Polski w piłce nożnej

Sezon 2006/2007

złoty medal mistrzostw Polski dla lubińskiej męskiej piłki ręcznej oraz piłki nożnej

8–10 czerwca 2007 roku

Ireneusz Kuraś (z Tyberiuszem Kowalczykiem) zdobywa mistrzostwo Europy Centralnej Strongman w Parach

2007 rok

superpuchar dla Zagłębia Lubin oraz Złote Buty dla Macieja Iwańskiego z Zagłębia Lubin

24 maja 2008 roku

w Lubinie po raz pierwszy odbywają się Międzynarodowe Zawody Wspinaczkowe Kielich Masters oraz jedna z edycji Wspinaczkowego Pucharu Polski, w których zwycięża Łukasz Świrk ze Stowarzyszenia Miłośników Gór w Lubinie

Sezon 2008/2009

pierwszy Puchar Polski zdobyty przez lubińskie szczypiornistki oraz pierwsze mistrzostwo Polski juniorów starszych w piłce nożnej

25 lipca 2009 roku

w Lubinie rozegrany zostaje mecz o Superpuchar Polski (Lech Poznań – Wisła Kraków 1:1)

20 września 2009 roku

Monika Iwaniec z Lubińskiego Klubu Jeździeckiego Tarpan (na koniu o imieniu Kora), zwycięża w kategorii amatorów w Regionalnych Zawodach w Skokach w Krzeczynie Wielkim

Sezon 2008/2009

Zagłębie Lubin kończy rozgrywki młodej ekstraklasy na pierwszym miejscu w piłce nożnej

14 sierpnia 2010 roku

pierwszy mecz na w pełni ukończonym nowym stadionie Zagłębie Lubin przegrywa z Górnikiem Zabrze 1:2

11–12 września 2010 roku

Bogdan Grygorowicz w Bleiburg zdobywa sześć medali (w tym dwa brązowe w biegu drużynowym) i po raz pierwszy zostaje mistrzem świata w nordic walking

Sezon 2010/2011

piłkarki ręczne zdobywają historyczny złoty medal Mistrzostw Polski

2 września 2011 roku

Łukasz Świrk (Stowarzyszenie Miłośników Gór w Lubinie) w chińskim Xining, podczas finału Pucharu Świata we wspinaczce na czas, zajmuje 2. miejsce, dzięki czemu znajduje się na 1. miejscu w klasyfikacji generalnej na świecie

2–3 marca 2012 roku

w Lubinie po raz pierwszy odbywa się Grand Prix Polski w badmintonie

Maj 2012 roku

Maria Dajnowska z klubu Tarpan powołana zostaje do kadry narodowej juniorów w jeździectwie konnym we Wszechstronnym Konkursie Konia Wierzchowego

24–26 stycznia 2014 roku

zawodnicy SCS Amico Lubin zdobywają trzy tytuły mistrzów Polski SALOS podczas XVIII Ogólnopolskich Igrzysk Młodzieży Salezjańskiej w Futsalu w Łodzi

7–23 lutego 2014 roku

Natalia Czerwonka zostaje srebrną medalistką w wyścigu drużynowym podczas XXII Zimowych Igrzyskach Olimpijskich w Soczi

27 sierpnia 2014 roku

w Lubinie w ramach kwalifikacji do EuroBasketu 2015 odbywa się mecz Polska – Austria, który uświetnia otwarcie nowo wybudowanej hali widowiskowo-sportowej Regionalnego Centrum Sportowego

Sezon 2014/2015

kobięcy zespół piłki nożnej KGHM Zagłębie Lubin zdobywa wicemistrzostwo Polski

2–4 października 2015 roku

Martyna Kucharska (Klub Jeździecki Jaroszkówka) zajmuje 3. miejsce w kategorii młodzików podczas finału Pucharu Polski Wszechstronnego Konkursu Konia Wierzchowego w Sopocie

2015 rok

Anna Zaczyńska zostaje mistrzynią świata w nordic walking

Sezon 2016/2017

Kaja Załączna, wielokrotna reprezentantka Polski, otrzymuje nagrodę indywidualną podczas ostatniego meczu Pucharu Polski w piłce ręcznej

20–30 lipca 2017 roku

Mieszko Fortuński wygrywa ranking udziału w 10. edycji igrzysk The World Games – Wrocław 2017

9–25 lutego 2018 roku

Natalia Czerwonka wraz z Kają Ziomek uczestniczą w XXIII Zimowych Igrzyskach Olimpijskich w Pjongczangu

19–31 lipca 2018 roku

jako pierwszy Polak w odmianie 9 bil Konrad Juszczyński zostaje mistrzem Europy oraz zajmuje 2. miejsce w odmianie 8 bil

8–9 września 2018 roku

Bartosz Kitliński zdobywa złoto podczas I Pucharu Polski Juniorów Młodszych w Szpadzie Dziewcząt i Chłopców

17 października 2018 roku

otwarcie najnowocześniejszej w Polsce strzelnicy sportowej z 24 stanowiskami strzeleckimi

27–28 października 2018 roku

szermierze Gloria Klughardt i Bartosz Kitliński w austriackim Klagenfurcie reprezentują Polskę w I Pucharze Europy w Szpadzie Kadetów

Biblioteka Muzeum Historycznego w Lubinie – zeszyt 7

Dyrektor
dr Marek Zawadka

Teksty
Justyna Karlińska

Opracowanie i redakcja
Justyna Karlińska

Korekta
Maria Szwed

Projekt graficzny i skład
Jacek Świerad, Kamila Tworek

Projekt okładki
Jacek Świerad

Rysunki na okładce
Karolina Smolarek

Wydawca
Muzeum Historyczne w Lubinie

ISBN 978-83-66574-00-7

Lubin 2019

Muzeum Historyczne w Lubinie

ISBN 978-83-66574-00-7

LUBIN 2019

*Sport w Lubinie odgrywał od początku
funkcjonowania miasta bardzo istotną rolę.
Można to nazwać truizmem, ale gdy weźmiemy
pod uwagę fakt budowy nowoczesnego miasta
w latach 1960–1980 i przewinięcie się w tym czasie
przez nie ponad stu tysięcy ludzi to już jest nie tak
bardzo względne pojęcie...*